DRAGOSTEA MAI PRESUS DE TOATE

CATHERINE COOKSON

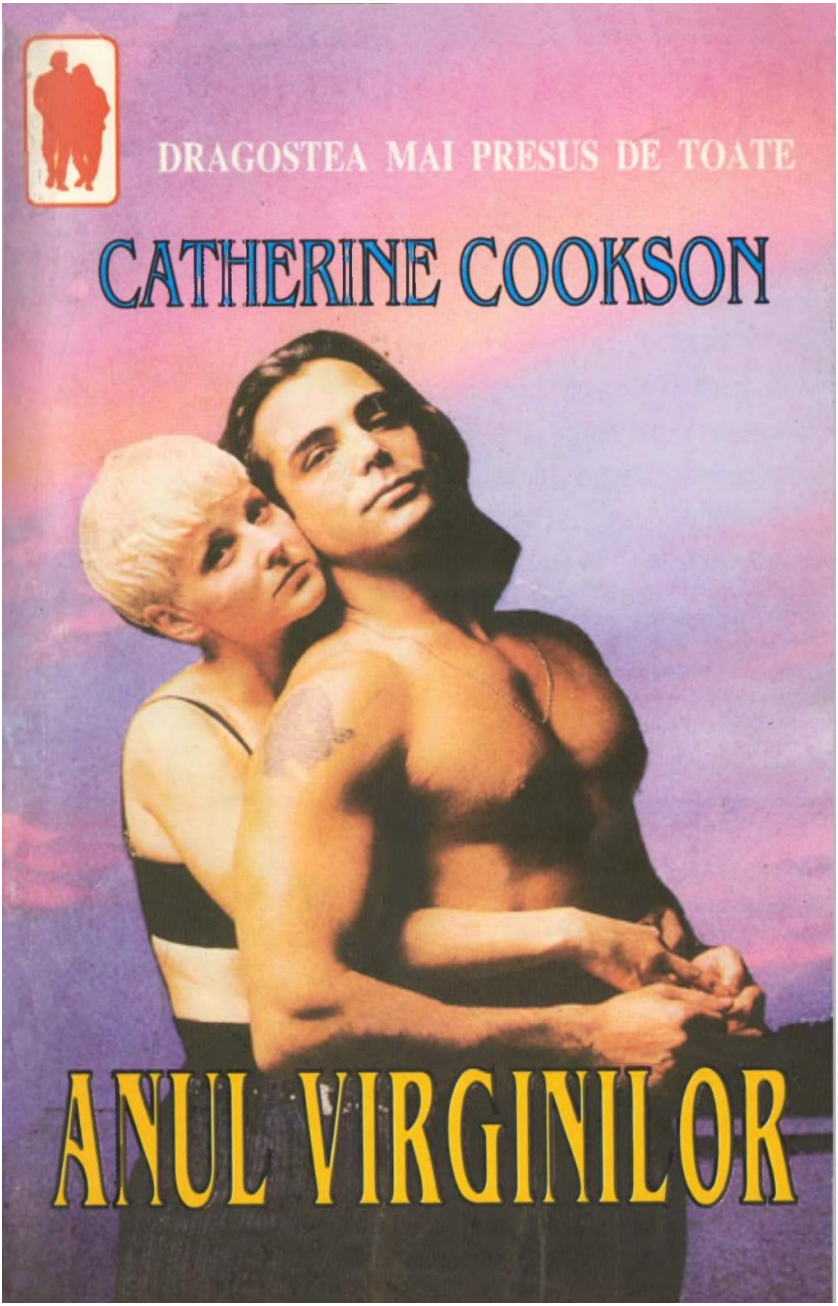

ANUL VIRGINILOR

Slujba de nuntă se terminase. Erau căsătoriţi.

Erau o singură fiinţă. Ora care păruse o eternitate luase sfârşit în cele din urmă.

CATHERINE COOKSON
ANUL VIRGINILOR

Traducere: GABRIELA MĂCELARU
Coperta: GEORGE CRISTEA
Copyright Catherine Cookson 1993
Toate drepturile sunt rezervate Editurii Mondial 1994

Editura „MONDIAL” S.R.L.
BUCUREŞTI, 1994

Partea întâi

Capitolul I

— Nu-mi pot crede urechilor. Pur şi simplu, nu pot.

— Unui bărbat îi e lesne să-l întrebe asta pe propriul său fiu.

— Ce spui?

Daniel Coulson se întoarse şi privi imaginea soţiei sale reflectată în oglindă; văzu o faţă rotundă şi lătăreaţă, cu o piele încă la fel de netedă ca atunci când o luase în căsătorie, cu treizeci şi unu de ani în urmă. Dar asta era tot ce rămăsese din fata care îl dusese la altar pe când avea nouăsprezece ani; căci părul blond şi moaie, strâns într-un coc deasupra capului, îi era albit, iar formele, odată plinuţe şi atrăgătoare dar tinzând spre îngrăşare, acum arătau ca şi când încercau să se reverse prin rochia de tafta, o rochie de seară cu decolteu la ceafă; ar fi fost indecent să-şi arate carnea din zona sânilor. Dar orice

pasiune pe care aceşti sâni ar fi stârnit-o sau ar fi trebuit să o stârnească, murise în el de mult. Atenţia îi era acum îndreptată spre ochii ei, ochi de un cenuşiu palid care de cele mai multe ori păreau decoloraţi, cu excepţia zilei de azi când clocoteau de furie. Şi, privind la ei, scrâşni din dinţi, înainte de a spune:

— Te aştepţi ca eu să-l iau de guler şi să-l întreb aşa ceva?

— Este ceva ce orice tată şi-ar putea întreba fiul. Dar, de altfel, tu nu ai fost niciodată un tată obişnuit.

— Nu, pentru Dumnezeu! N-am fost. M-am luptat în fel şi chip cu tine pentru că altfel l-ai fi ţinut în scutece până când s-ar fi dus la şcoală, l-ai dat sân până când te-ai făcut de ruşine. Când braţul ei porni şi îi înfipse un cot în stomac, el se trase înapoi, ferindu-se cu mâna căci ea înşfăcase capacul unui bol masiv de pudră şi-l ţinea gata de atac.

— Numai să-l zvârli, cucoană – mârâi el – şi am să te pocnesc în aşa hal, încât va trebui să găseşti vreo scuză că nu vii la nunta lui.

Pe când privea mâna deschizându-se încet şi lăsând capacul să cadă pe noptieră, îşi îndreptă spatele şi spuse aspru:

— Nu poţi suporta ideea că-l vei pierde, nu? Chiar şi pentru fiica celei mai bune prietene a ta. Ai încercat s-o cuplezi cu Joe, nu-i aşa? Dar ea s-a maturizat şi l-a vrut pe Don. Şi, lasă-mă să-ţi spun, am văzut că ea a obţinut ceea ce au dorit amândoi, ea şi Don. Deşi, dacă, ar fi existat altcineva pe care ea să-l fi putut avea, în afară de Don, l-aş fi ales pe Joe.

— Oh, da, l-ai fi ales pe Joe. M-ai împovărat cu un fiu infirm şi apoi m-ai silit să adopt un copil…

— Dumnezeule!

Îşi puse mâna în cap, se întoarse cu spatele la ea şi

străbătu camera lungă, acoperită cu covoare moi, către patul cu baldachin, un pat în care nu mai dormise de mai bine de cincisprezece ani, şi îşi izbi capul de coloana răsucită a unuia dintre stâlpi. Apoi, în tăcerea care se lăsase în cameră, se întoarse încet, dar nu se duse spre ea; pur şi simplu o fixă pentru ceva mai mult timp, înainte de a spune:

— Eu, să te silesc să adopţi un copil? se vede prea bine că nu tatăl meu a fost cel care a sfârşit într-un azil.

Când văzu că muşchii feţei ei încep să zvâcnească, îşi spuse că trebuie să înceteze, că mersese prea departe, că era crud. Dar cruzimea nu era numai din partea lui. Pentru Dumnezeu! Nu. Dacă ar fi fost o soţie, doar o soţie obişnuită în loc de o fanatică religioasă şi o mamă aproape indecent posesivă, atunci el nu ar fi purtat acum ruşinea anumitor lucruri pe care trebuise să le facă din cauza nevoilor lui; şi totul în taină pentru că nu trebuia să te faci de râs în comunitate, comunitatea bisericii, a preoţilor vizitatori şi a maicilor din mănăstire şi a Copiilor Mariei şi a Catenienilor şi în toată rânduiala care trebuia ţinută…

Trebuie să iasă. Trebuie să bea ceva. Respiră lung şi întretăiat. Mai bine nu; mai bine i-ar aştepta pe ceilalţi să vină, pentru că, dacă ar fi început-o mai devreme, l-ar fi luat gura pe dinainte.

Străbătea camera spre uşa din partea opusă, când vocea ei, pe un ton ascuţit, îl izbi.

— Eşti un neam prost un ordinar la fel ca taică-tău şi toţi ai tăi.

Nu se opri, ci ieşi trântind uşa după el; ca apoi să se oprească pe coridorul larg, şi să închidă ochii. Era uimitor, nu? De-a dreptul uimitor să-l numească josnic, neam prost, ea care venise din cartierul Bog’s End din Fellburn! îşi putea reaminti ziua când venise la birou ca să caute o slujbă. Avea cincisprezece ani şi Jane Broderick o învăţa.

Dar, după trei luni, Jane spusese:

— Nu e bună de nimic, nu va fi niciodată în stare să dactilografieze; singurul lucru la care se pricepe este să facă economii. Are tot ce-i trebuie ca să fie o bună recepţioneră, dar asta este praf în ochi. Şi tatăl lui, fu cel care spusese:

— Dă-i fetişcanei o şansă. Ai spus că are scris frumos, aşa că las-o să înregistreze comenzile.

Şi tatăl lui aproape că muri de râs când se descoperi că ea lua lecţii de oratorie de la un profesor pensionar din oraş. De atunci a început el să creadă că era ceva în ea, că era diferită. Şi Doamne, trebui să înveţe cât de diferită era. Dar un lucru putea spune despre ea: lecţiile de oratorie fuseseră folosite cum trebuie, pentru că se putea strecura în orice societate. Chiar şi aşa, ea şi-a ales societatea: niciun fel de cunoştinţe din clasa muncitoare. Uite cum se împrietenise cu Janet Allison, deoarece, deşi Allisonii nu locuiau într-o vilă imensă şi strălucitoare ca asta, erau burghezi până în vârful unghiilor. Burghezi catolici. Oh, da. Winnie nu ar fi putut tolera protestanţii, chiar de ar fi avut titluri. În orice caz, ea era credincioasă unui singur lucru şi acela era religia ei. Coborî scările încet şi, pe când traversa holul, uşa cealaltă se deschise şi în prag stătea fiul său adoptiv, Joe. Era la fel de înalt ca şi el, şi semănau foarte bine, numai că avea părul foarte negru, nu doar închis, şi ochii-i erau de un căprui cald, nu albaştri. Daniel fusese întotdeauna mândru că Joe îi seamănă, pentru că se gândise la el ca la un fiu chiar mai mult decât se gândise la Stephen sau la Don.

Pe când se apropia de el, privi cele două cărţi din mâna lui Joe, spunând:

— Ce-i asta? începi să-ţi faci de lucru noaptea?

— Nu, nu chiar; doar ceva pe care vreau să mă uit.

Pentru o clipă s-au privit îndelung unul pe celălalt,

apoi Joe spuse simplu:

— Necazuri?

— Cum adică necazuri?

— Ei, bine, doar dacă n-ai uitat, dormitorul se află deasupra bibliotecii. Tavanul e înalt aici – el îşi dădu capul pe spate –, dar nu este izolat fonic.

Daniel îl dădu la o parte îndreptându-se spre bibliotecă, spunând peste umăr:

— Ai un minut?

— Da, câte vrei.

Joe închise uşa după el apoi îl urmă sus, în camera unde o canapea adâncă din piele era aşezată pieziş în faţa unei ferestre mari care dădea spre grădină. Dar când omul pe care îl credea tatăl său nu se aşează, ci se îndreptă spre fereastră şi ridicând o mână, se sprijini de pervaz, se duse lângă el şi spuse:

— Ce mai e acum?

— N-ai să crezi aşa ceva. N-ai să crezi vreodată ce m-a rugat să-l întreb pe Don.

— Ei bine, nu, până când nu-mi vei spune tu.

Daniel se întoarse de la fereastră, se duse spre canapea şi se lăsă să cadă pe ea. Apoi aplecându-se în faţă, îşi sprijini coatele pe genunchi şi uitându-se la parchetul lustruit, spuse:

— Îmi cere să-l întreb pe Don dacă este încă virgin.

Nevenind niciun comentariu din partea lui Joe, Daniel îşi ridică privirea spre el.

— Ei bine, ce zici de asta?

Joe clătină din cap în timp ce spuse:

— Ce pot zice? Nimic, decât să te întreb ce crezi că ar face dacă te-ai duce şi i-ai spune că nu mai e.

— Ce ar face? Pur şi simplu nu ştiu, sunt pus într-o încurcătură. Va face ceva exagerat, asta-i sigur, poate chiar va încerca să oprească nunta spunând că nu e potrivit să

se căsătorească cu o fată inocentă ca Annie, sau Annette. (cum insista maică-sa să-i spună). Oamenii ăştia! Sau va încerca să-l târască la părintele Cody. Oh nu, nu părintele Ramshaw; nu, el probabil îi va râde în faţă, dar drăcosul de Cody probabil îl va invoca pe Sf. Ioan Botezătorul să vină să-i spele fiul de păcate.

— Ei, tată! Joe îşi acoperi acum gura cu mâna spunând: ştii, asta-i caraghios.

— Băiete, nu văd nimic caraghios în tot ce am făcut şi am zis în aceste zile. Să-ţi spun sincer, şi îţi pot spune numai ţie, sunt la capătul puterilor. Am părăsit-o de două ori, după cum ştii, dar a tras de mine să mă întorc din milă şi din datorie, dar acum, când plec, toate lacrimile şi ameninţările de sinucidere şi rugăminţile de dragul copiilor… Copiii!

El arătă spre Joe.

— Uită-te la tine. Aveai douăzeci de ani când te-a menţionat ultima dată printre copii. Asta a fost acum cinci ani şi tot mai avea copilul cu ea, pentru că, la cei şaisprezece ani ai lui, încă îl mai considera pe Don un copil. Este o minune că a devenit individul rezonabil care este, nu crezi?

— Da, da, cred că aşa este, tată. Şi el este într-adevăr un tip rezonabil. Dar… te-ai gândit, dacă ar fi să pleci, ce se va întâmpla cu Stephen, pentru că, iată, el chiar că va rămâne toată viaţa un copil. Tu te-ai confruntat cu asta cu mult timp în urmă, şi nu te poţi aştepta ca Maggie să-l întreţină dacă nu are alt sprijin, iar dacă ai pleca, ştii ce ar face mama cu el; ceea ce a ameninţat de multe ori.

Brusc, Daniel, ţâşni de pe canapea, cu umerii încovoiaţi.

— Opreşte-te, opreşte-te, Joe. Stephen nu va intra niciodată la cămin. Voi avea grijă de asta. Dar ştiu un lucru: mai mult decât atât nu pot suporta.

Şi depărtându-şi picioarele întinzându-şi braţele în lături, zise:

— Uită-te în jurul tău! O cameră a dracului de mare ca asta, plină de cărţi pe care nimeni, în afară de fraţii tăi, nu le citeşte. Doar ca să-ţi ia ochii. Douăzeci şi opt de camere, nemaipunând la socoteală anexa ta preistorică, originală. Grajduri pentru opt cai; niciun nenorocit de câine în ele. Ei nu-i plac câinii, doar pisicile. Şase acri de pământ şi o cabană. Şi pentru ce? Ca să ţin cinci angajaţi, câte unul pentru fiecare din noi. Trăiesc în casa asta de cincisprezece ani, dar sunt şaptesprezece de când am cumpărat-o, şi asta doar pentru că ajunsese al naibii de ieftină. O bombă cu efect întârziat explodase în apropiere şi soldaţii au ocupat casă, astfel încât proprietarii au fost bucuroşi să scape de ea. Caraghios. Ar fi putut merge pe firul strămoşilor până în urmă cu două sute de ani, dar ei chiar erau doritori să o vândă unui artificier amator care făcuse bani cu porcării din astea, care ajută la omorârea oamenilor.

Dădu din cap:

— Aşa am privit-o întotdeauna, pentru că, atunci când tatăl meu şi bătrâna Jane Broderick au fost aruncaţi în aer împreună în timpul lucrărilor, spre sfârşitul războiului, am crezut că era un fel de răsplată. Şi totuşi e ciudat, ştii, pentru că, deşi se ieftinea, când am văzut-o am ştiut că trebuia să o am. Nu pot să o condamn pe mama ta pentru asta, căci şi ea, ca şi mine, s-a repezit la ea şi apoi s-a desfătat cheltuind o avere ca să o mobileze; şi, de oriunde i s-o fi tras asta, nu ştiu, dar un lucru se poate spune despre ea: avea gust la mobilatul casei. Dar, ştii băiete, e ciudat, locul ăsta nu mă place.

— Ei! Joe îl lovi uşor pe Daniel cu pumnul în umăr, spunând: ei hai, hai, nu fi capricios.

— Nu mă place. Simt lucrurile astea. Nu mă place.

Sunt un intrus. Suntem cu toţii intruşi. Se presupunea că războiul o să ne aducă la acelaşi nivel pe toţi! Dar aceste locuri vechi, la fel ca unele districte de modă veche, te ţin la locul tău, şi al meu nu este aici.

Pentru prima dată un zâmbet îi lumină faţa, iar el se întoarse şi privi spre fereastră din nou, spunând:

— Îţi aminteşti prima noastră casă adevărată, cea de la poalele lui Brampton Hill? Era un loc minunat; confortabil, un cămin adevărat, cu o grădină încântătoare în care nu te pierdeai. Ţi-o aminteşti?

Se întoarse spre Joe care, aprobând din cap, spuse:

— Oh, da, da, foarte bine.

— Şi totuşi îţi place casa asta?

— Da, îmi place. Mi-a plăcut întotdeauna, deşi, când eram mic, la Wearcill House totdeauna m-a pus în încurcătură partea aia „cill” de la sfârşitul cuvântului. Da, mi-a plăcut întotdeauna, dar în acelaşi timp ştiu ce vrei să spui. Trebuie să-ţi atrag atenţia asupra unui lucru, tată: eşti norocos, ştii, că ai numai cinci oameni pentru administrarea întregii gospodării. Când familia Blackburn era aici. Mi s-a spus că numai pentru interior aveau doisprezece servitori. Şi ei, aveau numai trei fii şi o fiică.

— Da, trei fii; şi toţi trei au fost ucişi în război.

— Hai tată, înveseleşte-te. Să-ţi spun ceva. Îşi înghionti din nou tatăl în umăr. Dă-i drumul; du-te şi întreabă-l pe Don dacă este virgin.

Privindu-l pe Joe scuturându-se de râs, Daniel începu să chicotească, şi spuse cu convingere.

— Feriţi-mă ochi de focul iadului! Niciodată n-am să pot trece de asta. Oricum, îşi întinse capul acum spre Joe, tu crezi că e virgin?

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar, pe de altă parte, ei bine, aş spune că da.

— Eu nu ştiu atât de multe. Oricum, unde este?

— Ultima dată când l-am văzut era în sala de biliard jucând obişnuita partidă cu Stephen. Ştii, este foarte bun cu el.

— Da, aşa-i. Ăsta este un alt lucru peste care ea nu poate trece; că micuţul ei mieluşel întotdeauna găsea timp pentru primul ei născut infirm şi retardat. Of, haide.

Ieşiră împreună, traversară holul de unde un coridor dădea într-o scară largă şi destul de lată, la al cărei capăt Joe deschise uşa şi aproape că ţipe la cei doi de la masa de biliard.

— Ştiam că aici trebuia să fiţi. Vă pierdeţi timpul din nou. Nu vă vine să vă credeţi ochilor, dar lumea va veni

— El îşi privi ceasul – în douăzeci de minute.

— Joe, Joe. L-am bătut. Adevărat, iarăşi l-am bătut.

Joe dădu ocol mesei de biliard spre un bărbat aproape la fel de înalt ca şi el, un bărbat de vreo treizeci de ani, bine făcut şi cu o claie de păr negru răvăşit, dar ascunzând o faţă care ar fi putut şi a unui băiat arătos. Numai ochii trădau faptul că ar fi fost ceva în neregulă cu el. Erau albaştri precum ai tatălui său, dar de un albastru palid, cu sclipiri fugare. Ca şi când ar fi vrut să cuprindă în ei dintr-odată toată lumea din jur. Totuşi, erau momente când albastrul sclipitor devenea tern, când mintea lui căuta pe bâjbâite ceva ce nu putea prinde, ci doar reţine pentru o clipă.

— Am… am făcut… şapte bile; Nu-i aşa, Don?

— Da, aşa e, şi m-a făcut să greşesc şi bila albă.

— Nu se poate! spuse Daniel. Te-a făcut să greşeşti şi bila albă, Don? în cazul ăsta, ţi-ai cam ieşit din mână.

— Ei bine, e prea bun pentru mine, şi nu e drept; câştigă întotdeauna.

— Voi… te voi lăsa să câştigi data viitoare, Don. Te voi lăsa. Da. E o promisiune. Te voi lăsa, sincer te voi lăsa.

— Am să ţin minte.

— Da, Don. Da, Don.

Acum Stephen îşi duse mâna la gât şi trăgând de papion într-o parte, îi spuse tatălui sau:

— Mă incomodează la gât, tată.

— Prostii. Prostii.

Daniel se duse spre el şi-i îndreptă papionul.

— Tată?

— Da, Stephen?

— Pot să mă duc în bucătărie cu Maggie?

— Ştii că acum Maggie pregăteşte cina.

— Atunci mă duc cu Lilly.

— Nu acum, Stephen; n-o s-o luăm iar de la capăt. Ştii cum să procedezi: spui bună ziua domnului şi doamnei Preston şi domnului şi doamnei Bowbent şi, bineînţeles, mătuşicii şi unchiului Allison şi lui Annie… Annette. Apoi, după ce faci toate astea şi schimbi o vorbă cu Annette, ca întotdeauna, te poţi duce sus şi Lilly îţi va aduce cina.

— Tată.

Don îi făcu semn tatălui său pe când se îndrepta spre capătul camerei unde ardea un foc de lemne, în căminul deschis, şi când Daniel îl ajunse din urmă, se opri şi, luând un butuc din coş, îl puse pe foc, murmurând:

— Lasă-l, tată, să se ducă sus, a avut un accident mai devreme.

— Rău?

— Nu, doar ud. Dar e tot un pachet de nervi.

Se ridică şi, uitându-se la tatăl său, spuse:

— E greu pentru el. Nu înţeleg de ce-l faci să continue aşa.

Daniel îşi ridică piciorul ca să împingă butucul mai adânc în flăcări, spunând:

— Ştii destul de bine, Don, de ce insist. N-am de gând să-l ascund de parcă ar fi un idiot, pentru că nu este un idiot. Noi ştim asta.

— Dar nu e drept faţă de el, tată. Lasă-l în pace asta seară. Ar supăra-o pe mama dacă ar avea un alt accident, şi în faţa invitaţilor de diseară. S-a mai întâmplat odată înainte, ştii doar asta.

— Asta a fost demult. A mai învăţat ceva de atunci.

— Tată, te rog.

Tatăl şi fiul stăteau uitându-se unul la celălalt; niciunul nu vorbea chiar dacă, în fundal, vocea lui Joe se auzea ca o baricadă îndărătul căreia puteau vorbi, până când Don spuse:

— Priveşte-o ca încă un dar de nuntă pentru mine.

— Oh, tu; nu eşti mulţumit cu ce-ai primit?

— Tată, nu spune mulţumit. Ţi-am zis, nu-mi vine să cred: o casă numai pentru noi şi, în plus, splendidă. Şi – se opri în timp ce se uita adânc în ochii tatălui său, înainte de a adăuga – la o distanţă considerabilă.

— Of, băiete, este o distanţă considerabilă, dar trebuie să-ţi spun un lucru, deşi nu vreau. Trebuie spus: n-o tăia de tot cu ea; invit-o des şi vino pe aici de câte ori ai posibilitatea.

— O voi face. Da, da, o voi face. Şi încă un lucru de la mine, tată: îţi mulţumesc pentru tot şi în special pentru că m-ai scos la liman.

El nu trebui să explice din ce şi nici Daniel nu trebui să întrebe; amândoi ştiau. Întorcându-se repede, Daniel se îndreptă spre Stephen ţipând.

— Bine! Iar aţi obţinut ce-aţi vrut. Nu numai că sunteţi buni la biliard, dar ştiţi şi cum să-nvârtiţi oamenii pe degete. Hai, căraţi-vă în camerele voastre; am să o trimit pe Lilly la tine.

— Nu-i nevoie. Nu-i nevoie, tată. Joe cuprinse umerii lui Stephen cu braţul. Trebuie să îndreptăm lucrurile aici; el susţine Sunderland împotriva lui Newcastle. Ai mai pomenit aşa ceva? Ei hai! Hai să lăsăm treaba asta.

Şi cu asta, cei doi bărbaţi înalţi părăsiră camera, Stephen îl cuprinse pe Joe de talie şi din gâtul lui ieşi un gâlgâit de bucurie.

Cu toate că erau singuri acum şi aveau prilejul să stea mai mult de vorbă, se părea că tatăl şi fiul terminaseră tot ce aveau să-şi spună, până când Don întrebă:

— Un joc, tată? Avem cincisprezece minute la dispoziţie; ei întotdeauna vin la fix, niciodată mai devreme.

— Nu, mulţumesc Don. Mai bine m-aş strecura la bucătărie s-o întreb pe Maggie dacă-mi poate trimite ceva sus înainte de începerea cinei.

Şi cu asta se întoarse şi părăsi camera brusc.

O draperie de postav verde în chip de uşă dădea din hol în labirintul din dependinţele bucătăriei. El modernizase bucătăria principală punând în ea un Aga, dar, lăsând vechile plite şi cuptoare care încă erau folosite şi coceau o pâine minunată. Era o bucătărie atrăgătoare, cuprinzând o masă lungă de lemn, o etajeră de porţelan pe un perete, un bufet pe celălalt, şi o chiuvetă lungă sub fereastra largă şi joasă cu vedere spre grajduri. Alături o cămară lungă cu rafturi din marmură, şi vis-à-vis de ea, o uşă care dădea într-o magazie de lemne şi de aici într-o verandă acoperită, unde atârnau haine şi pălării pentru lucru şi, pe o parte, un raft de ghete.

Bucătăria era liniştită. Maggie Doherty, o femeie de treizeci şi şapte de ani, stătea la masă, decorând cu jumătăţi de cireşe şi căpşuni o şarlotă care fusese deja garnisită cu cremă. Îl privi pe Daniel o clipă, zâmbind în timp ce spunea:

— Vor fi aici curând.

— Da. Da, vor fi aici curând… Arată frumos. Sper că e gustoasă.

— Aşa ar trebui; am scăpat aproape juma’ de sticlă

de sherry în ea.

— Hm. Nu trebuie să-i spunem lui Madge Preston, nu-i aşa?

— Spune-i că este sherry pentru prăjituri şi va fi cu totul altceva. N-ai să crezi.

— Ah, ba da. Avem raţă diseară?

— Da, cu umplutură obişnuită de portocale şi toate dichisurile.

— Ce fel de supă?

— Vichyssoise.

— Ah, da? Asta-i ceva pretenţios.

— Sau coctail de creveţi.

— Oh, lui Betty Broadbent îi vor plăcea astea.

Stătu o clipă uitându-se la mâinile lui Maggie făcând ultimele retuşuri prăjiturii, apoi spuse:

— L-am trimis pe Stephen sus la el în cameră. Am înţeles că nu i-a fost prea bine azi. Vrei să ai grijă să mănânce ceva?

Maggie Doherty îşi ridică ochii spre el, apoi se uită din nou la prăjitură, înainte de a spune:

— De ce insişti să-l faci de râs, Dumnezeu ştie; îndură chinuri de faţă cu străinii. Cum de poţi face aşa ceva?

— Maggie, am mai vorbit despre asta; este spre binele lui.

Odată terminat vârful prăjiturii, luă o cârpă umedă de pe masă şi, pe când se ştergea pe mâini, el spuse în şoaptă:

— Pentru Dumnezeu! Nu te mai lua de mine Maggie, că azi a fost una din zilele alea când toate îţi merg pe dos; doar cu puţin timp în urmă am isprăvit o altă răfuială.

Ea îl privi din nou, dar acum privirea-i era blândă când spuse „Tu ştii mai bine”, înainte de a se întoarce şi a striga unei femei tinere care tocmai intrase în bucătărie:

— Peggie! aranjează tava pentru domnişorul Stephen

şi du-o sus. Ştii ce-i place. Apoi adăugă. E totul cum trebuie pe masă?

Şi Peggie Danish replică:

— Da, doamnă Doherty. Lily tocmai aşază aranjamentul central, arată încântător.

La asta, Maggie spuse:

— Ei, mai bine m-aş duce să văd dacă sunt de aceeaşi părere; dar zâmbi către tânăra femeie; apoi, luând un şorţ alb şi netezindu-şi părul pe spate, ieşi din cameră. Daniel o urmă. Dar, odată ajunşi în coridor, se opriră amândoi şi el, privind în jos spre faţa ei nici urâtă, nici drăguţă dar care totuşi emana o bunătate caldă, spuse:

— Îmi pare rău, Maggie, din toată inima îmi pare rău.

— Nu fi prost. Aştept asta de mult timp şi nu mă cred obraznică să o spun.

— Of, Maggie; dar după douăzeci de ani, şi eu… parcă ţi-aş fi tată.

— Ha! Niciodată nu te-am privit ca pe un tată, Dan. Ce ciudat – ea râse uşor – să-ţi spun Dan.

— Atunci nu vei pleca?

— Nu. Îşi întoarse ochii de la el şi privi spre coridor. M-am gândit la asta, dar cred că nu aş putea. Dar va trebui să-mi păzesc limba şi purtarea, nu-i aşa? Şi asta va fi destul de greu, pentru că, de câte ori mă tratează de sus, îmi vine să-L întorc spatele şi să plec. La început nu ştiam ce mă ţinea, se uită la el şi, când am realizat, am ştiut că voi rămâne aici. Dar niciodată nu m-am gândit că pentru douăzeci de ani. Mai înainte îmi imaginam că o făceam doar pentru Stephen, pentru că era aşa de neajutorat şi dornic de afecţiune, şi încă mai este, ea încuviinţă din cap, mai mult decât oricare dintre noi, cred.

— N-aş spune asta, Maggie.

Când se întoarse brusc, el îi prinse braţul şi era cât pe ce să zică: „Nu-ţi fie teamă; nu se va mai întâmpla”,

când ea i-o luă înainte privindu-l drept în faţă şi spunându-i:

— După cum ştii, de ani de zile, mă duc la verişoara mea Helen în ziua mea liberă. Îţi aminteşti că stă pe Bowick Road 42.

Făcu un gest uşor cu capul, apoi se îndepărtă de el, şi îl lăsă tot în locul acela, trecându-şi dinţii peste buza de jos.

Capitolul II

Cina se terminase. Oaspeţii lăudaseră mâncarea, o felicitaseră pe Winifred pentru această realizare şi i se spuse încă o dată ce fericită trebuia să fie că avea o bucătăreasă ca Maggie Doherty.

Ca de obicei, doamnele îi lăsaseră pe bărbaţi la trabucuri şi la vinul de Porto în sufragerie şi se mutaseră în salon. Acesta era un obicei pe care Winifred îl inaugurase când au venit pentru prima dată în casa mare, şi această imitaţie a unui obicei de demult îl făcuse pe Daniel să râdă la început; dar numai la început.

Annette Allison stătea pe un scaun cu spătar înalt, de-o parte a pianului imens, şi se uita de la mama ei la viitoarea soacră, apoi de la Madge Preston la Betty Bowbent şi, transformându-şi inconştient gândul în rugăciune, îşi spuse: „Doamne, nu mă lăsa să ajung ca ele”. Şi nu se mustră pentru felul ei de a gândi, nici nu-şi spuse că data viitoare când îşi va examina conştiinţa îi va părea rău pentru lipsa de caritate faţă de ceilalţi, mai ales pentru că nu-şi dorea să ajungă ca mama ei; şi ar fi trebuit să-i pară rău, deoarece, crescută fiind într-o mănăstire, fusese educată de călugăriţe de când avea cinci ani şi ar fi trebuit ca astfel de gânduri să fie o blasfemie din partea ei.

Gândul i se abătu către Don, dar ştia că nu-i va fi permis nici cinci minute să stea în intimitate cu el; nu numai mama ei era ca un temnicer, dar şi cea a lui Don.

Ah, da. Când se gândi la mama lui Don deveni puţin îngrijorată în privinţa viitorului, pentru că, odată căsătorită şi, în plus, cu statutul de soţie, s-ar putea să nu fie în stare să-şi ascundă sentimentele sau să-şi înfrâneze limba.

Când o auzi pe doamna Bowbent menţionând numele Mariei şi pe mama ei spunând repede „Nu ar fi drăguţ să putem comanda vremea pentru sâmbăta viitoare?”, văzu o posibilitate de scăpare şi, ridicându-se îi spuse lui Winifred:

— Vă supăraţi dacă mă duc sus şi schimb o vorbă cu Stephen?

După o uşoară ezitare, Winifred îi zâmbi şi răspunse:

— Nu, nu; deloc, Annette. Va fi încântat să te vadă.

Cele patru femei o priviră pe Annette plecând; apoi Madge Preston se întoarse spre Janet Allison şi spuse:

— De ce faci un tabu din subiectul ăsta? Ştie totul despre el; de fapt, toată lumea ştie.

— Nu, nu ştie. Janet Allison aproape că se înţepeni în scaun. Şi oricum ei s-au mutat, nu-i aşa?

— Da; dar nu se va şti câtă vreme burta Mariei va mai putea fi ascunsă.

— Of, Madge, eşti grosolană.

— Nu fi atât de severă, Janet. Ce ar fi fost dacă i s-ar fi întâmplat lui Annette?

Ridicându-se în picioare, Janet Allison spuse:

— Madge, de data asta ai mers prea departe.

— Oh, stai jos Janet. Îmi pare rău.

Winifred nu vorbise pe toată durata acestui dialog şi punându-şi mâna pe braţul lui Janet, spuse calm:

— Stai jos, te rog, Janet, şi vom vorbi despre altceva. Subiectul acesta este prea dureros. Aruncă o privire către

Madge şi făcu un mic gest de dojană cu capul. Apoi uitându-se spre uşă spuse:

— Ah, iată bărbaţii, şi se cufundă din nou greoi în scaun, în acelaşi timp trăgând-o şi pe Janet Allison în scaunul ei.

Intrară în cameră pe rând, conduşi de Daniel, John Prestonrotund, grizonant şi zâmbitor; Harry Bowbent, subţire şi prăpădit, arătând ca un bătrân preot mormon; apoi, înaltă şi impunătoare, cu burta cât un butoi, silueta lui James Allison.

Joe fu ultimul care intră, închizând uşa după el şi, pe când trecea, Winifred se răsuci în scaun şi îl întrebă acoperită de murmurul de voci:

— Unde este Don?

— Oh, tocmai s-a strecurat până sus ca să-i spună noapte bună lui Stephen.

Trebui să facă un efort să nu se ridice, dar, când întoarse capul şi prinse privirea lui Janet Allison, ştiu că se gândea la acelaşi lucru.

În salonaşul lui Stephen de la etajul doi, Don şi Annette stăteau unul în braţele celuilalt. Când buzele li se dezlipiră din sărut, el spuse:

— Simt că nu mai pot trăi niciun minut fără tine.

— Oh, şi eu la fel Don, mai ales acum – răspunse ea simplu.

— Da, mai ales acum. Apoi, cuprinzându-i faţa cu ambele mâini adăugă: îţi poţi imagina un cuplu care să aibă mame ca ale noastre?

— Nu, nu pot; şi uneori mă simt vinovat. Dar tu ai fost norocos; tatăl tău îţi ţine partea, în timp ce eu trebuie să mă lupt cu amândoi. Şi ştii, singurul motiv pentru care mi s-a permis să vin singură aici a fost acela că doamnele erau pe punctul de a o bârfi pe Maria Tollett. Zău Don, săraca Maria. Mi-o amintesc că pe o fiinţă sfioasă şi liniştită, draga de ea. Aş fi în stare să enumăr douăzeci care ar fi putut face acelaşi lucru, dar nu pe Maria. Dar

Maria a făcut-o şi, de ruşine, ai ei au trebuit să o ia de acolo şi să o ascundă altundeva. Credeam că suntem într-o lume nouă, într-o altă eră, şi că astfel de lucruri nu s-ar putea întâmpla în anul 1960. Însă bănuiesc că din moment ce există oameni ca draga de maică-ta, şi maică-mea, s-ar mai putea întâmpla până la sfârşitul – secolului.

Deodată îl cuprinse cu braţele şi-l strânse la piept, şi pe un ton ce părea cuprins de panică, murmură:

— Oh, doamne, fă să vină mai repede ziua de sâmbătă!

— E-n regulă, iubito, e-n regulă. Şi doar gândeşte-te – el îi mângâie părul – trei săptămâni în Italia. Dar bineînţeles că trebuie să mergem să-l vedem pe Papă cât suntem acolo.

Trupul ei începu să se clatine, capul mişcându-se încontinuu înainte şi înapoi pe umerii lui şi, deşi râdea şi el, spuse încetişor:

— Sst! Sst! Râzi tu aşa şi să vezi cum vor da năvală urcând câte trei trepte deodată.

Ochii ei erau umezi când privi într-ai lui şi trebui să înghită adânc, spunând:

— Am promis cu sfinţenie că ne vom duce la Vatican şi că ne vom împărtăşi în fiecare dimineaţă… amândoi.

— Nu ai făcut asta!

— Ba da.

— Oh, de ce nu i-ai spus că ne vom giurgiuli în pat până la ora douăsprezece.

Ea chicoti şi-l strânse pe când spunea:

— Oh, Don.

— Ascultă – el o îndepărtă uşor – vine cineva. Mă voi duce la uşa de alături să văd dacă Stephen doarme şi tu îndreaptă-te spre uşă. Dar, în timp ce se îndepărta, se opri brusc, şi cuprinzându-i repede talia cu braţul, spuse:

— Nu, pentru Dumnezeu! nu! Nu vom face aşa ceva.

Haide. Există o limită şi, dacă aş fi avut minte, m-aş fi oprit de multă vreme.

Dar când ajunseră la uşă cu feţele sfidătoare, Joe îi întâmpină spunând calm:

— Sunt în fruntea taberei de cercetaşi. Haideţi, voi doi, plecăm în larg. Sunt cu toţii în camera de zi, se uită la cadouri, dar conversaţia e cam forţată. Apoi o întrebă pe Annette: S-a dat o luptă acolo?

Şi ea, scuturând din cap, spuse:

— Nu, am plecat ca să le las loc să o condamne şi mai mult pe Maria Tollett şi îmi imaginam că vor fi înfruntate de către doamna Preston, deoarece este prietenă bună cu ei.

— O… oh! Văd. Dar, uite – făcu din cap spre ei – urmaţi-mi sfatul şi lăsaţi mutrele astea şi nu coborâţi îmbrăţişaţi astfel, pentru că toată ziua a mocnit un foc şi nu vrem un incendiu de proporţii, nu-i aşa?

Cum râdeau, el îi împinse înaintea lui. Şi, când Don spuse; „Hai, sâmbătă, vino! Hai, sâmbătă, vino!” şi Annette adăugă „Amin, Amin!”, ei ar fi fost surprinşi să ştie că marele Joe, prietenul şi aliatul lor, tânjea după ziua de sâmbătă la fel ca ei, dacă nu mai mult.

Era numai ora unsprezece. Casa era tăcută. Winifred se retrăsese în camera ei. Joe şi Stephen erau şi ei sus. Lily plecase jos, la cabană, cu jumătate de oră mai devreme, şi Peggy tocmai îi spusese noapte bună în timp ce-şi făcea drum spre mansarda ei. Numai Maggie mai era în bucătărie şi el ştia că va fi binevenit acolo, şi avea nevoie să fie binevenit. Oh, cum mai avea nevoie de acea primire. Dar nu putu să accepte pentru că mintea îi era răvăşită; dacă ar fi încurajat aşa ceva, acum s-ar fi sfârşit? Situaţia în casă ar deveni de nesuportat, pentru că nu era maestru în a-şi ascunde sentimentele.

Nu se simţea obosit. Niciodată nu se simţea obosit

noaptea; în schimb dimineaţa, când trebuia să se dea jos din pat, da.

Intră în vestiar, luă o haină din cuier şi punând-o pe el, ieşi repede din casă şi o porni pe stradă. Un ger de toamnă se simţea în aer, şi nopţile lungi şi întunecoase vor coborî peste ei. Şi această descriere, gândi el, era foarte asemănătoare cu viaţa lui, o noapte lungă şi întunecoasă.

Dar acum se aprinsese un foc şi tânjea să se încălzească la el. Totuşi, într-un fel curios, se simţea ruşinat de nevoia lui.

Mergea încet pe stradă. Putea vedea de la distanţă că felinarele de la poartă erau încă aprinse. Asta însemna că Bill şi cu Lily nu se retrăseseră încă. Ajuns lângă cabană, poarta laterală se deschise, şi Bill White ieşi din casă, se opri şi spuse:

— M-aţi speriat grozav, domnule!

— Luam şi eu o gură de aer înainte să mă întorc acasă, Bill.

— Prietenii dumneavoastră au plecat mai devreme.

— Da, da; şi-au făcut suma. Cam rece, nu? Curând va veni iarna.

— Ah, asta aşa e, domnule. Mie unuia îmi place iarna, am o slăbiciune pentru ea, cu picioarele pe grătarul căminului, cu pipa în gură şi o carte în mână. Niciodată nu pot avea parte de toate astea, vara.

— Nu, nu, văd asta. Bănuiesc că se pot spune lucruri despre toate anotimpurile.

Bill mergea pe partea lui spre poarta de fier unde, fixată sus în vârful fiecărui stâlp de piatră, strălucea câte o lampă electrică, cu abajur lucrat în fier, împrăştiind lumină până departe în mijlocul drumului.

Amândoi se opriră în dreptul porţii şi păstrară tăcere până când Bill, pe un ton abia şoptit spuse:

— A trebuit să conduc până în Dale Street zilele

astea, domnule.

Daniel rămase nemişcat o clipă; după aceea îşi întoarse capul încet şi privi chipul din faţa lui, apoi întrebă calm:

— Conduci des spre Dale Street, Bill?

— De două ori până acum; dar niciodată nu am supravegheat-o.

— Când s-a mai întâmplat? Vreau să spun, când te-ai mai dus înainte?

— Săptămâna trecută, de două ori.

— Asta-i ceva nou? Altundeva nu ţi s-a mai ordonat?

— Numai atât, domnule, cu toate că am fost întrebat.

Daniel privi pierdut de-a lungul drumului, spre ferma abia luminată de felinare şi se gândi: „O va lăsa vreodată mai moale?" Şi ce situaţie pentru omul ăsta de lângă el, să execute capriciile stăpânei şi să dovedească supunere faţă de stăpân. Vocea îi era joasă când murmură:

— Mulţumesc, Bill.

— Cu plăcere, domnule.

Era cât pe ce să se întoarcă şi să plece pe drum când auzi o maşină ce se apropia. Cunoştea zgomotul acelei maşini, şi, în timp ce încetinea în partea opusă a porţii, se duse spre ea, iar când se opri cu o smucitură, el se aplecă şi spuse:

— Ce faci pe afară la ora asta, Părinte?

— Oh, afaceri, ca de obicei. Ai avut oaspeţi? Arătă spre lumini.

— Da, au plecat cu toţii. Vrei să intri să bei ceva?

— Acum, că mă întrebi, cred că da. Acum câteva minute tot ce doream era patul meu. Aşa că urcă!

Daniel se întoarse şi strigă la Bill.

— Nu sta treaz, Bill. Am eu grijă de lumini. Noapte bună.

Pe când bărbatul îi spuse „Noapte Dună, domnule",

Daniel se sui în maşină şi-l întrebă pe preot:

— Unde-ai fost la ora asta?

— La Tom Kilbride acasă.

— Nu din nou! Individul ăla e un ipohondru.

— A fost, dar nu de data asta. El nu ştie, şi toată ziua are chef să ţopăie, să zburde şi să sară; şi asta se va întâmpla numai pentru următoarele zile sau cam aşa ceva. Şi crede-mă, nu va fi nimeni mai surprins decât el când o să se afle mort. Pariez că va spune. „Uite, totul e o greşeală; e numai în închipuirea mea. Aşa-i; mi s-a tot spus de ani de zile. Lasă-mă să mă întorc”. Şi, ştii, ceva? ciudată-i viaţa cu festele pe care le joacă omului: el îşi imaginează că are toate bolile de sub soare în afară de cea care s-a strecurat în el pe neaşteptate. Îmi pare rău pentru el, asta da, dar şi-a făcut-o cu mâna lui; vreau să spun, surpriza care-l aşteaptă.

— Oh, Părinte. Daniel râdea acum, pun pariu că ţi-ai dori să fii acolo ca să-i vezi faţa când o va păţi. Şi, apropo, tu însuţi o să o păţeşti şi foarte curând dacă nu o să scapi de hârbul ăsta.

— Nu am nicio intenţie să scap de Rosie; aşa că te rog să n-o insulţi; este o prietenă. Propui să scăpăm de toate acele doamne în vârstă cu oase bătrâne care scârţâie din fiecare articulaţie? Oricum, tu ai avut o petrecere sau cam aşa ceva, în seara asta; cum a mers?

— Ca de obicei.

— Vei fi bucuros să vină sâmbătă şi să treacă.

— Niciodată nu ăi spus ceva mai adevărat, Părinte. Cu siguranţă că vreau. Şi uite, nu o duce... pe Rosie de-a dreptul spre uşă, altfel vor sări geamurile şi te vei întreba de unde vine zăngănitul.

Câteva minute mai târziu amândoi se instalară în bibliotecă.

Daniel puse pe foc butucii care începură să ardă cu o

flacără vie; pe o masă se aflau un decantor de whisky, o sticlă de brandy, două pahare şi o cană cu apă.

Arătând spre sticlă Daniel spuse:

— Credeam că vrei să-l încerci pe ăsta. Ştiu că brandy-ul nu e băutura ta, dar ăsta e ceva special. Mi l-a dat un client bătrân; are patruzeci sau cincizeci de ani vechime; e ca elixirul pe limbă. Până acum nu am mai gustat ceva la fel de bun. Apoi turnă o măsură bună în pahar şi i-l dădu preotului. Acesta, gustându-l, îl plimbă prin gură, îl înghiţi, apoi, arcuindu-şi sprâncenele, spuse:

— Da. Aşa cum ai spus, elixir pe limbă. Totuşi cred că nu voi renunţa la whisky pentru că nu vreau să prind gust pentru lucruri de genul ăsta; s-ar putea să-mi jefuieşti cutia milei…

Se cufundă în scaunul adânc spunând încet:

— Ah. E frumos aici. Ştii, asta e o casă frumoasă. Îmi amintesc că am intrat în ea în săptămâna când am venit de la Fellburn, Blackburnii erau catolici rigizi, ca să spun aşa, şi ca atare întotdeauna erau stingheriţi de o sticlă de băutură. O ceaşcă de ceai, sau o ceaşcă de cafea, şi aceea slabă, asta ţi se oferea. Bineînţeles, pe vremea aceea trăiau de pe o zi pe alta; îţi ia o grămadă de bani să păstrezi aparenţele, mai ales când îţi plac caii.

— Mie-mi spui, Părinte?… chiar şi fără cai…

— Oh, da. Preotul îşi întinse mâna şi împinse umărul lui Daniel.

— Ei. Cum îţi merge?

— Pe cât de rău posibil, Părinte.

— Aşa de rău? Bine, atunci, deschide-ţi sufletul.

— Oh, doar nu vrei o spovedanie aici, noaptea; cel puţin nu după ce-ai venit de la bătrânul Tomy. Şi trebuie să fi ascultat multe în timpul zilei.

— Sunt întotdeauna gata să primesc spovedaniile, dar nu e nevoie să fie o confesiune, doar o discuţie

liniştită. Ce te mai frământă în afară de celelalte lucruri pe care le ştiu? Oricum, nu te-ai confesat de câteva săptămâni, nu-i aşa?

Daniel îşi luă poziţia obişnuită când era necăjit – trupul îndoit, coatele pe genunchi, mâinile împreunate – şi privi lung la foc în timp ce spunea:

— Mă gândesc la o femeie.

— Oh! Dumnezeule mare! omule, spune-mi ceva, ce nu ştiu.

Daniel se întoarse spre preot:

— Nu la acel fel de femei.

— Ce alt fel este acela la care te gândeşti?

— Sunt unele femei cumsecade, Părinte.

— Daniel, intenţionezi să înveţi un preot în vârstă de şaizeci şi patru de ani ce este viaţa? Ceea ce se pare că tu şi cei mai mulţi ca tine uită, este că suntem bărbaţi şi că unii dintre noi nu au fost mereu preoţi. De exemplu, eu nu m-am cuminţit până la douăzeci şi cinci de ani.

— Atunci, de ce ai făcut-o – şi un mic zâmbet îi apăru pe faţă pe când adăugă –, dacă ştiai atât de multe?

— Pentru că EL nu m-ar fi lăsat. Ochii părintelui Ramshaw aproape că dispărură sub pleoape când privi spre tavan. Când aveam douăzeci de ani era cât pe ce să mă căsătoresc, dar EL şi-a spus cuvântul. Tatăl fetei a vrut să-mi zboare creierii şi fratele ei m-a ameninţat că-mi va rupe picioarele dacă fug. Dar am fugit. Şi, sincer, de atunci încoace nu am făcut decât asta, în mintea mea. Ei bine, poate că nu atât de mult în aceşti ultimi ani. Totuşi, odată, şi nu e prea mult de atunci, eu eram cel căruia îi era frică să se confeseze la Episcop, pentru că am fost educat să cred că păcătuieşti cu gândul la fel de mult ca şi cu fapta. Dar bineînţeles, prima variantă nu-ţi dă atâta satisfacţie pe cât îl i-o dă a doua.

Când Daniel se lăsă pe spate în scaun cu trupul

scuturându-i-se de râs, zise:

— Părinte, nu cred un cuvânt din ce-mi spui.

— Necazul e că nimeni nu crede. Întotdeauna cred că glumesc, dar ştii vorba aia, multe adevăruri sunt spuse în glumă. Şi toate glumele mele au în general o frântură de adevăr în ele. Crede-mă pe cuvânt, ceea ce ţi-am împărtăşit este adevărul adevărat. Totuşi, cine este această femeie cumsecade din a cărei pricină eşti îngrijorat? O cunosc?

Trecură câteva secunde înainte ca Daniel să spună:

— Maggie.

— Oh, nu! Nu Maggie!

— Da, Părinte. Acum înţelegi ce vreau să spun.

— Ah, da, trebuia să se întâmple.

— Ce vrei să spui?

Daniel se întoarse pe canapea şi se uită la preot care privea spre foc.

— Chiar asta. S-a ţinut după tine toţi aceşti ani. De ce crezi că e lipită aici? Şi de Winifred? Pentru că, lasă-mă să-ţi spun, e destul de greu pentru un bărbat să se deprindă cu o femeie, dar ca o femeie să trebuiască să se deprindă cu o altă femeie ar trebui să-mi imaginez că este mult mai rău, mai ales cu o femeie ca Winifred. Dumnezeu însuşi nu cere un astfel de devotament. Şi devotamentul de acest fel este ca o boală şi sunt destui prin aceste locuri care au fost loviţi. Acum, fie vorba între noi, şi ca şi când nu ai şti, mama Annettei este încă una de acest fel. Cât despre tatăl ei, e în pragul bigotismului. Există compensaţie în toate lucrurile şi tu ştii, Daniel, că noi, catolicii, facem o grămadă de greşeli. Oh, Doamne! asta aşa e. Şi greşeala principală este, după cum am văzut, că ne imaginăm că suntem singurii aleşi ai Celui Atotputernic. Acum, dacă ne-am putea scoate din minte acest lucru, am fi o religie perfectă. Dar aş putea fi excomunicat pentru a fi dat glas

unei astfel de opinii, deoarece, pe de altă parte, nu există nicio altă sectă mai indulgentă şi tolerantă. Care alţii v-ar şi lăsa să vă îmbătaţi vineri seară când luaţi salariul, să vă bateţi zdravăn nevasta, apoi să veniţi la confesiune sâmbătă seara şi să vă împărtăşiţi duminică dimineaţa, înainte de a pleca la Club şi de a face vreo grosolănie? îţi spun, noi suntem cei mai toleranţi dintre creaturile lui Dumnezeu şi de aceea nu cădem în extreme.

— Ce păcat, Părinte, că n-ai putut să-i expui lui Winnie acest punct de vedere, acum câţiva ani.

— Oh, băiatul meu! Am făcut-o până azi şi cu alte rude de-ale ei. Dar crezi că iau aminte? Preferă să asculte pe Părintele Cody debitându-şi focul. Oh, crede-mă Daniel, sunt mai mulţi spini în ochi decât femei. De ce naiba l-au trimis pe tânărul acela la mine? De ce întreb lucruri pe care le ştiu? Lucrurile tind să se adune în jurul Fellburnului. Asta s-a spus în cercurile înalte. Oamenii începuseră să uite că există un iad, cel puţin prostul ăla bătrân de Părintele Ramshaw uitase. În loc ca indivizii să stea ca pe ace fără pantaloni, bătrânul ăla prost a propus un fel de sală de aşteptare drăguţă, unde pacienţii pot aştepta şi se pot gândi la viaţa lor trecută şi se pot căi de greşelile lor, de păcate dacă vrei; şi cel mai rău este ceea ce am predicat întotdeauna de la amvon, după cum ştii, lipsa de omenie a unora faţă de ceilalţi. Dar să revenim la Maggie; cum s-a întâmplat asta după tot acest timp îndelungat?

Daniel se aplecă înainte, şi vocea lui, acum joasă spuse:

— A fost destul de simplu. Totul era stabilit. Era ziua ei liberă. Am dus-o cu maşina în oraş. Ciudat, dar era prima dată când se afla în maşină cu mine; vreau să spun, singură. Cu ani în urmă, când obişnuia să-l ia pe Stephen în ziua ei liberă, îi lăsam la verişoara ei. Acolo am fost

deunăzi, şi ea m-a invitat înăuntru în afara casei părea diferită, şi, pe când vorbea, am privit-o şi am văzut-o pe această femeie inteligentă care locuise în casa mea timp de douăzeci de ani şi bunătatea pe care o emana, şi am ştiut atunci ceea ce ştiusem de mult în sinea mea, că nu numai că o doream, dar o şi iubeam. Şi asta a fost. Aparent, după cum spuneai, avea acelaşi sentiment pentru mine, chiar dacă era bine ascuns. Ce mă fac, Părinte?

— Ce poţi face acum? Dacă îţi voi zice să o scoţi din viaţa ta, mă vei întreba cum poţi s-o faci, trăind în aceeaşi casă? Dacă îţi voi spune că o să fie vai de tine, dacă soţia ta află asta, ce vei spune?

— Vreau să o părăsesc pe Winnie, Părinte. Odată Don căsătorit şi eliberat din ghearele ei – el îşi smuci capul spre tavan – vreau să plec şi-l voi lua pe Stephen cu mine, cu Maggie cu tot. M-am gândit la asta, şi m-am gândit serios.

— Nu poţi face asta, omule, nu poţi face asta; ea nu te va lăsa niciodată. Ştii ce s-a întâmplat data trecută şi înainte de asta. Şi o va face din nou ca să-ţi încarce conştiinţa pentru tot restul vieţii, pentru că, odată ce-l va pierde pe Don, nu prea va mai avea pentru ce să trăiască. Niciodată nu am înţeles cum de a îngăduit ca nunta lui să aibă loc aşa de repede.

— Ei bine, asta ţi-o pot spune eu, Părinte; eu m-am îngrijit de asta.

— Tu ai făcut-o? Ar fi trebuit să-mi dau seama că ţi-ai băgat nasul, pentru că ea nu ar fi scăpat niciodată hăţurile din mână. Mi-o pot reaminti cum s-a dus să-l vadă jucând fotbal într-o sâmbătă şi cum aştepta ca să-l aducă acasă, pe grindină, ploaie sau zăpadă.

— Da, în cazul în care el vorbea cu o fată sau alta. Şi ce zici de cel mai recent lucru, Părinte? Ce crezi că m-a rugat în seara asta?

— N-aş putea ghici, Daniel. Spune-mi tu.

— Nu doar că m-a rugat, mi-a poruncit să mă duc şi să aflu dacă este virgin sau nu.

— Nu. Oh, Doamne! Preotul chicoti.

— Poţi râde, Părinte, dar oh Doamne, da.

— Ce-a apucat-o?

— Ce-o apucă întotdeauna! Mania ei de a-l ţine strâns lângă ea pentru tot restul vieţii. Pur şi nemânjit, aşa se gândeşte la el. Ştii, până când s-a născut şi a văzut că este normal, poţi spune pe drept cuvânt că de-abia se uita la Stephen sau la Joe: de fapt, nu-i place de niciunul, deşi din motive diferite.

Părintele Ramshaw îşi scutură acum capul, înainte de a spune:

— Dar, chiar de ai părăsi-o, tot nu ai putea divorţa. Ştii asta.

— Asta nu ar conta prea mult pentru mine, atâta timp cât am locui separat, pentru că, după cum ştii, nu am mai făcut dragoste cu ea de ani de zile; chiar se fereşte de mine.

Bătrânul preot oftă pe când spuse:

— E trist. Dar poate Dumnezeu are un mod ciudat de a lucra; s-ar putea ca după sâmbătă, când va şti că l-a pierdut pe Don, să se întoarcă la tine.

— Niciodată, Părinte. Daniel se întinse, reumplu paharele cu whisky şi, întinzând din nou unul preotului, spuse:

— N-aş putea suporta asta. N-aş putea, zău aşa. Nu după atâta amar de vreme. Oh, nu, nu va fi nicio conciliere de genul ăsta, ţi-o spun eu.

— Dar în privinţa lui Joe, îţi vei îndeplini planul?

— Oh, Joe e un băiat în toată puterea cuvântului; îşi va rândui viaţa aşa cum va voi. Acum are o situaţie bună, contabil fiind. Şi oricum, are mica lui gospodărie în

cabană. Sunt zile la rând când nu intră aici, în casa principală, nici măcar pentru masă. Nu-mi fac probleme pentru Joe; se va descurca pe cont propriu.

— Aha, Joe este un băiat bun, dar nimeni nu se descurcă de unul singur. Şi asta-mi reaminteşte că va trebui să mă ocup de el; în ultimul timp îşi neglijează îndatoririle; nu l-am mai văzut la masă de câteva duminici. Dar s-ar putea să fi fost la slujba Părintelui Cody. L-aş fi putut întreba despre asta, dar nu am făcut-o. Cu cât avem mai puţine să ne spunem, eu şi diavolul, cu atât mai bine! înghiţi lacom whisky-ul, apoi râse şi sfârşi. Sunt un om slab, tu ştii. Numai Dumnezeu şi cu tine ştiţi asta, aşa că ţine-o pentru tine. Ăsta-i un whisky pe cinste, Daniel, dar ar trebui să fie ultimul pahar dacă nu vreau să conduc spre casă cântând, pentru că atunci Părintele Cody m-ar pune în genunchi, ar face asta, şi m-ar înghionti spunând: „Repetă după mine: Băutura e diavolul. Băutura e diavolul. Băutura e diavolul".

Râseră amândoi, apoi preotul continuă:

— Şi pariez că ar spune aşa, pentru că îmi aminteşte de Sora Catherine. Ar fi putut fi mamă şi fiu, ştii, după felul în care îi tratează pe cei care greşesc, pentru că şi ea obişnuia să facă aşa cu băieţii tineri. Am prins-o odată lovind în cap un drăcuşor de copil nefericit pentru nişte prostii şi la fiecare lovitură striga: „Spune: Dumnezeu e iubire. Dumnezeu e iubire. Dumnezeu e iubire".

— Oh, Părinte. Daniel îşi şterse ochii cu o batistă. Sper că mă vei veghea pe patul de moarte, pentru că mi-ar plăcea să mor râzând.

— Ah, eşti drăguţ, eşti foarte drăguţ să spui asta. Dar, văzând cum stăm ca vârstă, ar putea fi invers. Acum dă-mi mâna. Lasă-mă să văd dacă sunt sigur pe picioare. Câte pahare de whisky am băut.

— Trei, şi un brandy.

— Brandy-ul e de vină; whisky-ul nu mi se lasă niciodată aşa în picioare.

Ridică un picior şi îl scutură spunând:

— A prins să tremure. Hai, lasă-mă să ies încet şi apoi du-te în pat. Te voi vedea joi la repetiţie, apoi să ne rugăm Domnului să vină sâmbătă şi totul se va sfârşi.

Trebuie să mai vorbim, Daniel. Auzi? Promite-mi că nu vei face nimic până când nu vorbim din nou.

— Bine, Părinte, promit.

Şi cu asta, Daniel îl conduse spre ieşire şi-l văzu pe bătrânul lui prieten drag, cum stătea gânditor la el, în maşină.

— Te conduc până la poartă spuse Daniel; i-am promis lui Bill să sting luminile…

Odată înapoiat în casă se uită de-a lungul holului spre draperia de postav verde. Maggie, era încă în bucătărie – văzuse lumina din stradă – dar nu se duse spre ea. În schimb, urcă încet scările.

Capitolul III

Era o zi frumoasă; ar fi putut fi jumătatea lui iulie, pentru că era destul, de cald şi nu adia boare de vânt. Toată lumea spunea că ziua părea ca şi comandată.

Cortul fusese instalat pe pajişte, de cealaltă parte a drumului. Câţiva oameni îşi vedeau liniştiţi de treburile lor, descărcând mese şi scaune dintr-un camion; dintr-o furgonetă parcată în faţa intrării principale, o femeie şi un bărbat cărau coşuri cu flori în casă, iar un altul ducea spre cort braţe întregi de bujori; iar pe drum, bărbaţi întindeau rânduri de becuri electrice printre larice. Nu era nicio agitaţie în jur şi totul părea în ordine, aşa cum era în casă. Era nouă şi jumătate. Winifred îşi luase micul dejun în pat. Daniel se sculase de câtva timp; Joe şi Don de-abia părăsiseră sufrageria, amândoi îmbrăcaţi în pulovere uşoare şi flanele gri. Traversau holul spre scară, când

Maggie coborî şi, ajungând în faţa lor, pe ultima treaptă, spuse.

— Este agitat, n-o să se scoale. Mai bine v-aţi duce să vedeţi ce puteţi face.

— Ei bine, dacă tu n-ai reuşit să îl scoli, nu văd ce şanse avem noi.

Maggie se uită la Joe pe când spuse:

— Nu vrem scandal azi, nu-i aşa? Linguşiţi-l, invitaţi-l sau ameninţaţi-l, dar daţi-l jos din pat.

Trecând pe lângă ea ca să urce scările, Don zise:

— M-aş fi gândit că era cel mai bun loc pentru el văzând că nu i-a permis să vină la slujbă. Oricum ar fi fost bine; poate decide singur, dacă-i place.

Maggie nu spuse nimic, dar păşi în hol şi plecă mai departe. Joe, sărind câte două trepte, ajunse repede în rând cu Don şi spuse cu glas scăzut:

— Ştii la fel de bine ca şi mine, Don, ce excitaţie îi provoacă. Şi nu e nimeni care să vrea mai mult decât mine ca el să fie aici.

— El niciodată nu e luat în seamă.

— Oh, ştii că nu e aşa. Uite ce face Maggie pentru el şi eu îl scot afară cel puţin o dală pe săptămână.

— Nu mă refeream la astfel de gesturi. Asta, ei bine… ei bine credeam că azi este o zi specială şi ea ar putea fi mai îngăduitoare, chiar şi cu riscul de a se întâmpla ceva.

Pe când urcau al doilea rând de trepte, unui după celălalt, Joe, uitându-se la spatele acestui bărbat mai tânăr pe care nu l-ar fi putut iubi mai mult nici dacă i-ar fi fost frate de sânge, gândi cu tristeţe că el îi spusese mamei sale ea, niciodată mami sau mamă, aşa cum ceruse ea să i se spună. Era bine că pleca, pentru că, deşi nu fusese nicio neînţelegere între ei, el văzuse de mult ivindu-se una. Şi, deşi avea propriile lui sentimente în privinţa femeii căreia îi zicea mamă, nu avea niciun chef să o vadă zdrobită făţiş

de plecarea singurei fiinţe, pe care o iubea. Şi nu numai că-l iubea; exista un alt cuvânt pentru un astfel de sentiment; dar nu exista cuvânt în vocabularul lui care să corespundă nevoii pe care o avea ea de progenitura ei.

— Ce-s toate astea? Ce-s toate astea?

Don fu primul care ajunse la patul unde Stephen era încovrigat ca un copilaş, cu genunchii aproape de bărbie şi cu braţele încrucişate peste faţă.

— Fii atent, Steve. Ai de gând să-mi strici ziua?

Braţele lungi şi picioarele părură să se mişte simultan şi corpul se ridică singur sprijinindu-se în speteaza de lemn a patului iar buzele îi tremurau în timp ce murmură:

— Nu, Don, nu. Dar vreau să vin ia nuntă. Nu, Joe? Pot Don? Pot?

Şezând pe marginea patului, Don spuse acum încet:

— Vreau să vii. Cu toţii vrem să vii, dar ştii ce s-a întâmplat la repetiţie, ştii nu? Şi, oricum, nunta se va sfârşi uite-aşa de repede – şi pocni degetele. Apoi o vei vedea pe Annette în rochia ei drăguţă, şi primul lucru pe care îl va face, când va intra în casă, va fi să strige:

— Unde-i Steve? Unde-i Steve? Aşa face totdeauna, nu-i aşa?

— Eu… eu nu am să mă port urât, pe cuvânt, Don. N-am făcut azi-noapte. Uite!

— Şi cu o mişcare rapidă împinse aşternutul la o parte. E tot uscat.

Joe îşi întoarse faţa de la pat şi acum stătea ca şi cum ar fi privit pe geam. Îl durea inima să-l vadă pe acest om matur redus la un copil. Dar nu, nu redus, ci doar purtându-se ca după mintea unui copil. Ce se va întâmpla cu băiatul… bărbatul, când Don va pleca şi când şi el va pleca din casă, pentru că nici el nu mai suporta mult timp atmosfera de aici. Desigur, mai erau Maggie şi tata. Dar

tatăl lui era toată ziua plecat cu afaceri, iar pentru treburile sale personale, în cele mai multe nopţi. Cât despre Maggie, ea era încă o femeiuşcă. Şi el avea numai o bănuială despre ceea ce ar fi putut să o ţină în această casă în toţi aceşti ani, şi cauza nu era numai Steve. Dar era numai o bănuială. Într-un cuvânt, era o casă nefericită. El ştiuse asta de mult timp. Chiar şi aşa, într-un fel era recunoscător că fusese crescut aici, altfel nu ar fi avut situaţia pe care o avea azi. Totuşi, ar fi trebuit să fie recunoscător şi pentru durerea care-i sfâşia trupul în acest moment? Acum doi ani îşi imaginase această zi ca fiind a lui, dar doi factori interveniseră, anume persoana tatălui său şi cea a lui Annette. Dar, cu precădere, a tatălui său.

Pe când privi jos în stradă, îşi dădu seama că furgoneta cu flori se îndepărta şi că locul ei fusese luat de ceea ce părea să fie un Bentley. Era mort după maşini, dar familia prefera Roveruri şi nu-şi putea aminti de vreun prieten de-al lor care să fi avut un Bentley. Rămăsese cu gura căscată când văzu un bărbat pe care şi-l imagina a fi şofer ieşind din maşină şi deschizând portiera pentru a permite unei femei să coboare. Un zâmbet îi lumină faţa în timp ce exclamă:

— Mătuşa Flo! Dar a venit devreme. Nu o aşteptam să vină decât mai târziu. Apoi din nou rămase cu gura căscată, încă şi mai surprins, şi strigă repede:

— Don! Don! Vino aici o clipă.

Când Don ajunse lângă el, Joe arăta cu degetul spre drum, unde o femeie îmbrăcată foarte elegant vorbea cu bărbatul pe care şi-l imaginase ca fiind şoferul, şi spuse:

— Uită-te la asta! Ce părere ai?

Şi când bărbatul îşi trecu braţul pe sub cel al femeii şi începură să meargă spre uşă, ei se uitară unul la celălalt, feţele lor lungindu-se într-o expresie de veselie. Luându-se cu mâinile de cap, Don murmură:

— Dumnezeule! Asta ne mai trebuia. Mama va înnebuni de furie.

Ca într-un singur gând se întoarseră, pe când Joe spunea:

— Du-te jos la ea şi previn-o; eu am să mă duc să-i întâmpin.

Dar, ajuns la uşă, se întoarse din nou şi arătă cu degetul spre Stephen, spunând:

— Acum, fii băiat bun, du-te şi fă o baie; parfumează-te; şi pune-ţi costumul cel bun. Apoi, da… da, poţi veni jos. Ai auzit?

— Da, Joe. Da.

— Asta-i tot. Fii băiat bun.

— Da, Joe.

Joe se întoarse şi se grăbi spre scară. La primul etaj se opri deoarece, în faţa uşii de la dormitor, Don îşi ţinea mama de umeri şi-i spunea:

— Încetează! încetează! Ar putea fi o explicaţie.

— Explicaţie!

— Vocea-i era sonoră. El e negru.

Don aruncă o privire îngrijorată spre Joe, pe când acesta îi depăşi alergând pe scări; apoi.

— Împingând-o pe maică-sa înapoi în cameră şi închizând uşa, spuse:

— Ascultă, mamă. Dacă faci vreo scenă o să strici totul. Hai. Haide! Şi o împinse pe chaise-longul de la picioarele patului, spunând:

— Stai jos.

— Nu, nu; lasă-mă singură. Oh, ce spun eu? ce spun?

— Îşi ridică mâna într-un gest de implorare – ţie îţi spun să mă laşi în pace, tocmai ţie care azi mă părăseşti. Şi… şi ea… ea o face înadins. Da, da, o face. Corpul ei gras se scutura întărindu-i spusele.

— Întotdeauna a încercat să mă enerveze într-un fel

sau altul. Acum a venit aici cu… Colac peste pupăză, cu un negru.

— Dar tu ai invitat-o. Şi de ce? Pentru că a spus că e logodită cu un avocat. Acum recunoaşte deschis.

— Nu poate fi avocat, este negru.

— Mamă, mamă! Nu fi caraghioasă.

Se întoarse cu spatele la el şi începu să măsoare camera în sus şi-n jos.

— Asta e isprava lui taică-tău. Oh, da, da, aşa este. Se presupune că s-au întâlnit la Londra şi eu nu am auzit un cuvânt de la ea ani de zile, oricum nu până la moartea lui Harry, şi asta a fost cam acum cinci ani sau mai bine. Şi el a venit cu povestea că ea o duce splendid, având o slujbă importantă într-un birou şi că lucra pentru un avocat. El trebuie să fi ştiut că avocatul era negru. A făcut-o dinadins. Tatăl tău e josnic e un om josnic.

— Taci. Mamă.

— N-am să tac, n-am să tac! Ba mai mult, am să-ţi spun ceva. Da, o să-ţi spun. El a adus ziua asta.

— Cum adică, a adus ziua asta?

— Ce-ai auzit; era hotărât să ne despartă şi a adus-o. Ştii doar. Ştii doar.

Da, da. Ştia că el a adus-o. Ştia că tatăl său pusese la cale ziua nunţii lui şi-i mulţumea lui Dumnezeu pentru asta. Dar trebui să mintă, spunând tare:

— E de-a dreptul ridicol. Dar minţind, de fapt, fără să vrea, spusese adevărul, adăugând: O iubesc pe Annette. O iubesc de ani de zile. Vai, prin ce chinuri treceam când mă gândeam că-l plăcea pe Joe! Şi tu ai crezut că-l plăcea pe Joe, nu-i aşa?

— Nici gând. Fetele sunt zănatece, nu ştiu ce-i de capul lor. Şi… şi să te întreb eu acum, Don – vocea ei scăzu încet, pleoapele-i clipeau, lacrimile i se adunau la colţul ochilor pe când bâlbâia: Ştii… ştii ce-mi faci? Ştii? îmi

frângi inima. Mă laşi singură. După ce vei pleca nu o să mai am pe nimeni, pe nimeni pe lume.

— Oh, mamă, te rog.

— Don, Don.

Cu un ţipăt ea îl cuprinse cu braţele, îl strânse la piept, carnea ei părând să-l inunde, buzele ei acoperindu-i ochii, sprâncenele, obrajii. El o îndepărtă cu un efort, apoi stătu dârz, cu ochii larg deschişi, uitându-se la trupul ei care tremura din cap până în picioare, sub capotul uşor. O privi cum îşi întoarce faţa de la el, şi cum se trânteşte pe canapea murmurând întretăiat:

— Nu mă iubeşti. Nu mă iubeşti.

El nu-i răspunse preţ de un minut, apoi trebui să facă un efort să-i vină pe buze cuvintele ca să spună:

— Te iubesc, mamă. Dar azi este nunta mea. Şi ce-i mai important pentru moment este că mătuşa Flo e jos cu logodnicul ei. Cum îi vei întâmpina? Pentru că o ştii pe mătuşa Flo; nu va suporta vreo prostie. Dacă faci scandal, ea va face unul şi mai mare. Aşa că te rog, pune-ţi o rochie, ceva pe tine şi coboară să o vezi.

— Nu. Şi nu-l vreau pe omul ăla în casa mea.

— El este în casă şi tata îl va întâmpina. Vorbeam despre felul de a face cunoştinţă şi tu-l ştii pe tata.

— Da, da!

— Vocea-i deveni ca un ţipăt – îl ştiu pe tata. Dumnezeule mare! da, îl ştiu. Îl ştiu de treizeci de ani de chinuri.

După ce răsuflă lung el se întoarse şi porni spre uşă. Dar, ajuns acolo, ea îl tatonă. Vocea ei era acum scăzută şi împăciuitoare:

— Eu… eu nu mă pot duce jos deocamdată. Doar vezi asta, Don.

— Să o trimit sus?

Nu răspunse; în schimb îşi întoarse capul, gest pe

care el îl luă drept consimţire; aşa că părăsi camera.

Oprindu-se în capul scărilor. Îşi puse mâinile la ochi pentru o clipă, de parcă ar fi înlăturat ceva, apoi se duse repede jos spre salonul de unde venea zgomotul de voci.

Tatăl lui stătea cu spatele la căminul împodobit cu flori; şi tot acolo, la capătul canapelei pe care şedea mătuşa Flo, se afla bărbatul. Mai de aproape culoarea lui nu părea să fie atât de închisă ca la prima vedere, ci mai mult un ciocolatiu închis. Probabil era metis, un metis foarte atrăgător, înalt de peste un metru optzeci şi bine făcut; nici gras, nici slab, mai mult atletic.

Tatăl lui îl întâmpină cu o voce foarte sonoră, spunând:

— Oh, iată-te, omul zilei; şi, aproape înainte de a termina de zis, mătuşa Flo se ridică de pe canapea şi spuse venind uşor spre el cu braţele deschise:

— Bună! Doamne, Doamne. Să nu te recunosc.

Don îi luă mâinile într-ale sale, apoi se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz, spunând:

— Nici eu pe tine, mătuşă Flo.

Iar asta, îşi spuse el, era adevărat, pentru că vocea ei devenise puţin mai cântată şi îmbrăcămintea ei, un costum mov de catifea cu haină asortată pe care îl observase zăcând pe spatele scaunului, era într-adevăr ceva. Din câte şi-o amintea pe mătuşa Flo, fusese puţin neglijentă veselă şi drăguţă, dar nicidecum femeia elegantă care acum spunea:

— Vino să-l cunoşti pe Harvey – se-ntoarse şi-l conduse de mână spre negru, spunând:

— Acesta este logodnicul meu, domnul Harvey Clement Lincoln Rochester.

Accentuă fiecare cuvânt pe când zâmbea toată spre logodnicul ei. Şi omul, strângându-i mâna, spuse:

— Îmi pare bine. Şi lasă-mă să-ţi explic pe loc că

numele de Rochester nu înseamnă că am vreo legătură cu marioneta lui Jack Benny; şi nici Lincoln nu are vreo legătură cu fostul preşedinte, nici Clement cu primul ministru britanic, nici Harvey cu vreun iepure imaginar pe care probabil l-ai văzut în filme.

Râdeau cu toţii, Joe cel mai tare dintre toţi, şi Don uitându-se la ei nu se putu abţine să nu observe aprobarea din ochii lor şi să nu o încuviinţeze la rândul său. Îi plăcea acest individ. Dar Dumnezeule! dacă ar şti că era gata să strice pregătirile de azi, ea ar înnebuni. Dacă omul ar fi fost protestant sau chiar ateu, ar fi fost cum ar mai fi fost, dar un negru care avea să-i devină cumnat!… Oh Doamne, Doamne, faptul că era avocat nu schimba prea mult lucrurile în acest caz. Dar acum, din politeţe, îl întrebă pe musafir:

— Şi, avocat fiind, cu ce cazuri vă ocupaţi?

— Tâlhari; în general din cei bogaţi.

— Oh, Harvey, nu! Nu tot timpul. Le preiei şi pe ale celor săraci. Ea sărută zgomotos mâna care se odihnea pe speteaza canapelei şi el, privind-o, spuse:

— Femeie, sunt totuşi tâlhari cu toţii.

Joe îl privi lung pe bărbat. Şi-l putea imagina, la tribunal. Era puternic, până şi prezenţa lui emana putere. Şi vocea aceea… o numise pe Flo, pentru a doua oară în câteva minute, „femeie”. Dar felul în care rosti cuvântul, era aproape ca o mângâiere… femeie… aşa cum altul ar fi spus iubito. Când îl auzi pe Don spunându-i lui Flo: „Mama ar dori să te duci să o vezi. Tocmai se dichiseşte şi ştii cât de mult îi ia”, el gândi: „Da, va trece mult timp până ce mama va coborî ca să-l întâmpine pe musafir”.

— Oh, bine, spuse Flo, ridicându-se de pe canapea iată muntele care se duce la Mahommed.

Apoi aruncă o privire lungă spre logodnicul ei spunând:

— Crezi că vei fi în stare să te descurci până mă întorc?

Răspunsul lui Harvey: „Ştii cum mă simt fără tine, aşa că nu sta mult”, trebuie să fi lăsat perplexă întreaga adunare, gândi Flo pe când urca scările, nu numai din cauza cuvintelor alese, ci şi din cauza tonului său.

Cu cât. Se apropia Flo de uşă, cu atât devenea mai băţoasă. Când ciocănind nu primi niciun răspuns, deschise uşor uşa iar sora ei stătea acolo, de cealaltă parte a camerei, aşezată lângă fereastră.

Flo închise uşa după ea şi parcurse jumate drum spre Winifred înainte să vorbească.

— Bună! zise ea.

Şi când buzele lui Winifred se strânseră, îi trecu prin minte că bomba trebuie să fi căzut deja. Bineînţeles, Don ar fi trebuit să-i spună; se poate ca el să-i fi văzut sosind.

— Ce faci?

La aceste vorbe, Winifred se întoarse complet şi cu fălcile încordate spuse:

— Cum îndrăzneşti?

— Cum îndrăznesc ce?

— Ştii ce vreau să apun; nu face pe nevinovata; să aduci un negru aici!

— Oh, asta! Floridică din umeri înainte de a continua. El nu e negru; este metis, dacă asta are vreo importanţă, un metis arătos. E avocat; un gentleman şi încă foarte respectat.

— Taci din gură! Respectat. Nici măcar nu sunt lăsaţi la clubul muncitorilor din oraş. Şi ai făcut asta dinadins, nu-i aşa, tu şi cu el?

— Cum adică eu şi cu el? El nu ştie nimic despre tine.

— Vreau să spun Daniel.

— Daniel? Despre ce tot vorbeşti?

— Mi s-a dat de înţeles că v-aţi întâlnit la Londra şi că

tu i-ai spus că eşti secretara unui avocat şi logodită cu el.

— Da, da, asta i-am spus lui Daniel. Dar el niciodată nu l-a întâlnit pe avocat, deşi văd că pentru asta am primit invitaţia la nuntă; te-ai gândit că am intrat în lumea bună, şi că va fi o notă bună pentru tine să te lauzi că sora ta e logodită cu un avocat. Dumnezeule! Nu te-ai schimbat niciun pic, nu-i aşa, Winnie?

— Ei bine, e valabil pentru amândouă fiindcă, prima dată, tu a trebuit să pleci să te măriţi cu un agent de asigurări sărac, un beţiv.

— Harry nu era beţiv; nu în sensul ăsta; era alcoolic şi un tip destul de decent. Dar după tine era un om de care trebuia să-ţi fie ruşine. Ca şi tata. Ţi-l aminteşti pe tata?

— Oh, da, mi-l amintesc.

— Ei bine, mă surprinde că nu ai venit nici măcar când era pe moarte. N-ai avut nici decenţa să te duci şi să o vezi pe mama. Nu, tu umblai după bani, şi-ai pus mâna pe ei prin Daniel. Într-adevăr, nu pe el îl voiai ci ceea ce-ţi putea oferi. Ceea ce s-a adeverit, nu-i aşa?

Încreţind nasul, Winifred spuse cu dispreţ:

— Tu… tu nu ştii nimic despre asta.

— Totdeauna ai fost meschină şi de proastă calitate. Când ai intrat în cameră acum un minut, aveai un accent pe care orice ignorant l-ar fi putut descoperi că fals, dar acum eşti iarăşi tu însuţi, nu-i aşa? Bine, în ce te priveşte, te poţi duce jos să-ţi iei bărbatul negru din casa mea. Te poţi scuza că e doar o vizită scurtă. Înţelegi?

Flo se ridică încet, cât era de lungă făcând silueta grasă de lângă ea să pară şi mai mică, şi rămase tăcută preţ de o clipă; apoi spuse:

— Am venit pentru nunta lui Don şi la nunta lui Don. Şi după aceea vom lua parte la recepţie. Poate numai după aceea ne vom gândi să plecăm. Domnul Rochester este un gentleman, un gentleman educat, de departe mai educat

decât Daniel şi fiii tăi, şi, dacă nu-l tratezi cel puţin, cu amabilitate, atunci să te pregăteşti de o furtună; pentru că tu mă ştii pe mine, Winnie: când mă pornesc, o fac cu voce tare şi spun lucrurilor pe nume, în special adevăruri casnice, într-un fel foarte comic şi aşa îi fac pe oameni să râdă, dar totodată îi şi pun pe gânduri. Am talentul ăsta, nu-i aşa? Ei bine, te asigur că-mi voi face numărul. Dacă nu eşti jos în cel mult jumătate de oră, îţi promit una dintre cele mai bune performanţe din viaţa mea numai pentru invitaţii tăi, o sută treizeci, din câte am înţeles. Gândeşte-te la asta, Winnie.

Cu asta se întoarse încet şi părăsi camera: şi pasul ei era ferm pe când cobora treptele.

Când intră în salon, logodnicul ei spunea:

— Bunicii mei au venit aici la sfârşitul secolului trecut. Erau din California şi au intrat în slujba familiei unui gentleman de lângă Londra. Ei au avut un fiu care a crescut în aceeaşi – gospodărie şi a devenit un fel de meşter bun ia toate, şi de-abia după ultimul război s-a căsătorit cu una din fetele în casă. Şi au avut un fiu şi, aproape în acelaşi timp, fiica stăpânilor şi soţul ei, care locuiau împreună cu părinţii, l-au avut pe cel de-al treilea fiu. Tânărul metis – el îndreptă arătătorul spre sine – şi cei trei băieţi au crescut împreună. Ei au fost trimişi la internat, eu la şcoala locală, şi mai departe la şcoala secundară. Unicul băiat de culoare de acolo. Am suferit, v-o spun – zâmbetul lui era larg acum şi de acolo a fost un pas normal spre universitate. Acolo, nu prea am suferit, deoarece mai erau şi alţi negri... Ei bine, am studiat dreptul şi iată-mă aici.

Flo intră liniştită în cameră în acest moment spunând:

— Şi unul dintre băieţii aceia este avocat consultant şi-i trimite clienţi. Însă nu prea a mai rămas nimic din cel

mai tânăr, pentru că a fost aruncat în aer în timpul războiului. Dar noi mergem să-l vedem în fiecare lună. Şi aceşti trei fii sunt prietenii lui cei mai apropiaţi.

Era evident pentru Daniel, Joe şi Don că, aşa cum se aşteptaseră, Flo avusese dificultăţi sus, pentru că ochii ei erau aprinşi şi buzele îi tremurau uşor. Era evident şi pentru Harvey şi când i se adresă „Femeie, vino aici”, şi ea se supuse, el îi luă mâna într-a lui şi, privind-o în ochi spuse: „ai vrea să mergi acasă?”

Înainte ca ea să aibă timp să răspundă, vocea lui Daniel izbucni sonoră şi aspră:

— Acasă? De-abia a venit. Se duse repede spre ea, o apucă de umeri şi o împinse la loc pe canapea spunând: Ai venit pentru nuntă – apoi privi spre faţa furioasă şi adăugă: Amândoi aţi venit pentru nuntă şi veţi sta la nuntă. Sunteţi oaspeţii mei şi – privi spre cei doi fii ai săi – oaspeţii lui Don şi Joe. Am dreptate?

Răspunseră în acelaşi timp:

— Da, bineînţeles.

Flo, întinse mâinile spre Daniel.

— E-n regulă. Nu am nimic. Winnie se îmbracă. Va coborî în scurt timp.

— Oh, bine, între timp vom servi nişte cafea, e prea devreme pentru ceva tare, cel puţin pentru mine. Privi spre Harvey care replică zâmbind:

— Şi pentru mine, cafeaua e cea mai potrivită.

— Pe mine scuzaţi-mă o clipă; mă duc să-i spun lui Maggie. N-aţi văzut-o încă, nu?

— Nu, nici pe Stephen.

— Oh, bine, vom face un tur. E destul timp până începe marele spectacol, deşi, Don, cred că mai bine te-ai duce pe afară să vezi cum merg lucrurile la cort.

Şi astfel Joe rămase singur cu ei şi, după o clipă, privindu-l pe bărbatul care încă stătea în picioare la

capătul canapelei, spuse:

— Vino şi stai jos. Arăţi prea înalt, chiar şi pentru mine.

Cu o încuviinţare uşoară Harvey îşi luă locul pe canapea lângă Flo şi imediat îşi puse braţul în jurul umerilor ei trăgând-o strâns spre el, şi ca şi când ar fi ştiut că are un prieten în Joe, îi spuse:

— Discuţii, sus?

— Şi, minţind cu zâmbetul pe buze, ea îi răspunse:

— Nu, chiar. Dar ştii, după cum ţi-am spus, niciodată nu ne-am înţeles, încă de când i-am stâlcit numele prima dată şi am numit-o Win în loc de Winifred. Eu aveam trei ani şi ea zece când mi-a tras o chelfăneală. Dar eu aveam şase ani şi ea treisprezece când am lovit-o prima dată cu lopata de cărbuni. De atunci încoace războiul nostru a fost doar verbal!

— Ce păcat – Joe stând vizavi de ei râdea acum – deoarece, crede-mă sau nu, mătuşă Flo…

— Acum se aplecă spre ea şi şopti – nu eşti singura căreia i-ar plăcea să folosească o lopată de cărbuni din când în când. Apoi, îndreptându-se şi pe un ton mai sobru, zise:

— Serios vorbind, sau cel puţin, aşa ar trebui, nu vă pot spune cum va fi viaţa o dată ce băiatul ei favorit îşi va pune pirostriile, pentru că, după cum ştii prea bine, mătuşă Flo, el era totul pentru ea de ani de zile.

— Da, ştiu asta. Dar ce mă nedumereşte în primul rând este cum de a aprobat căsătoria.

— Ei bine, ca să fiu sincer – vocea lui Joe scăzu – tata a făcut manevrele.

— Şi ea l-a lăsat?

— De fapt, a fost un caz între Scylla şi Caribda. Ştii că tata are un văr în America. El a reuşit în acelaşi gen de afaceri ca şi tata, numai că la scară mult mai mare, şi cam

acum doi ani tata l-a rugat să găsească un loc pentru Don. În acelaşi timp…

— El ezită acum şi privi spre florile de la şemineu, apoi îşi muşcă buzele înainte de a se întoarce spre ei din nou –, într-un fel el a aflat că Annette era îndrăgostită de Don…

— Dar ea trebuie să fi fost o şcolăriţă încă la mănăstire.

— Da, era o şcolăriţă de aproape optsprezece ani, mătuşă Flo. S-ar fi putut duce în continuare la colegiu, cred că voia să fie profesoară, dar se pare că l-a vrut mai mult pe Don, şi astfel mama a trebuit să se decidă dacă să-l aibe pe fiul ei în America, sau la zece mile depărtare, la Hazel Cottage în Northumberland. Astfel, cu rea voinţă, a optat pentru cea de-a doua variantă.

— Zece mile distanţă, şi ea încă nu ştie să conducă. Mă întreb cum a îngăduit una ca asta.

— Oh, îl are pe Bill care o duce peste tot. Nu-i chiar aşa departe, la o aruncătură de băţ. Din nou a fost isprava tatii.

Pe când Joe se strâmbă, Flo spuse:

— Nu-i de mirare că e atât de irascibilă.

— Şi sunt sigur că apariţia mea nu a îmbunătăţit situaţia.

— Oh, n-aş putea să spun – rânji Joe spre Harvey. Ai fost mai degrabă ca o diversiune.

— Ca o lumină roşie indicând drumul, în cazul meu neagră: Nu contează. O strânse pe Flo spre el. Ceea ce voi face este să-mi imaginez că sunt la tribunal iar ea este procurorul şi eu apăr o femeie singură – o strânse din nou pe Flo spre el – care nu este numai frumoasă, ci şi bună şi înţelegătoare. Dar ce mă atrage în primul rând la ea este faptul că e cea mai bună secretară în afaceri.

Râdeau cu toţii când Maggie aduse cafeaua. Nu avu

nicio reacţie. Şi râseră din nou când Stephen intră în cameră şi, văzându-l pe musafir, exclamă:

— Oh, chiar că eşti un negru mare.

Harvey, ştiind totul despre situaţia lui Stephen, răspunse:

— Şi ce alb mare eşti tu şi încă unul arătos. Încă râdeau când, în grup, inspectară cortul cu covorul lui roz şi ghirlandele de flori prinse de la un stâlp la altul, dar râsul şi veselia lor se micşorară când Winifred apăru în uşă, arătând ca o floare ofilită.

Se întâmplă ca Harvey să fie cel mai aproape de ea, cam la şase paşi depărtare, şi, când nimeni nu se mai mişcă sau vorbi, el acoperi distanţa şi stând în faţa ei întinse mâna, şi, pe cel mai rafinat ton pe care ea nu-l auzise în viaţa ei la Fellburn, spuse:

— Trebuie să-mi cer scuze doamnă Coulson, pentru a vă fi deranjat în această zi specială. Apoi, vocea lui profundă scăzând la un nivel pe care numai ea îl putea auzi, adăugă: Dacă-mi găsiţi prezenţa jenantă, voi pleca, fiindcă nu aş dori să fiţi supărată, mai cu seamă azi.

Pleoapele ei clipeau repede. O măsură din privire pe Flo, faţa, ochii ei care purtau o ameninţare sigură pe care nu o putea ignora. Şi totuşi, chiar dacă nu ar fi fost vreo ameninţare, ea ar fi găsit că era destul de greu să comanzi unei astfel de creaturi neobişnuite să plece. Asta-i era atitudinea pe când se gândea cum Flo a lor se însoţise cu un om ca ăsta, chiar dacă era negru, pentru că era deosebit, nu numai prin statură şi aspect, ci şi prin voce. Şi nu a fost surprinsă când se auzi spunând:

— Nu sunt deloc jenată. De ce aş fi?

Când mâna îi fu luată şi strânsă ferm şi delicat, nu putu să numească sentimentul nou care o cuprinse, faţă de sora ei, pentru că niciodată în viaţă nu fusese geloasă pe ea… în urma vizitării cortului, un sentiment de veselie

păru să invadeze toată casa.

De-abia se făcuse de douăsprezece, când Don gata îmbrăcat pentru petrecere dar fără jobenul pe cap, ieşi afară pe uşa laterală şi înconjură casa spre cabana lui Joe. Pe când trecea pe lângă una din acele ferestre mici ale cabanei, păşi înapoi şi îşi lăsă capul într-o parte, pentru că acolo, îngenuncheat lângă un scaun, şi evident rugându-se, era Joe.

Fie că Joe îşi dădu seama de umbra de la fereastră, fie că simţi prezenţa cuiva, ridică repede capul şi se uitară unul la altul o clipă.

Când intră în cameră, Don spuse încet:

— Te îngrijorează ceva, Joe?

— Nu, nu.

— Dar te…

— Da, mă rugam. Tu nu te rogi niciodată?

— Niciodată în toiul zilei. Eşti sigur că nu s-a întâmplat nimic? Oricum în ultimul timp nu ai prea fost pe la biserică: Ai copoii pe urmele tale; sau cel puţin pe părintele Cody.

— Ei bine, dacă vrei să ştii, tinere, ceream doar ca… da, ca voi doi să fiţi fericiţi.

— Oh, Joe. Lui Don i se frânse vocea şi îşi îmbrăţişă pătimaş fratele, pentru că se gândea la el ca la un frate în toate sensurile, iar Joe îl îmbrăţişă şi el înainte de a-l îndepărta şi a spune:

— Oricum, ce cauţi pe aici prin zona asta?

— Vreau… vreau doar să-i telefonez lui Annette, să schimb o vorbă cu ea, să văd cum se simte, şi nu am putut să o fac de acasă. Îmi dai voie?

— Dă-i drumul. Joe merse în camera vecină pe care o foloseau drept birou şi aşteptă până ce Don intră, apoi se întoarse şi se duse în dormitorul său. Aici stătu sprijinit, cu spatele de uşă, în timp ce capul îi căzuse în piept.

În birou Don zicea.

— Oh, Sarah? Eu sunt. Ai putea să o chemi pe domnişoara Annette la telefon pentru o clipă?

— Oh, domnule Don – vocea ajunse la el şoptit – se îmbracă, dar este doamna Allison aici.

— Alo! Cine e? Oh, Don, ce naiba vrei? Ştii că aduce ghinion să luaţi legătura unul cu celălalt în orice fel, înainte de nuntă.

— Am crezut că numai dacă ne vedem faţă în faţă. Hai, mamă soacră, lasă-mă să schimb doar o vorbă.

— Doar n-ai de gând s-o părăseşti, nu-i aşa?

El ţinu telefonul departe de faţă zâmbind larg. Imaginează-ţi-o pe mama Allison făcând o glumă. Râse ascuţit pe când spuse:

— Asta vreau să-i spun. Hai, lasă-mă să schimb o vorbă cu ea.

— Nu se face; aduce ghinion.

— Nimic nu poartă ghinion azi.

Urmă o pauză. El auzi murmurul îndepărtat de voci, apoi ea veni.

— Oh, Don, s-a întâmplat ceva?

— Nimic deosebit, iubito… voiam… voiam să ştiu cum te simţi.

— Oh, speriată, tremurândă, plină de dor. Oh, Don, nu pot crede că am ajuns aici. Vocea ei era joasă acum.

— Încă o oră şi te voi vedea venind la altar.

— Te iubesc. Te iubesc foarte mult.

— Eu nu numai că te iubesc, te ador.

— Eeh! trebuie să te duci la coafor. La celălalt capăt sună subţirel un râs. Idoli falşi.

— Oh, da, idoli falşi, dar un idol adorabil. Bine, bine, te las acum. La revedere, dragostea mea. Nu, nu, la revedere; au revoir.

El puse receptorul jos şi, pentru o clipă, privi fix

înainte.

Ora următoare va fi cea mai lungă din viaţa lui. Va fi cea mai lungă din viaţa amândurora.

Capitolul IV

Slujba de nuntă se terminase. Erau căsătoriţi. Erau o singură fiinţă. Ora care păruse o eternitate – luase sfârşit în cele din urmă. Se împărtăşiseră. Ascultaseră cuvintele omenoase ale părintelui Ramshaw. Corul izbucnise în cântec; tânărul sopran cântase atât de dulce, încât adusese multe lacrimi în ochi. Tocmai îşi semnaseră numele în registru. Annette Allison devenise Annette Coulson. Se uitară unul la celălalt şi uşurarea ce li se citea pe chipuri ar fi putut fi supărătoare pentru un observator fin Dar totul era agitat.

Orga se avântă în cânt, când părăsiră sacristia şi merseră spre cele două rânduri de bănci din faţă. Mama Annettei plângea vizibil, dar ochii lui Winifred Coulson erau uscaţi, faţa ei dolofană era de un alb bolnăvicios, şi se părea că Daniel trebuia să o împingă înainte şi în sus pe culoar şi apoi să se amestece cu mulţimea de oaspeţi din afara bisericii.

Curând fotograful păru să preia conducerea, străduindu-se să alinieze mirele şi mireasa, cu rudele apropiate lângă ei; Joe, cavaler de onoare, şi cele două domnişoare de onoare, colege de şcoală ale Annettei, Jessica Bowbent şi Irene Shilton, amândouă agăţate de braţele lui Joe chicotind şi sperând fiecare în taină că într-o zi va sta acolo cu Joe aşa cum Annette stătea cu Don.

Grupurile obişnuite fuseseră aşezate şi fotografiate când Daniel, care stătuse cu Harvey, îi surprinse pe toţi ţipând. „Încă una! Hai, una cu bărbaţii noştri. Ce zici, Harvey?” Şi, spre surpriza şi mai mare a tuturor, el se aranjă pe sine şi pe Joe de o parte şi de alta a lui Harvey, gândind în sinea lui că astfel îi va opri, pe oaspeţi de la a

face presupuneri sau de la a se întreba şi mai mult cine sau ce era acest negru.

Ei îşi puseseră deja întrebări despre el, dar nu aflară cine era cu adevărat până aproape o oră mai târziu, când s-au făcut toasturile şi Daniel, drăcos, ridică paharul ca să felicite cuplul fericit şi sfârşi prin a spune:

— Ştiu că ei vor fi primii care să spună că speră ca următoarea căsătorie din această casă să fie cea a cumnatei mele şi a logodnicului ei.

Şi cu aceasta îl arătă pe Harvey care stătea la trei scaune depărtare de el în capul mesei. Apoi, înclinându-se înainte, privi de-a lungul rândului în cealaltă direcţie unde stătea părintele Ramshaw şi spuse:

— Îi vei căsători, părinte?

Preotul îi răspunse jovial:

— Să-i căsătoresc? Bineînţeles că o voi face. Aş căsători şi un puritan cu un evreu, dacă i-aş putea băga în biserică.

Se ridică un vuiet de râsete. Dar Winifred nu li se alătură; nici Joe, pentru că gândea „asta nu a fost frumos din partea ta, tată. Ea suferă şi tu ştii asta”. Dar poate acesta era modul lui Daniel de a fi drăguţ, un mod de a opri sângerarea împunsăturii de cuţit care o străpunsese.

Fu rândul lui să toasteze acum şi ceea ce spuse era la obiect; el nu căuta să amuze. Spuse deschis ca toată lumea din cameră să ştie că nu era nicio legătură de sânge între el şi Don, dar chiar de-ar fi fost născuţi siamezi nu ar fi putut fi mai apropiaţi. Şi dacă tot era la subiect, ar dori să mulţumească bărbatului pe care îl numea tată şi femeii căreia îi spunea mamă pentru că au avut grijă de el până la douăzeci şi cinci de ani. În final, se întoarse spre mire şi mireasă, şi ridicând paharul spuse:

— Pentru cei doi oameni pe care-i iubesc cel mai mult pe lume.

Fusese un discurs neobişnuit pentru un cavaler de onoare, cu nimic amuzant în el, nici măcar cu o glumă. Fură aplauze, dar aplauze sobre, însoţite de încuviinţări din cap pe ici, pe colo.

Joe Coulson era un tip ciudat într-adevăr, genul de om căruia nu-i dădeai de capăt. Un contabil excelent; întotdeauna curtenitor şi amabil şi, în acelaşi timp, profund. Da, acesta era cuvântul: profund. Dar asta bineînţeles se întâmpla adesea copiilor adoptaţi şi era de înţeles, pentru că nu se ştia niciodată de unde proveneau…

Mirele şi mireasa se schimbau: în camere separate, bineînţeles. Plecau la ora cinci ca să prindă un tren din Newcastle de unde va începe călătoria de nuntă spre Italia şi trei săptămâni pline împreună.

Când Don apăru din camera lui nu fu surprins să o vadă pe maică-sa în faţa dormitorului ei stând de vorbă cu unul dintre oaspeţi. Alţii se învârteau pe palier şi pe scară, şi casa era plină de râsete şi de discuţii. Trebuie să fi venit din cort. La vederea lui, Winifred spuse oaspetelui:

— Scuzaţi-mă – şi, întinzând mâna spre fiul său, spuse: un moment, dragule.

Vocea ei era înaltă, vioaie, ca a unei mame obişnuite, care vrea să-şi ia între patru ochi, un ultim rămas bun de la fiul ei. Dar, o dată ce îl trase în cameră şi închise uşa, stătu la distanţă de el, cu mâinile strânse, apăsate pe pieptul ei planturos.

— Ai fi plecat fără să-mi spui un cuvânt, o vorbă.

— Nu, nu, n-aş fi făcut-o, mamă. Voiam să vin.

— Nu, nu voiai. Nu voiai. Ştii că ăsta este sfârşitul?

— Oh, te rog. Te rog. Nu strica ziua aste, spuse Don închizând ochii pentru o clipă. Dar când îi deschise, ea stătea aproape de el, respiraţia ei ca o umezeală fierbinte îi izbi faţa pe când spuse:

— S-ar putea să nu mai fiu aici când te vei întoarce.

Nu cred că voi fi în stare să suport. Aş putea fi moartă.

— Pentru Dumnezeu, mamă! Tonul lui era ascuţit; şi când capul ei fu cuprins de un tremur, el începu să ţipe:

— Nu începe. Pentru numele lui Dumnezeu! Mamă nu începe iar!

— Oh, oh! Niciodată înainte nu ai folosit tonul ăsta. O faci acum. De ce trebuie să trec prin toate astea? Ce am făcut ca să o merit...? Oh! Don, Don!

Din nou se găsi în braţele ei, dar nu se putea hotărî să o cuprindă cu braţele, îi repugna apropierea ei şi acesta era un sentiment nou. Punându-şi braţele pe umerii ei, o îndepărtă de el aproape brutal, spunând:

— Uite ce e, trebuie să încerci să judeci raţional: sunt căsătorit acum. Încep o viaţă nouă. Nu poţi înţelege?

— Da, da, înţeleg. Te-am pierdut deja.

— Nu m-ai pierdut încă, dar eşti pe cale să o faci. Te iubesc. Eşti mama mea.

— Mă iubeşti?

— Vocea ei era duioasă. Chiar mă iubeşti, Don?

— Da, da.

El îşi puse mâinile pe umerii ei ca pentru a o zgâlţâi, dar corpul ei nu răspunse. Ea îl privi lung cu faţa smiorcăită:

— Promiţi să mă iubeşti merei? Şi să păstrezi ceva dragoste pentru mine? Promiţi?

El îşi dori să se întoarcă şi să fugă de lângă ea, din casă şi de toată lumea. În afară de Annette. Se imagina fugind cu Annette de mână. Dar se auzi spunând încet:

— Promit. Acum trebuie să plec.

— Sărută: mă.

Se aplecă încet spre ea ca să-şi pună buzele pe obrazul ei, ca să fie încă o dată strâns la pieptul ei. Dar acum gura deschisă o acoperea pe a lui, trupul lui subţire fiind strivit în carnea ei.

Un moment mai târziu reuşi să iasă din cameră, clătinându-se; cu toate acestea nu se duse de-a dreptul jos, ci la baie, şi acolo, închizând uşa, se aplecă deasupra chiuvetei şi îşi cufundă faţa în apă rece. Întregul corp îi tremura. Era nebună. Trebuia să fie. Îşi dăţi gura cu o mână de apă şi îşi frecă buzele, apoi îşi uscă faţa, şterse picăturile de apă de pe reverul costumului şi, făcând un efort să-şi revină, respiră adânc de câteva ori înainte de a părăsi baia. În capul scărilor stătea tatăl său.

— Veneam după tine. Unde-ai fost? Annette te aşteaptă jos. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic.

Daniel se uită în lungul coridorului, apoi, spuse calm:

— Ultimul tău rămas bun?

Don oftă lung şi încet înainte de a spune:

— Da, tată, ultimul meu rămas bun.

— Ei băiete, s-a terminat; firul s-a rupt. Şi ţine-o tot aşa. Înţelegi.

— Da, da, înţeleg.

Se uitară unul la celălalt ca doi oameni de aceeaşi vârstă şi cu aceeaşi experienţă.

— Hai, atunci.

Daniel îl luă de cot şi-l conduse în josul scărilor în holul aglomerat unde toată lumea vorbea deodată; apoi se împrăştiară cu toţii pe alee.

Acum Annette fu îmbrăţişată de mama ei; apoi de tatăl ei care, găsind dificil să-şi îndoaie corpul ţeapăn, o sărută întâi pe un obraz apoi pe celălalt, după care spuse în mod tipic:

— Dumnezeu cu tine, copilule.

Nimeni nu realiză în această agitaţie că lipseau două persoane: mama mirelui şi Stephen, fratele lui Don. Stephen avusese alt accident care n-ar fi trebuit să fie observat de toată lumea; în orice caz, acum făcea semn cu

mâna de la fereastra de sus şi destul de fericit, pentru că tatăl lui îi promisese că va putea coborî să privească dansul de pe pajişte, mai târziu, în seara aceea. Probabil că numai Daniel, Joe, Flo şi Don însuşi erau conştienţi de absenţa lui Winifred.

Don şi Annette erau acum în maşină. Daniel şi Joe erau la un geam, Flo la altul, cu toţii spunând:

— Aveţi grijă cum mergeţi.

— Fă-ţi o viaţă bună, băiete.

— Asta venea de la Daniel.

— O să am grijă să fie casa încălzită când veniţi! spuse Joe.

— Mulţumim.

— Spuseră amândoi odată, apoi îşi întoarseră capetele spre celălalt geam, unde Flo, cu mâna întinsă, o cuprinse pe Annette spunând dulce:

— Să vă iubiţi unul pe altul.

Erau amândoi prea plini de iubire ca să facă vreo remarcă la asta; şi când Don întoarse cheia în contact şi motorul porni, capetele lui Daniel şi Joe dispăruse de la geam şi locul lor fu luat de cel al Părintelui Ramshaw care ţipa acoperind zgomotul motorului:

— Fiind ceea ce sunt, trebuie să am ultimul cuvânt. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi. Şi cu o expresie de ironie pe faţă, ţipă:

— Dacă treceţi pe la papă, transmiteţi-i salutările mele cordiale şi ştiţi ce, să-i spuneţi în secret că am un preot care i se potriveşte ca prim secretar. Vi-l trimit oricând; doar un cuvânt să-l spună.

Amândoi râdeau tare şi Annette zise:

— O s-o fac cu plăcere, părinte.

— La revedere. La revedere.

— La revedere. La revedere.

Vocile parcă mânau maşina de la spate şi, auzind şi

simţind o bufnitură în urmă, Don zise:

— Pariez că au atârnat ceva acolo. Oricum, ne vom opri pe drum şi vom vedea.

Annette se întoarse şi privi pe geamul din spate spunând:

— Aleargă de-a lungul drumului.

— Pot alerga, iubito, pot alerga, dar nu ne vor prinde niciodată.

Privi spre ea cu ochii plini de dragoste. Suntem liberi. Realizezi asta, iubito? Suntem liberi.

— Oh, da, da, în mai multe sensuri. Iubitule, niciun fel de griji, niciun fel de frică de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă şi când…

El ridică o mână de pe volan şi, strângând-o pe a ei, o duse repede la buze.

Erau aproape de porţile care dădeau spre drumul îngust când Annette se mai întoarse o dată şi se uită pe geamul din spate, ţipând:

— E Joe şi cu tatăl tău. Aleargă cot la cot.

Şi aceste cuvinte au fost ultimele pe care şi le-aduse aminte că le-a spus. Văzu camionul de cărat mobilă. Era ca un turn căzând peste ei, neprăbuşindu-se încă, ci ridicându-i în aer, şi ţipetele lor îl sunară în ureche ca ale oamenilor din carusel înainte de o coborâre vertiginoasă, şi ea ştia că se vor prăbuşi, pentru că maşina devenise ca un cal uriaş, un cal cu aripi. Urcă rampele care mărgineau câmpurile, apoi se repezi direct în cer.

Şi se lăsă liniştea.

Capitolul V

Era douăsprezece şi jumătate, duminică dimineaţa devreme. La spital, Daniel şi Joe stăteau de o parte a mesei mici, iar Flo de cealaltă parte. La o altă masă stătea Janet şi James Allison, ea aplecată înainte, cu coatele pe masă, iar el ţeapăn, cu ochii închişi. Ar fi putut să pară adormit,

doar că, din când în când, se uita supărat la Winifred care străbătea camera în spaţiul liber, din faţa uşii, câte şaisprezece paşi în fiecare direcţie.

Nimeni nu ar fi putut spune când începuse ea să se plimbe, deşi toţi ar putea relata cum ţipase la Daniel când acesta încercase să o conducă de braţ la un scaun, şi apoi aproape o trântise pe Flo la pământ cu acea smucitură energică a braţului în care era expertă; şi din nou, când Joe spusese: „Te rog, mamă, n-o să te ajuţi prea mult în felul ăsta", ea într-adevăr îşi arătase colţii la el.

Singurul care nu se apropia încă de ea era Harvey. El era cel care intra acum în cameră cu tava cu ceai, pe care o puse pe o masă, apoi, înmânând fiecărei persoane câte o ceaşcă. Şi când rămaseră două ceşti pe tavă, el luă una, se întoarse, merse încet spre Winifred şi îi bloca mersul stând în faţa ei şi întinzând ceaşca spre ea. Pentru o clipă se gândi că-i va trânti ceaşca din mână.

Apoi, surprinzător, ea nu numai că luă ceaşca, dar se aşeză în cel mai apropiat scaun, de parcă îi trecuse criza.

Tensiunea păru să se evapore din cameră. Dar numai pentru moment, pentru că de-abia începură să bea ceaiul când uşa se deschise şi apăru o asistentă de noapte care uitându-se spre domnul şi doamna Allison şi spunându-le pe nume, zise:

— Vreţi să veniţi să vă vedeţi fiica acum? Şi-a revenit. Dar nu puteţi sta decât câteva clipe.

Amândoi săriră din scaun ca împinşi de acelaşi resort, şi în timp ce asistenta le deschidea uşa, Winifred o apucă de braţ şi întrebă:

— Fiul meu?

Asistenta răspunse:

— Este încă în sala de operaţii, doamnă Coulson. Îl veţi consulta pe doctor îndată ce va sfârşi operaţia. Nu vă faceţi griji.

Când uşa se închise în urma asistentei, Winifred începu să umble din nou. Dar acum murmură: „Nu vă faceţi griji. Nu vă faceţi griji. Indivizi stupizi. Nu vă faceţi griji. Nu vă faceţi griji”.

Cuvintele îi ieşeau printre dinţi şi, cum vocea îi devenea tot mai stridentă, Daniel se ridică iute din scaun, veni în faţa ei – o strânse de umeri şi rosti şuierător spre ea.

— Destul, femeie. Opreşte-te. Şi încearcă să uiţi pentru o clipă că nu numai tu eşti afectată.

Şi un ghiont nu prea amabil o împinse într-un scaun, se aplecă deasupra ei, cu faţa aproape atingându-i-o, şi mârâi:

— Dacă începi cu istericalele tale aici, pe Dumnezeu! am să te pocnesc peste faţă până n-ai să mai poţi vedea. Mă auzi?

Era pentru a doua oară într-o săptămână când o ameninţa că o pocneşte şi, pe când ea i se uita ameninţător în ochi, ura pe care o nutrea faţă de el era atât de puternică, încât o putea mirosi; se îndreptă de spate, şi icni ca şi cum s-ar fi sufocat, apoi se întoarse spre locul unde Joe şi Harvey stăteau unul lângă altul de parcă ar fi fost gata să intervină şi să-l împiedice să-i facă vreun rău.

După o clipă se aşezară cu toţii din nou, şi Flo, uitându-se de la unul la altul, spuse încet:

— Hai, serviţi-vă ceaiul. Se răceşte. Şi ca nişte copii ascultători, bărbaţii îşi luară paharele şi băură din ele. Cam zece minute mai târziu uşa se deschise şi doi bărbaţi intrară în cameră şi se prezentară ca fiind domnul Richardson, chirurgul, şi doctorul Walters. Amândoi arătau epuizaţi, în special chirurgul, un bărbat cu un ten bronzat natural, care la acel moment arăta de parcă se decolorase.

Winifred ţâşni de pe scaun şi alergă spre ei, iar el o bătu pe braţ spunând:

— E-n regulă. E-n regulă.

— Cum e el? Fiul meu, cum e?

— Staţi jos. Staţi jos.

Ea îşi scuturǎ capul nerăbdător şi rămase în picioare iar domnul Richardson se uită de la ea la cealaltă femeie şi la cei trei bărbaţi şi, rămânând cu ochii pe Daniel, spuse:

— A fost destul de muncă.

— Va fi… va fi bine?

— Trebuie să spun că rămâne de văzut; e rănit destul de grav.

— Va trăi? Era întrebarea lui Winifred.

El o privi direct în faţă şi spuse:

— Şi asta rămâne de văzut, doamnă Coulson – vocea îi era răspicată. Un singur lucru trebuie să vă fie clar – se uită din nou la Daniel – şi-a pierdut controlul picioarelor. Coloana vertebrală în zona lombară. Dar asta n-ar fi fost încă serios dacă n-ar fi avut şi un plămân strivit şi ficatul afectat. Mi-e teamă că cel din urmă ar putea avea consecinţe serioase. Oricum, e încă prea devreme de ştiut. Acum v-aş sfătui să vă duceţi acasă şi să vă odihniţi. Va fi destul timp mai târziu…

— Nu mă duc acasă. Trebuie să-l văd. Voi sta cu el.

— Mi-e teamă că nu, cel puţin nu în seara asta, doamnă Coulson. Tonul chirurgul era hotărât. Acesta este un moment crucial. Veniţi mâine dimineaţă şi vom vedea. Dar în acest moment este necesar să nu fie deranjat în niciun fel.

Părea că trupul lui Winifred era cât pe ce să explodeze; pieptul i se ridică şi obrajii i se umflară de parcă îşi ţinea respiraţia.

Vocea lui Flo fu cea care sparse gheaţa când întrebă:

— Cum e Annette… soţia lui?

Doctorul Walters fu cel care-i răspunse lui Flo:

— Oh, este foarte norocoasă: un braţ rupt, nişte

coaste contuzionate şi un şoc uşor. E uimitor cum de a scăpat atât de uşor. Va fi bine. Bineînţeles că şi ea are nevoie de odihnă şi de linişte. Aşa cum a spus domnul Richardson, ar fi înţelept să vă duceţi acasă şi să vă odihniţi puţin. Cât despre noi.

— El îşi înclină capul spre colegul său – vom fi şi noi bucuroşi să ne ducem la culcare. Sunt sigur că înţelegeţi asta.

— Da, da, bineînţeles – zise Joe. Vom face cum spuneţi, doctore. Şi… şi mulţumim foarte mult.

— Oh, da, da! Era ca şi cum vorbele lui Joe îi reamintiseră lui Daniel politeţea aşteptată din parte-i şi vocea îi fu nesigură când continuă. Eram… eram puţin năuc. A fost… A fost atât de neaşteptat. Nunta. De-abia părăsiseră casa. Îmi pare imposibil.

Domnul Richardson încuviinţă înainte de a rosti o banalitate:

— Se întâmplă lucruri de-astea. Nu ştim de ce. Dar întotdeauna există o speranţă. Vă urez noapte bună acum. Înclină capul spre Daniel apoi ieşi, urmat de doctorul Walters.

Cu excepţia lui Winifred, erau cu toţii gata de plecare; ea rămase în picioare uitându-se fix înainte. După ce-i aruncă o privire, Daniel trecu pe lângă ea şi ieşi din cameră. Flo o privi şi ea; chiar stătu în faţa ei înainte de a ieşi. Joe fu cel care se opri şi spuse calm:

— Hai, mamă, primul lucru care îl voi face mâine dimineaţă va fi să te aduc înapoi.

Pentru o clipă păru că era hotărât să rămână aşa cum stătea acolo în picioare, dar când privi în spate spre bărbatul negru care stătea la câţiva paşi de ea şi nu părea să intenţioneze să plece până ce nu va pleca ea, îşi împinse corpul înainte. În acelaşi timp îndepărtând mâna lui Joe de pe cotul ei.

Joe schimbă o privire cu Harvey; apoi împreună, o urmară afară din cameră.

Era două noaptea când ajunseră acasă şi Winifred, tot fără un cuvânt, se duse direct în camera ei. Un sentiment de buimăceală păru să se abată şi asupra celorlalţi pe când îşi sorbeau băuturile fierbinţi aduse de Maggie, care fără să se plângă de ora târzie, se apucă să aranjeze camerele pentru Flo şi Harvey.

Cu excepţia lui Stephen, toată lumea fu în picioare înainte de ora opt în acea dimineaţă. Stephen fusese calmat puternic cu sedative. După câte se părea, fusese martor la accident din mansarda lui şi ţipase, uriaşe şi devenise atât de turbulent, încât trebui chemat doctorul ca să-l îngrijească.

Maggie fusese în picioare de la ora şase. Gătise micul dejun pe care nimeni nu-l voia. Acum era în camera de zi, faţă în faţă cu Daniel. Ochii-i erau roşii şi umflaţi, vocea slăbită, pe când spuse:

— Până la urmă n-a scăpat, nu-i aşa?

— Daniel înghiţi înainte de a răspunde:

— Nu, nu a scăpat.

— Dar dacă e atât de rău cum spui, ea l-ar mai putea pierde încă. Cu toţi l-am putea pierde dar cred că mai bine l-aş vedea mort decât neajutorat, pentru că atunci va fi redus la zero sau mai rău.

— Oh, nu! pentru Dumnezeu, nu va fi. Îşi au casa lor, şi după câte am înţeles, Annette nu a fost rănită prea rău şi va avea grijă de el. Şi întotdeauna există asistente. Nu, pentru Dumnezeu! Maggie, ăsta e un lucru de care mă voi ocupa; într-un fel trebuie să fie singuri. S-ar putea ca ea să fie tot timpul pe capul lor, dar cel puţin vor fi în casa lor. Şi el va avea o soţie.

Ea îl privi lung înainte de a se întoarce şi a se duce la dulapul cu rafturi de unde luă un şorţ curat. Punându-l,

spuse:

— Vă întoarceţi cu toţii la prânz?

— Mă îndoiesc, răspunse el.

— Flo şi Rochester rămân?

— Nu ştiu… Ce părere ai despre el? Te-a surprins să vezi cu cine s-a logodit?

— Poate la început, dar după aceea nu. Ar trebui să-mi imaginez că există multe femei care ar dori să se cupleze cu un astfel de individ, educat şi atât de arătos. Dar nu sunt cu toţii aşa? N-am văzut niciodată un negru urât. Tu ai văzut?

— Dacă stau să mă gândesc, nu, nu prea. Oricum judecăm la fel amândoi: cred că a procedat bine pentru ea, culoarea nu are nicio importanţă. Acum trebuie să plec.

Stătu pentru o clipă uitându-se la ea; apoi făcând un pas înainte, îşi puse braţele în jurul ei şi braţele ei îl cuprinseră şi se îmbrăţişară strâns; iar el murmură cu capul îngropat în umărul ei:

— Oh. Maggie mi-e inima frântă nu numai pentru mine dar şi pentru el. Mi-e groază să mă gândesc la ce va fi în viitor.

Îndepărtându-l de ea, Maggie îşi şterse lacrimile de pe obraji cu degetul, înainte de a spune:

— Nu poţi face nimic. Ziua de ieri trebuie că a dovedit-o. Omul propune, dar Dumnezeu dispune. Du-te i acum; şi telefonează-mi de la spital, vrei?

El încuviinţă din cap, dar nu mai spuse nimic şi ieşi.

În hol, Flo şi cu Harvey îl aşteptau deja împreună cu Joe, şi la vederea lui, Flo se duse repede spre el spunând:

— Am încercat să vorbesc cu ea, dar nu deschide gura.

— Unde e?

— În sufragerie, bea o ceaşcă de cafea; n-a mâncat nimic.

— Ei, asta n-o să-i facă rău. Vocea lui era aspră: Are o grămadă de grăsime ca să trăiască mai departe. Du-te şi adu-o. Spune-i că suntem gata şi aşteptăm.

— Ea e gata şi aşteaptă de mai mult de o oră. Flo păru oarecum necăjită de atitudinea lui Daniel, dar făcu ce-i ceru.

Tensiunea păru să se risipească şi astfel Joe se întoarse spre Harvey şi întrebă:

— Vei pleca azi?

— Nu e deloc necesar. Amândoi avem o săptămână de vacanţă; putem rămâne dacă vă putem fi de ajutor. Se uită la Daniel şi Daniel răspunse simplu:

— Sunteţi oricând bineveniţi să staţi. Las ia latitudinea voastră.

Flo apăru din coridor, urmată de Winifred care trecu pe lângă ei de parcă erau invizibili, ieşi din casă şi-şi luă locul în maşina care aştepta în stradă; pe când se aranja în scaun, îşi strânse poalele sub coapsă, ca să nu se atingă de piciorul ei.

Daniel îşi îndepărtă privirile de la rampele distruse, pe când ieşeau pe poartă în stradă şi nu scoase niciun cuvânt până când nu ajunseră lângă spital. Apoi, ca şi când ar fi şoptit cuiva, spuse:

— Să nu ne dai un spectacol de istericale în dimineaţa asta, pentru că, dacă ai să o faci, am să dau eu unul mai bun; există o cură foarte simplă pentru isterici, ştii.

Ea nu-i dădu un răspuns pe loc; de fapt nu vorbi până ce el nu parcă maşina în linie cu celelalte din curtea spitalului, şi apoi, cu mâna pe portieră, spuse aspru:

— O să-mi isprăvesc zilele cu tine. Da, aşa va fi.

— Ne vom isprăvi zilele unul cu celălalt, şi mă rog lui Dumnezeu să fie cât mai curând.

Cum ea înaintă spre uşa spitalului, el se întoarse spre

ceilalţi care ieşeau din maşina lor şi, împreună, intrară la recepţie, ca s-o audă pe Winifred cerând cu voce tare: „Vreau să-l văd pe doctorul Richardson, şi recepţionera răspunzându-i:

— Îmi pare rău dar domnul Richardson operează pentru moment, dar dacă luaţi loc în sala de aşteptare voi ruga un alt medic să vadă de dumneavoastră.

Daniel stătea în faţa biroului şi tăie vorba soţiei sale întrebând:

— Ne puteţi spune la ce salon e fiul meu? N-am fost aici mai devreme; a fost operat. Coulson se numeşte.

— Da, da – asistenta încuviinţă spre el – ştiu, dar, precum am spus, dacă sunteţi amabili să luaţi loc în sala de aşteptare, voi trimite pe cineva să se ocupe de dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Se îndepărtă urmat de Joe, Flo şi Harvey, deşi Winifred rămase în picioare în faţa recepţiei pentru un minut înainte de a-i urma.

Sala de aşteptare era mai aglomerată decât atunci când o părăsiseră ei devreme dimineaţa; acum erau cel puţin douăsprezece persoane de faţă, aşa că doar trei scaune erau libere. Colac peste pupăză, doi copilaşi se alergau unul pe celălalt în jurul meselor.

După ce aruncă o privire, Winifred se întoarse pe coridor şi, după un schimb rapid de priviri între Daniel şi Joe, cel de al doilea o urmă.

Harvey o conducea acum pe Flo spre un loc şi se aşeză lângă ea, în timp ce Daniel stătea lângă uşă. Amândoi deveniră conştienţi de tăcerea care se lăsase în cameră. O femeie albă şi un bărbat negru. Şi ce bărbat negru! Amândoi îmbrăcaţi la patru ace, nu ca acele cupluri mixte pe care le găseşti în cartierul Bog’s End care trebuie să înfrunte societatea, ăştia doi erau sfidători.

— Cam asta era atmosfera ce emana de la adulţi care, cu excepţia unui tânăr şi a unui bărbat, erau toate femei.

Dar de-abia se aşezaseră de câteva minute când uşa fu împinsă şi Joe spuse:

— Tată, apoi le făcu semn cu capul lui Flo şi lui Harvey.

Şi iată-i din nou pe coridor cu toţii, stând în faţa unui doctor tânăr care spunea:

— Domnul Richardson ar dori să vă vadă. Va fi liber, în jumătate de oră. Între timp puteţi vedea pacientul, dar numai pentru câteva clipe. În orice caz, domnul Coulson nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Va mai trece ceva timp până atunci. Dacă vreţi să mă urmaţi. Şi… şi câte doi; vă rog.

Îi conduse în lungul unui coridor, apoi a altuia şi într-un pasaj care ducea spre un salon unde se desfăşura o activitate febrilă şi mormanul de vase de pe căruciorul de mâncare fu îndepărtat din salon. Tânărul doctor se opri în faţa uşii. Făcu semn din cap spre Daniel, apoi spre Winifred, deschise uşa uşor şi intrară.

Daniel se duse încet de o parte a patului şi se uită la fiul său care ar fi putut fi mort, atât de lipsit de culoare era. Avea un tub într-o nară, tuburi în braţe, o legătură peste picioare.

Daniel închise ochii pentru o clipă, simţi o gheară în gât, pe când mintea îi urla: „Picioarele lui! Picioarele lui! Deschise ochii la sunetul unui icnet şi se uită peste pat, la soţia sa. Faţa îi era răvăşită de suferinţă, lacrimile curgându-i de pe bărbie. Îi auzi geamătul.

O soră pe care nu o observase păru să apară de nicăieri şi, atingând-o pe Winifred uşor pe braţ, spuse:

— Haideţi, haideţi, vă rog.

Winifred îi respinse mânat murmurând:

— Vreau să rămân. Să stau lângă el.

— Doctorul spune…

— Sunt mama lui! Ea aproape că şuieră cuvintele în faţa asistentei, şi aceasta privi de cealaltă parte a patului spre Daniel parcă chemându-l în ajutor. Ca răspuns, Daniel se dădu jos de pe marginea patului şi Winifred păşi repede înapoi. Ea o luă către uşă murmurând:

— Vreau să văd specialistul. Nu doctorul, nu chirurgul, ci specialistul. Daniel făcu un mic gest de aprobare cu capul apoi întrebă asistenta încet.

— Când… când credeţi că îşi va reveni?

La aceasta, ea răspunse:

— Nu ştiu… nu se ştie.

El întrebă acum:

— În ce salon este soţia lui? Doamna Coulson?

— Oh, este sus, la etajul următor.

— Mulţumesc.

Câteva minute mai târziu, când intră în salon, o văzu spre surprinderea lui pe Annette sprijinită în pat. Ochii îi erau deschişi şi, pe când se apropia, putu să vadă că unul din braţe era în ghips şi că partea dreaptă a feţei ei era decolorată, de parcă fusese bătută.

Vocea ei era slabă:

— Tată.

— Oh, scumpo. Oh, draga mea. El îi ridică cealaltă mână de pe plapumă şi i-o mângâie. Ea zise:

— Don? Don? Este… este foarte grav? Ei… nu… mi-au spus.

El înghiţi în sec înainte să mintă:

— Va fi… va fi bine. Eu… înţeleg că picioarele-i sunt rănite. Nu şi-a revenit încă, dar va fi bine. O să vezi.

Sora care îl urmase în salon împinse un scaun spre el, iar el îi mulţumi printr-o mişcare din cap şi se aşeză. Încă ţinând mâna fără vlagă, spuse:

— Oh, nu draga mea. Nu plânge.

— Noi… noi…

— Da, dragă?

— Fugeam.

— Oh, da, da, fugeaţi. Şi veţi fugi din nou, dragă. Veţi fugi. Nu îţi mai face griji.

— De ce tată? De ce? Ultimul cuvânt, scos pe o notă mai înaltă acţionă ca un semnal pentru soră, pentru că îl ridică pe Daniel în picioare, spunându-i Annettei:

— Linişteşte-te, ai nevoie să dormi din nou. Îţi voi aduce o băutură şi apoi te vei odihni. Mai târziu te vei simţi mai bine.

Daniel merse îndărătul patului. Doar cu câteva ore mai devreme fusese mireasă, o mireasă frumoasă, iar acum arăta ca cineva care păşise în mod nechibzuit într-un ring de box şi o păţise cel mai rău posibil. El aşteptă pe coridor până ce sora ieşi din salon, şi întrebă încet:

— Cât de rău e, soră?

— În mod surprinzător, a scăpat foarte uşor. Este lovită peste tot, desigur, dar numai braţul îi este rupt. A scăpat ca prin miracol, în timp ce soţul ei, înţeleg că e destul de rău. Sunteţi… tatăl ei?

— Socrul.

— Oh, atunci este fiul dumneavoastră?

— Da, el este… Dar se văzu în situaţia de a nu putea termina propoziţia, şi atunci sora spuse:

— Este o tragedie, nu-i aşa? De-abia căsătoriţi de câteva ore şi îşi începeau luna de miere. Uneori se întâmplă lucruri incredibile.

Când el apăru mai târziu de la toaletă, ochii îi erau roşii dar arăta mult mai calm. Şi, pe când se întorcea spre sala de aşteptare fu mai-mai să dea peste chirurg.

— Oh, iată-vă domnule Coulson. Vreau să schimb o vorbă cu dumneavoastră.

— Bună ziua, domnule Richardson. Tocmai am fost

să-mi văd nora.

— Oh, da, desigur. E norocoasă. E uimitor cât de uşor a scăpat. N-aţi vrea să veniţi în biroul meu pentru o clipă?

Acum se aflau într-o cameră mică şi chirurgul, arătând cu mâna spre un scaun, spuse:

— Luaţi loc un moment. Apoi aşezându-se în spatele unui birou lung, îşi împreună mâinile deasupra unui tampon de sugativă şi, sprijinindu-se uşor pe ele, spuse:

— Mi-e teamă, domnule Coulson, că va trebui să vă rog să-i vorbiţi ferm soţiei dumneavoastră în ce priveşte vizitele la fiul ei, cel puţin pentru zilele următoare, până când vom putea lămuri cu totul gravitatea accidentului. Ştiţi că, aşa cum v-am atras atenţia, probabil nu va mai putea merge, şi că ficatul a fost de asemenea afectat. Sincer, are noroc că mai e în viaţă, dacă putem spune aşa. Oricum, împreună cu problema ficatului se va ivi, probabil, şi cea a incontinenţei. Şi, pe lângă asta, a trebuit să-i scoatem o parte din plămân.

Se opri şi, întinzându-şi mâna, bătu uşurel marginea tamponului, de parcă ar fi fost în contact solidar cu Daniel, spunând:

— Ştiu că sună destul de groaznic, dar putea fi şi mai rău. Există probleme fizice care, într-un fel sau altul, pot fi tratate, dar până când nu devine conştient, vă spun sincer, nu vom şti ce s-a întâmplat aici. El îşi lovi fruntea. Problema este că trebuie să vă întrebaţi dacă mai bine

L-aţi vedea mort şi scăpat de suferinţa care va veni, sau l-aţi vrea în viaţă şi având nevoie de îngrijire medicală pentru tot restul vieţii. Şi cât va dura asta… ei bine, nu sunt Dumnezeu şi nil pot da un pronostic. Nu ştim dacă îi este vătămat creierul, deşi, ştiu că are craniul uşor fisurat. Şi aceeaşi problemă se va pune pentru el când va afla despre starea sa: va voi să trăiască mai departe? Voinţa este o forţă puternică în ambele sensuri, dar, trebuie să

aşteptăm ca timpul să ne răspundă la această i întrebare. Şi, după cum v-am spus, următoarele câteva zile vor fi cruciale, aşa că trebuie să insist ca el să nu mai fie supus şi altor stresuri, pentru că susţin teoria că mulţi pacienţi, aparent inconştienţi, pot cumula emoţiile celor din jurul lor. Şi soţia dumneavoastră… ei bine, trebuie să o cunoaşteţi mai bine decât oricine, pare o femeie încordată la maxim, nu-i aşa?

Daniel se uită lung la chirurg, înainte de a spune:

— Da, aveţi dreptate, chiar prea multă. Fapt este că a trăit toată viaţa pentru el. Şi să vă spun drept, era aproape în ultimul hal ieri, simţind că-l pierduse prin căsătorie. Dar acum, dacă e să i se întâmple lui ceva…

— El îşi flutură mâna prin faţă de parcă ar fi lovit o muscă – totul este prea complicat. Dar voi avea grijă ca vizitele ei să fie scurte.

Domnul Richardson se ridică din scaun:

— Mulţumesc, am să las vorbă pentru zilele următoare ca numai dumneavoastră doi să fiţi lăsaţi la el, dar şi atunci numai pentru câteva minute. Însă – ridică din umeri;

— Pare hotărâtă să stea cu el. Sper că o s-o faceţi să înţeleagă că acest lucru nu va fi bun pentru el acum, nu-i aşa?

— Aşa voi face. Dar chiar şi în timp ce vorbeau, îşi imagina scena în care el îi spunea să urmeze ordinele chirurgului sau altminteri… Partea cu „sau altminteri” îl făcea să se înfioare, pentru că se îndoia că, dacă se va manifesta din nou, va fi în stare să-şi ţină mâinile departe de ea.

Domnul Richardson spuse pe un ton amabil:

— Şi dumneavoastră, domnule Coulson, nu vă spun să nu vă îngrijoraţi pentru că nu ar avea rost, dar puteţi avea încredere că vom face tot ceea ce ne stă în putinţă ca

să-şi revină; şi când sau dacă asta se va îndeplini, să-l ajutăm să accepte viaţa în continuare.

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Se despărţiră în coridor, dar nu fu nevoie ca Daniel să se ducă în sala de aşteptare ca să o ia pe Winifred, căci ea stătea la pupitrul de recepţie. Şi ceea ce spunea atrăgea atenţia nu numai celor din spatele pupitrului, dar şi a altor oameni din hol:

— O să discut chestiunea asta mai departe. Voi scrie comisiei medicale. Alte persoane pot sta cu pacienţii, cu cei din familia lor. Cine este el, de fapt?

Vocea lui Daniel aproape că nu era mai ridicată decât o şoaptă, dar cuvintele îi ieşiră din gură ca pilitura de fier:

— Doar omul care l-a salvat pe fiul tău preaiubit. Pe fiul tău. Pe nimeni altul. Şi nimeni în afară de tine nu simte durere sau îngrijorare. Te-ai dus să o vezi pe Annette? Nu. Nu. Acum, hai! Ieşi afară.

După ce aruncă o privire feroce celor care o priveau, ea părăsi clădirea. Şi, în timp ce mergeau spre maşină, întoarse capul şi îl privi, şuierând: „Tu, să mă faci de râs”!

— Nimeni nu te poate face de râs, femeie, pentru că eşti expertă în a te face singură. Întotdeauna ai fost. Acum urcă în maşină.

El îşi luă locul şi porni motorul, iar ea stătu acolo până ce sunetul cuplării angrenajelor o făcu să deschidă uşa şi să se lase greu în scaun.

Din nou nu schimbară nicio vorbă cât dură drumul, dar de abia opri maşina la un stop, când ea împinse portiera şi se azvârli afară. Şi din nou fu surprins cât de sprintenă putea să fie greutatea ei, în special acum, când alerga de cealaltă parte a străzii, ca o femeie tânără.

Joe ajunsese deja acasă, păşi repede spre maşina lui Daniel, şi aplecându-se, spuse:

— Ia-o uşurel cu ea… altfel… ei bine…

— Altfel, ce?

Pe când Daniel ieşi din maşină, Joe replică:

— Să fiu în locul tău, aş chema doctorul. Nu poate să o mai ţină aşa, sau altminteri ceva o să se rupă în ea.

— S-a rupt cu mult timp în urmă, Joe. Vocea lui Daniel sună epuizată.

— Da, într-un fel, dar asta-i altceva. Ea nu a avut ocazia să se confrunte cu aşa ceva înainte.

— Niciunul dintre noi nu a avut de înfruntat aşa ceva înainte.

— Nu; ai dreptate; aici ai dreptate. Dar să o fac? Să chem un doctor?

— Da, telefonează-i. Nu o să-i ajute la nimic.

Daniel ştia că era prea devreme dimineaţa ca să bea, dar ştia de asemenea că trebuia să bea un whisky tare înainte de a se duce şi de a o înfrunta, cu vestea că nu îl va putea dădăci pe fiul ei în spital.

De-abia dăduse pe gât un whisky dublu, când uşa se deschise şi o voce calmă spuse:

— Tată.

Se întoarse ca să-l vadă pe Stephen stând acolo şovăitor.

Daniel merse spre el:

— Ai coborât devreme, dar se opri să adauge „de ce şi de unul singur”. În loc de asta, întrebă:

— Unde-s ceilalţi?

— Maggie e în bucătărie, tată. Lily s-a dus la biserică împreună cu Bill şi cred – el se opri şi-şi dădu capul într-o parte – Peggy pregăteşte baia. Nu pentru mine. Eu am fost cuminte. Am fost, tată. Am fost cuminte.

— Eşti băiat isteţ. Daniel îşi puse mâna pe umărul fiului său, spunând:

— Ei, ce ai de gând acum?

— Vreau… vreau să-l. Văd pe Joe. Vreau să-l întreb

despre Don şi Annette? Era de mult evident pentru Daniel, că la Joe apela Stephen ori de câte ori avea nevoie, nu la el, tatăl lui.

— Ei, cred că acum Joe va fi ocupat, întrucât de-abia am venit cu toţii de la spital, aşa că ar trebui…

Fu întrerupt de Stephen care spuse repede:

— Nu mă trimite sus, încă, tată; nu, te rog nu mă trimite înapoi sus. Sunt… sunt trist. Sunt trist de tot… Aş… aş vrea să mă duc să-l văd pe Don. Eu… eu am văzut cum s-a întâmplat ieri. Eu…

— Da, ştiu că ai văzut – îl întrerupse Daniel brusc –, dar acum vreau să păstrez linişte şi să fii băiat bun. Şi-ţi promit asta: îndată ce Don şi Annette vor fi mai bine, te voi lua eu însumi să-i vezi la spital. Ce zici de asta?

— Mă vei lua?

— Da, te voi lua. Promit. Îndată ce se vor simţi mai bine un pic. Dar va trebui să fii cuminte. Ştii ce vreau să spun?

Bărbatul-băiat lăsă capul în jos şi spuse scâncind, aproape plângăreţ:

— Da, tată. Da, ştiu ce vrei să spui. Şi voi fi; voi fi cuminte.

— Bine, acum du-te înapoi în bucătărie şi stai cu Maggie până mă duc sus, iar când mă întorc vom sta la taifas, eh? Sau vom face o partidă de biliard.

— Vei juca, tată? Biliard cu mine?

— Da, da voi juca. Du-te acum.

Stephen încuviinţă cu plăcere, apoi se răsuci, şi într-o alergare târşâită, îşi făcu drum spre bucătărie. Daniel, privind în spate spre sticla de whisky ezită o clipă înainte de a ieşi, şi a urca scările.

Preferă să strige la uşa soţiei sale decât să bată:

— Eşti acolo?

Ei aşteptă, şi când nu primi niciun răspuns, deschise

uşa şi intră. Ea îşi scosese hainele de stradă şi stătea la masa de toaletă. Se întrebase adesea de ce stătea atât de mult la masa de toaletă, dar presupunea că îşi admiră pielea neridată şi lipsa firelor argintii din păr. Şi asta îl făcuse de asemenea să se întrebe de ce nu se străduia mai mult să scape de surplusul de grăsime fiindcă, fără ea, ar fi fost o femeie foarte prezentabilă. Bulimia ei venea, aşa cum spusese doctorul, dintr-o anxietate interioară. Şi chiar putea să repete – anxietate interioară

— Anxietate cu care afectase întreaga familie de-a lungul anilor.

Se apropie de ea, nu mai departe de piciorul patului şi acolo, cu mâna pe un stâlp, spuse:

— Trebuie să am o discuţie cu tine.

Ea nu replică, dar pur şi simplu se uita la ei prin oglindă, aşa cum obişnuia să facă ori de câte ori stătea la masa de toaletă.

— E vorba despre vizitele la spital, zise el. Domnul Richardson crede că ar fi recomandabil să ne facem vizitele foarte scurte săptămâna viitoare, doar două, trei minute. Va fi o şansă în plus, pentru Don.

— Mai bine? Carnea ei păru să atârne şi să se unduiască pe când se mişca încet în scaun. Văzu muşchii braţelor ei unduindu-se sub mânecile strâmte ale rochiei. Îi privi sânii mari legănându-se. Pentru oricare altui, aceste mişcări ar fi putut sugera o anumită seducţie, dar la Winifred, după cum identificase el prea bine, erau semnele unei acumulări de furie.

Cuvintele ei, la fel ca mişcările, veniră domoale la început:

— O şansă în plus? O şansă în plus? Eşti de acord să-i dai o şansă? Te mustră conştiinţa? Tu i-ai aranjat viaţa; tu i-ai aranjat căsătoria; ai fi făcut orice ca să-l iei de lângă mine. Dar, căsătorindu-l, ar fi fost ca un fel de acoperire

pentru propriile tale acţiuni, nu-i aşa? Vocea ei se ridicase, dar nu ajunsese la ţipăt. Nu puteai suporta gândul că-l păstram pur, că am avut grijă de asta, că nu-ţi călca pe urme cu femei dezmăţate.

— Taci. Taci din gură.

Mişcarea pe care ea o făcu acum, fu o săritură. Stătea în picioare lângă pat şi ţinea celălalt stâlp de parcă l-ar fi răsucit şi l-ar fi smuls din suport.

— Să nu-mi spui tu mie vreodată să tac. Dar ascultă la mine acum. Dacă fiul meu va muri, te voi ucide. Auzi asta? Te voi ucide. Vocea ei se ridică în ţipăt. Ai fi tânjit noaptea trecută după asta, nu-i aşa, când el ar fi fost pângărit, transformat în bărbat ca tine, cu desfrânările tale.

Lovitura o izbi din plin peste gură; totuşi, încă nu se clătină. În schimb, mâinile ei zvâcniră ca un fulger, sfâşiindu-i faţa, şi ţipă cuvinte pe care el le realiza ca fiind obscene, şi pe care nu şi le putea crede urechilor, totuşi.

Acum se lupta cu ea înşfăcând-o de gât şi cum ura lui o întrecea pe a ei, nu ştia ce ar fi urmat, dacă nu ar fi fost acele mâini care, trăgeau de el, şi printr-o pată de sânge, văzu faţa neagră aproape de a lui şi de Joe cu braţele strânse în jurul lui Winifred, aşa cum stătea întinsă pe şezlongul de la picioarele patului.

Când faţa şocată a lui Paggie apăru în pragul uşii, Joe ţipă:

— Adu-o pe Maggie. Şi păru că Maggie era deja la locul acţiunii pentru că momentul următor fu în cameră, cu toate că se opri şi se uită lung o clipă la vederea lui Daniel, la faţa care-i şiroia de sângele din carnea sfâşiată a fiecărui obraz.

Întorcându-se repede spre Paggie, ea ţipă:

— Adu-o pe doamna Jackson, este în grădină cu Stephen. Apoi cheamă doctorul.

Apoi către Harvey, calm:

— Scoate-l afară. Du-l afară. Şi Daniel se lăsă dus afară din cameră. Dar pe palier se opriră amândoi, surprinşi de vederea preotului în capul scărilor.

Părintele Cody era un bărbat la vreo treizeci de ani. Avea înfăţişarea unui ascetic, tonul lui era repezit şi vocea de nerecunoscut.

— Am auzit zarvă. Am trecut pe aici, între două slujbe să văd ce face tânărul cuplu. Doamne Dumnezeule! Văd că v-aţi bătut. M-aş fi gândit că ăsta nu este timp pentru învinuiri. În ultima vreme soţia dumitale a suferit. Nu ştii asta? Are nevoie de alinare. Şi mai ales într-o situaţie ca asta. Acei doi tineri inocenţi ieri. Dar ştii – el ridică mâna – se spune că păcatele părinţilor cad asupra copiilor, până la a treia şi a patra generaţie. Totul trebuie plătit în viaţă. Dumnezeu vede asta. Da, El…

— Ieşi afară! Daniel se smulse din braţele lui Harvey.

— N-o să îndrăzneşti! N-o să îndrăzneşti. Preotul ridică ambele mâini. Nu lua atitudinea asta faţă de mine, Daniel Coulson. Sunt confesorul soţiei tale şi sunt sigur că are nevoie de ajutorul meu.

— Ia ascultă. Dacă nu vrei să-ţi arăt eu drumul cu un şut în fund, atunci întoarce-te şi ieşi afară. Şi nu vreau să te mai văd din nou, nu în casa mea.

Părintele Cody aruncă acum o privire spre Harvey, aşteptându-se ca el să protesteze împotriva acestui individ agitat, dar tot ce spuse negrul şi pe un ton grav, fu:

— Omule, aş face ce mi s-a spus, şi repede, dacă aş fi în locul tău.

— Nu mă poţi intimida. Părintele Cody se uită de la Harvey la Daniel. Dar când Daniel cu pumnii strânşi făcu, repede un pas spre el, preotul gândi mai bine asupra situaţiei sale, şi, întorcându-se brusc, spuse:

— Ascunse sunt căile Domnului. El îi apără pe ai lui.

Vei vedea.

— Du-te dracului şi cât mai repede.

Cei doi bărbaţi rămaseră în capul scărilor privind silueta în haină neagră traversând holul şi ieşind din casă, iar Harvey, luându-l pe Daniel de braţ, zise:

— Hai. O să te curăţăm. Apoi ca o remarcă ce altă dată ar fi stârnit râsul, adăugă: Nu-i e frică să se ducă la dracu'. L-ai văzut închinându-se la capătul scărilor?

Doctorul îi administră un sedativ lui Winifred aproape fără ca ea să ştie pentru că încă îşi revărsa furia. Când văzu faţa lui Daniel, spuse:

— Un tigru ar fi muşcat mai adânc, nu cu mult, mai bine ţi-aş face o injecţie. Apoi, mai târziu când fu aproape să plece, spuse:

— Într-una din zilele astea ea va avea nevoie de îngrijire, îngrijire specială. Înţelegi? Daniel înţelese prea bine şi se ruga să fie cât mai curând.

Era cam în jurul orei două, când părintele Ramshaw veni. Casa era liniştită, neobişnuit de liniştită. Intră în hol, apoi se duse direct la bucătărie, întrebând-o pe Maggie:

— Unde-s cu toţii?

— Cred că pe Daniel îl găseşti în bibliotecă, părinte, zise ea, ceilalţi sunt în camerele lor.

— Ei, pe el vreau să-l văd. Ai ceva ceai făcut?

— Nu, dar pot face oricând, părinte.

El ieşi, străbătu coridorul până la capătul în care uşa dădea în bibliotecă, şi, după ce bătu, zise:

— Eu sunt.

Daniel îşi dădu jos picioarele de pe canapeaua de piele şi se ridică, deşi nu de tot; iar preotul se opri din mers, cu gura căscată de mirare, înainte de a spune:

— Oh, Dumnezeule, nu! Ce s-a întâmplat? Dar nu-i nevoie să te întreb.

Se aşeză pe marginea canapelei şi, scuturându-şi

capul, murmură:

— Ceva trebuie făcut. Dar ce, numai Dumnezeu ştie. Întotdeauna există o limită pentru aceste lucruri şi mi-aş închipui că faţa ta ar putea fi. Dar va fi? Cum te simţi?

— Nu foarte bine, părinte. Dar ai venit să-mi vorbeşti despre asistentul dumitale?

— Oh, da, da. Şi luând o expresie severă, adăugă: Mi-ai insultat ajutorul, ştii asta? De fapt, după câte am înţeles, l-ai trimis la dracu'; de altfel ai spus-o cu voce tare. Îşi întoarse capul într-o parte: Oh, timpurile în care mi-aş fi dorit să fiu atât de curajos ca să o spun! apoi continuă repede: Nu încerca să zâmbeşti; te va durea.

Se priviră unul pe altul în tăcere pentru o clipă, înainte ca preotul să murmure, acum pe un ton serios:

— Ea trebuie să fi înnebunit de-a binelea. Oricum, de la ce-a pornit?

— A făcut o scenă la spital, pentru că nu i s-a permis să stea cu Don, şi doctorul m-a luat deoparte şi m-a întrebat dacă aş putea să-i impun ca zilele următoare vizitele ei să dureze minute, nu ore sau zile şi nopţi, aşa cum ar fi vrut ea. Aşa că am intrat şi i-am spus-o calm. Dar – el oftă

— Mă face pe mine responsabil pentru accident. Dacă nu i-aş fi ajutat să se căsătorească, dacă nu ar fi plecat cu maşina aia, cu acea ocazie, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Totul este din vina mea.

— Ei bine, Daniel, priveşte lucrurile aşa; ea are dreptate, ştii pentru că tu singur ai spus ieri că i-ai unit şi i-ai căsătorit. Ciudat, dar, într-un fel, ea are dreptate. Intenţiile tale erau bune. Oh, da, erau bune. Ai vrut să salvezi băiatul de la a fi subjugat de ea. Dacă a existat vreodată complexul lui Oedip inversat, atunci ăsta este. E probabil cel mai rău caz din câte am cunoscut vreodată. Şi am cunoscut câteva. Nu-i chiar aşa de rar întâlnit. Câte

femei nu-şi tratează nurorile ca pe nişte nimicuri? Fac necazuri, de fapt, separă cuplul? Ştiu pe una care a aranjat un divorţ; de a făcut-o şi eram catolici. L-a făcut să divorţeze şi să se urască unul pe celălalt. Apoi s-a întâmplat ca perechea să se întâlnească singură pe o stradă, iar el i-a vorbit soţiei cu cuvintele pe care mi le-a relatat: „Trebuia să fi fost nebun să o ascult şi să o apreciez mai mult decât pe tine. Dacă te-ai întoarce, aş pune-o la punct. Şi să ştii că a făcut-o şi au avut zece ani de căsnicie fericiţi. Însă sfârşitul a fost ciudat, pentru că tânărul a intrat la zdup şi a murit, şi, n-ai să crezi, cele două femei au trăit împreună destul de paşnic ani la rând, după aceea. Poţi crede asta, acum? Nu există nimic atât de ciudat ca fiinţa umană. Am văzut câte ceva din ea, ştii, dinăuntru, ai putea spune. Se opri o clipă, frecându-şi mâna peste obrajii proaspăt bărbieriţi, apoi spuse încet: într-una din zilele astea, mi-e teamă, va trebui să o duceţi de-aici. Ştii asta? Cel puţin pentru un timp. Are nevoie de îngrijire specială. Va fi spre binele ei.

Daniel privi lung la preot. Fu surprins să-l audă dând glas gândului pe care el îl avusese în minte de mult timp. În mintea lui, da, dar atunci îşi spuse că nu poţi hotărî că cineva are nevoie de tratament psihiatric doar pentru că are o pasiune anormală pentru fiul său. Da, nu ai putea. Nu cumva asta o făcuse să o ia razna?

— Aud că Don e într-o stare proastă. Cred că ar fi mai bine dacă l-ar lua Dumnezeu…

— Cum poţi spune asta, părinte? Chirurgul, domnul Richardson, nu a renunţat. Vreau să spun că…

— Ştiu ce vrei să spui: acolo unde e viaţă, e speranţă. Dar se întâmplă să-l cunosc pe Freddie Richardson. Ştiu familia de când eram flăcău. Şi-l cunosc. Nu ştiam dacă el va avea grijă de Don sau nu, dar mi-am dat seama că a auzit de caz, şi el a spus că băiatul este într-o situaţie

gravă. Şi cred, Daniel, că va trebui să înfrunţi asta. Ştiu că tu vei fi în stare, dar mă-ndoiesc că ea va fi. Mi-ai spus cu puţin timp în urmă că te gândeai la plecare şi eu am fost pentru amânare, şi te-am oprit. Dar uitându-mă acum la tine, mă întreb dacă ţi-am dat sfatul cel mai bun. Câteodată îmi doresc să fiu cel mai aproape de Dumnezeu, atunci aş şti ce să fac în astfel de cazuri.

Daniel se ridică încet, şi pe când se ridica, spuse:

— Cred că eşti destul de aproape, părinte, cât de aproape poate ajunge cineva.

— Oh, termină. Nu mă refeream la sfinţenie sau la ceva de genul acesta. Îţi arătam imperfecţiunea mea.

— Ştiu ce intenţionai să faci, părinte, şi acum lasă-mă să-ţi spun şi eu ceva. Poate că spun asta fiindcă nu ştiu dacă merg sau dacă dorm, dar tu eşti cel mai bun prieten al meu; tu ştii totul despre mine, bun şi rău; şi cred că orice ţi-aş spune, nu te vei întoarce împotriva mea, chiar dacă ţi-aş spune că de dimineaţă doream să termin cu ea.

— Ei, în astfel de împrejurări, a fost o reacţie normală sunt sigur, dar ştii că trebuie să ne strunim astfel de porniri. Da, şi eu ştiu că trebuie să ne înfruntăm pornirile astea. Zâmbi pieziş. Mulţumesc, Daniel, că m-ai numit prietenul tău. Mulţumesc. Ei, acum trebuie să plec – şi aici îşi flutură degetul către Daniel – dar înainte să plec, trebuie să te admonestez pentru a-mi fi insultat ajutorul, şi a-l fi trimis la dracu'. Asta trebuie să înceteze, ştii. Sunt singurul care poate permite privilegiul ăsta.

Daniel scoase un sunet care ar fi putut fi râs şi spuse:

— Bine, părinte, ţine-o tot aşa, şi ţine-l departe de mine, pentru că niciodată nu am putut să-l sufăr. Şi azi a fost ultima picătură.

Preotul se înclină spre el, cu vocea joasă, cu un rictus pe faţă, spuse

— Ce l-a enervat cel mai tare, a fost faptul că

individul ăla negru a îndrăznit să-i spună să iasă afară. Ştii, mie-mi place tipul. Şi ce voce! încântă auzul. Este prea arătos. Ştii asta? Ieri a făcut o adevărată senzaţie, într-un fel drăguţ, ştii, spre surprinderea mea, da, într-un fel drăguţ. Oamenii se interesau de el. După cum spunea un bătrân poponar, vorbea ca un gentleman. Huh! Femeile! Dar ce ne-am face fără ele? Un singur lucru ştiu: confesionalul meu ar fi gol fără ele, sau aproape gol. Bine, plec. Nu mă aştept să te văd diseară la slujbă. Sfatul meu este să te bagi în pat, să iei două whisky-uri duble fierbinţi şi să te rogi, şi deşi, va fi greu, faţa asta a ta va arăta puţin diferit dimineaţă, pentru că nu ştiu ce scuză ai putea găsi. Te las să te gândeşti la asta. La revedere, Daniel.

— La revedere, părinte.

Se aşează la loc pe canapea. Da; da, trebuia să se gândească, nu-i aşa? Dar pe cine putea păcăli el? Pe nimeni, nici pe cei din afaceri, nici pe ceilalţi.

Partea a doua

Capitolul I

Don zăcea cu ochii fixaţi pe uşă tânjind să se deschidă ca să vadă un chip, temându-se să se deschidă ca să nu vadă un altul. De cât timp era aici? De ani şi ani; trebuie să fi fost şase ani, nu doar şase săptămâni. Dar erau şase săptămâni de când lumea explodase.

Ridică încet un braţ de pe plapumă şi se uită la el, apoi îl ridică pe celălalt. Încă mai avea braţele, încă îşi mai avea capul şi putea gândi. Încă mai avea văz şi auz, şi putea vorbi. Încă mai avea aceste facultăţi, dar ce folos? Corpul i se dusese. Ei bine, nu chiar, dar trebuia să respire adânc din când în când ca să realizeze că încă are plămâni. Şi Doamne, simţea că are băşica udului şi maţe. Oh, asta era ruşinos. Măcar de-ar fi fost. Măcar de-ar fi fost. Dar nu mai avea picioare. Oh, da, le avea; picioarele lui erau acolo, îşi putea vedea degetele ieşind de sub plapumă. Dar

la ce-i foloseau? De ce nu i le luaseră şi pe astea? îi luaseră atât de multe altele. Repede, Annette. Grăbeşte-te. Doamne, fă să nu vină mama azi. Aş vrea să-l văd pe tata şi pe Joe. Da, Joe era reconfortant. Spusese ieri că se ducea să încerce să-l aducă pe Stephen înăuntru doar ca să arunce o privire. Doar ca să arunce o privire. Asta făceau oamenii. Intrau şi priveau pe furiş, apoi plecau. Ar fi dorit ca unii dintre ei să fi rămas mai mult. Şi-ar fi dorit ca Annette să fi stat zi şi noapte. Stătuse ieri aproape toată ziua şi alaltăieri. Nu, alaltăieri nu. Mama lui stătuse acolo – se uită la marginea patului – şi îl mângâiase, îl alintase şi îi şoptise. Asta îl îngrijora. Era prea slăbit ca să ţină piept mamei lui. Ar fi trebuit ca ei să o ţină afară. Va vorbi cu tatăl său despre asta. Tata înţelegea. La fel şi Joe. Şi desigur Annette înţelegea. Oh, da, da, Annette înţelegea. Lui nu-i plăceau ai ei. Tocmai descoperise asta. Tatăl ei era infatuat şi, într-un fel, mama ei era la fel de obsedată de Dumnezeu pe cât era şi a lui. Acesta era un gând hazliu. Obsedată de Dumnezeu. Ciudat că se putea gândi la lucruri amuzante, ca acum câtva timp, când mintea lui se limpezi brusc din ambiguitatea în care plutea constant, şi gândi „mă voi ridica şi mă voi îmbrăca”. Da, se gândise la asta: o să mă scol şi o să mă îmbrac. Niciodată nu se va mai ridica să se îmbrace, ştia asta. Niciodată.

Închise ochii strâns, apoi îl rugă pe Dumnezeu: nu mă lăsa să plâng. Te rog, Iisuse, nu mă lăsa să plâng. Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, nu mă lăsa să plâng.

— Don. Don.

— Oh, Annette! Oh, iubito. Nu ştiam că eşti aici.

El îşi puse mâinile într-ale ei, degetele strângându-i-se slab la atingerea ei.

— Oh, iubito, muream de dorul tău.

— Am fost plecată doar o oră; m-am dus jos la chirurgie. Uite, mi-au scos ghipsul de la braţ. Trebuie să

fac masaj şi terapie, dar curând va fi bine.

— Doar o oră? El clipi din ochi spre ea.

— Da, iubitule, doar o oră.

— Sunt foarte tulburat, Annette; mintea mi se învârte în cercuri. Uneori pot gândi clar, dar câteodată parcă mi se lasă o ceaţă pe creier.

— Va trece. Ţi-ai revenit nemaipomenit în ultima săptămână. Da, toată lumea este uimită de ameliorarea stării tale.

— Adevărat?

— Da, da, iubitule.

— Voi merge vreodată acasă?

— Bineînţeles că da, dragule.

— Vreau să spun acasă la noi.

— Da, acasă la noi. Totul e gata.

El îşi întoarse privirea şi se uită de jur-împrejurul salonului alb, la florile aranjate pe masă, la mulţimea de cărţi de vizită puse una peste alta, şi spuse calm:

— Nu voi mai fi în stare să merg, Annette.

— Oh, ba da, vei fi. Există căi şi metode.

— Nu există, Annette. L-am auzit pe domnul Richardson şi pe ceilalţi, l-am auzit. Nu puteam scoate un cuvânt dar puteam auzi. El le vorbea studenţilor despre operaţie, secţiunea lombară. L-am auzit spunând: „Şi ce se întâmplă când aceea este zdrobită?”

— Iubitule, ascultă. Nu te mai gândi la asta. O să te faci bine, cu adevărat bine. Voi avea grijă de asta. Şi adulţi aminte de ceea ce trebuie să aşteptăm cu nerăbdare. Îţi aminteşti?

El îşi întoarse capul şi se uită la ea. Apoi, faţa întinzându-i-se într-un zâmbet, spuse:

— Oh, da, da, îmi amintesc. Apoi, pe ton schimbat: şi ai avut doar un braţ rupt? Vreau să spun, asta ai zis tu, doar julituri şi un braţ rupt?

— Da, asta-i tot, iubitule, julituri şi un braţ rupt.

— Asta-i minunat, minunat. Îşi întoarse din nou capul pe pernă, se uită în sus repetând: Minunat, minunat. Aşa a fost să fie, nu-i aşa?

Iar ea spuse cu lacrimi în ochi:

— Poate, dragul meu, poate.

Se aplecă deasupra lui, îşi lipi buzele de ale lui, iar el o cuprinse în braţe. Apoi ea îşi răsuci capul astfel încât să i se odihnească pe pernă faţă în faţă cu al lui, şi spuse dulce:

— Te iubesc.

— Te ador, zise el. Întotdeauna te-am adorat şi te voi adora atât cât voi trăi… cât voi trăi.

Când lacrimile ţâşniră din colţul ochilor, ea zise:

— Oh, dragule, vei trăi, te vei face bine. Ascultă… Dar cuvintele îi fură întrerupte de deschiderea uşii în al cărei prag stătea mama lui.

Pentru o clipă, capetele lor rămaseră nemişcate: apoi Annette, îndreptându-şi spatele, se uită din nou lung la femeia care o privea acum aspru, şi spuse încet:

— Bună ziua, mamă soacră.

Winifred nu răspunse, dar merse de cealaltă parte a patului şi privi în jos spre fiul ei pentru o clipă; apoi, aplecându-se spre el, îl sărută uşor pe buze înainte de a trage un scaun în faţă şi de a se aşeza:

— Cum te simţi, dragul meu?

— Bine, mamă… mult mai bine.

— Ţi-am adus o tartă cu mere făcută de Maggie; felul tău preferat. Ea arătă spre pachetul pe care îl pusese pe noptieră. Le-am spus celor de acolo – dădu din cap spre uşă – ce fel de îngheţată îţi place.

El închise ochii pentru o clipă:

— Mamă, ei ştiu ce trebuie să mănânc. Sunt foarte amabili.

— Da, amabili, dar jumătate din ei sunt ignoranţi. Este mâncare de spital. Deşi acum eşti într-o rezervă! ei tot mâncare de spital îţi dau.

O privi pe Annette peste pat, spunând:

— Oh, ţi-ai scos ghipsul?

— Da. Annette îndoi braţul. N-a fost rupt rău. Am avut noroc.

— Da, într-adevăr. Ai fost norocoasă.

Erau tăcuţi, dar acum când picături de transpiraţie se adunară pe fruntea lui Don şi Annette se duse să le îndepărteze cu batista ei, Winifred se ridică din scaun spunând:

— Nu e bine aşa, şi ducându-se la chiuveta din colţul camerei, udă un prosop de faţă, apoi se întoarse spre pat şi începu să spele faţa fiului ei, în timp ce el ţinea ochii închişi. Dar când ea începu să-i şteargă o mână, el şi-o smuci:

— Mamă! mamă! am fost spălat. Te rog, nu, am fost spălat.

— Nu te agita! Stai liniştit.

Apoi, uitându-se peste pat la Annette, întrebă:

— Cât stai?

Şi răspunsul veni scurt şi hotărât:

— Toată. Ziua.

— Oh. Apoi adăugă: nu-i nevoie să fim amândouă aici. Şi credeam că te ocupi de aranjarea casei.

— Deja a fost aranjată. Şi locul meu este aici.

Amândouă tresăriră când Don strigă:

— Soră! Soră! în acelaşi timp ridicând mâna şi sunând clopoţelul.

Când uşa se deschise imediat şi sora intră, el spuse: Soră, sunt obosit.

Sora se uită de la femeia mai vârstnică la cea tânără şi spuse:

— N-aţi vrea să…

Şi, în timp ce amândouă se-ndreptau încet spre uşă, vocea lui Don le opri brusc:

— Annette, Annette.

Iar ea, aproape alergând spre pat, se aplecă peste el:

— Da, dragă? Nu-ţi face griji. Am să mă întorc într-o clipă. Nu-ţi face griji.

Pe coridor se priviră faţă în faţă. Şi, înainte ca Annette să aibă timp să vorbească, Winifred zise:

— Două sunt prea multe în cameră.

— Da, de acord cu tine. Şi eu am întâietate, sunt soţia lui. Te rog să-ţi aminteşti asta.

— Cum îndrăzneşti?

— Îndrăznesc şi voi îndrăzni.

Acestea fiind zise, Annette merse înapoi spre uşa marcată „Sora Bell”. Bătând la uşă şi fiindu-i permis să intre, merse înăuntru şi-i expuse cazul surorii în câteva cuvinte, sfârşind:

— Cine are întâietate să stea cu el, soră? Mama sau soţia?

Soţia, desigur. Nu vă faceţi griji, doamnă Coulson, vă înţeleg poziţia şi mă voi sfătui cu domnul Richardson în ce priveşte vizitele pe care mama lui le va face în viitor. Aţi trecut prin momente foarte grele.

Ea ocoli masa şi, punându-şi braţul pe umărul lui Annette, spuse:

— Hai, hai acum. Ai fost foarte curajoasă. Nu plânge. Las pe mine, mă descurc eu cu ea. Mai este pe coridor?

— Era.

— Atunci aşteaptă până mă întorc.

Câteva minute mai târziu, Annette auzi vocea soacrei sfârşind cu cuvintele cu care se obişnuise în ultimele săptămâni:

— Este fiul meu. O să mă ocup eu de asta.

Apoi urmă un moment de tăcere, dar sora nu se întoarse imediat. Când o făcu, zâmbetul ei păru oarecum forţat:

Nu e niciun pericol acum; poţi intra la soţul tău.

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult, soră. Apropo, soră – ea se opri – ai vreo idee când îl voi putea lua acasă?

— Oh. Sora îşi ridică sprâncenele: – Mă tem că va mai dura câteva săptămâni. Vezi tu, el va fi supus unei alte operaţii la sfârşitul săptămânii, şi, de asemenea, odată ajuns acasă, va avea nevoie de îngrijire continuă pentru un timp. Ştii asta?

— Da, da, înţeleg.

— Dar ia-o uşor. Toate lucrurile la timpul lor, el progresează mult mai repede decât ne-am fi gândit şi întotdeauna pare să fie mai bine când eşti cu el.

Annette nu putu da o replică la aceste cuvinte, dar ieşi şi intră din nou în camera lui Don. El zăcea cu ochii închişi şi nu realiză până când ea nu-i atinse mâna. Apoi spuse:

— Oh, Annette. Ce… ce mă fac cu ea?

— Nu-ţi face griji, nu-ţi face griji, sora va avea grijă de tot.

— Mă deranjează, nu mă pot stăpâni, mă deranjează. Mi-e groază să nu intre acum. Ce-o să fac?

— O să stai liniştit şi o să tragi un pui de somn. Şi, gândeşte-te, în câteva săptămâni te voi avea acasă. Vreau să te iau acasă. Îi strânse mâna în palme, continuând: Numai pentru asta trăiesc, ca să te iau acasă cât mai curând posibil.

— Dar cum vei reuşi?

— Oh, râse ea spre el – dacă asta-i tot ceea ce te frământă, scoate-ţi-o din cap. Cum voi reuşi? Am o grămadă de ajutoare şi aş putea reuşi de una singură. O să vezi ce pot.

— Dar… pentru cât timp, dragă?

Ea îl privi lung. Da, pentru cât timp. Erau două sensuri ale remarcii, dar ea nu ştiu la care se referea. Aşa că spuse eschivându-se:

— Atât cât va dura. Închide ochii, iubitule, şi dormi. Nu vrei să mă dea şi pe mine afară, nu?

El nu răspunse, dar îşi întoarse capul într-o parte, privind spre ea. Ea îl privi la rândul ei, ţinându-i mâna între sâni.

Capitolul II

— Uite, dragă, Daniel o înconjură pe Annette cu braţul după umeri în timp ce mergeau de la spital spre maşină. Nimeni nu vrea mai mult decât mine să-l ducă direct acasă. Crede asta, draga mea. Dar singurul mod în care doctorul îi va da drumul, va fi să-i promitem că Don va avea o îngrijire adecvată. Oh, ştiu că-i poţi angaja o infirmieră zi şi noapte dar una singură nu va fi de ajuns. Va trebui ridicat şi întors pe partea cealaltă. După cum ştii, e incontinent şi aşa va fi mereu Apoi, cu ficatul şi cu pieptul vătămate, nu va avea puterea să se ridice sau să se lase în jos. Singurul motiv pentru care domnul Richardson a fost de acord să-l lase este acela că devine deprimat, în special fiindcă nu te vede destul pe tine. Şi adu-ţi aminte: n-a trecut mult de când ţi-au scos braţul din ghips. Tu nu ai putea ajuta o soră la ridicat, în timp ce eu şi Joe vom fi întotdeauna acasă. Şi nu am putea fi la-ndemână dacă tu ai fi la vilă, ştii. Aşa că la asta trebuie să ne gândim. A fost ideea lui Joe, adevărat. Ştii sala de jocuri de vizavi de sala de biliard? Este mare şi aerisită, cu acele două ferestre mari dând spre grădină. Apoi, mai este o altă cameră care era folosită odată ca să depoziteze toate accesoriile pentru seră, înainte să fie transformată ea însăşi în seră. După cum a zis Joe, camera de jocuri ar putea fi aranjată într-un dormitor frumos. Chiar a luat un pat de sus şi a spus că-l

va putea aduce aproape la înălţimea unui pat de spital cu ajutorul câtorva saltele; ştii, că să ridici pacientul mai uşor. Apoi cealaltă cameră poate fi transformată în cameră de zi. Ştii cât de priceput este la aranjarea firelor – ar fi trebuit să se facă electrician. Ei bine, a zis că poate fixa un interfon din camera ta în a lui de-a lungul coridorului, şi un altul în camera mea, astfel încât să fim întotdeauna la îndemână în caz de nevoie. Dar numai la nevoie.

Ea se opri din mers şi, cu un strop de amărăciune în glas, spuse:

— Şi în privinţa mamei soacre? Ea nu va ieşi niciodată din camera lui. N-or să mai fie asistente, doctori sau surori care să-mi ţină partea. E casa ei.

— E casa mea.

— Nu începe discuţiile, tată. Nu voi fi în stare să suport. Şi-aşa este destulă gâlceavă. Ştii ce simte Don faţă de ea.

— Ştiu, ştiu, dragă. Dar îţi promit că voi instaura legi şi ele vor fi ascultate. O ameninţare va fi aceea că, dacă nu va sta la locul ei, atunci îl poţi muta la vilă. Hai, iubito, încearcă pentru o perioadă. Este spre binele lui Don. Gândeşte-te în felul ăsta.

— Nu. Nu mă pot gândi astfel, tată, pentru că cele mai multe stări nervoase le are din cauza ei. Trebuie să recunoşti.

— Oh, o recunosc. Da, recunosc, fetiţo. Dar, pentru moment nu văd altă soluţie. Ori rămâne unde este, ori se înapoiază la vechiul lui cămin, după cum am spus, cel puţin pentru o perioadă. Mai târziu, vom putea să-l punem într-un scaun cu rotile. Acum gândeşte-te la asta. Îşi puse iar braţul în jurul umerilor ei şi spuse: – Haide. Haide. Ai fost foarte curajoasă tot timpul iar eu am nevoie de sprijin. Eu însumi sunt foarte slab în acest moment.

— Oh, îmi pare rău, tată.

— Apropo, cum mai sunt lucrurile pe acasă?

— Oh, ca de obicei, mama se agită încercând să afle răspuns la tot ceea ce s-a întâmplat. Tata aproape la fel, deşi el doar priveşte.

O întoarse cu faţa spre el, întrebând calm:

— Sunt amabili şi înţelegători?

Şi ea răspunse la fel de calm:

— Amabili într-un fel, dar nu înţelegători. N-au fost niciodată şi nu vor fi nici acum.

Se priviră lung unul pe altul un moment, înainte ca el, să spună senin:

— Oh, bine, hai. Am să te las la tine acasă.

— Credeam că pleci cu afaceri la Newcastle?!

— Plec, dar te pot lăsa totuşi la uşă, apoi mă-ntorc.

— Pot lua un taxi.

— N-o să faci aşa ceva. Hai.

Cinci minute mai târziu el o lăsă la porţile care duceau la casa ei spunând:

— Voi trece pe la spital cam pe la opt să te iau. E bine?

— Da, tată. Şi îţi mulţumesc.

El îi făcu cu mâna, întoarse maşina şi conduse înapoi spre Newcastle direct la Bowick Road 42.

Maggie deschise uşa din faţă pentru el, de parcă stătuse în spatele ei să-l aştepte, ceea ce într-un fel făcuse. O dată ce aceasta fu închisă, se îmbrăţişară şi se sărutară lung şi apăsat Apoi, ca un fapt divers, ea spuse:

— Arăţi îngheţat. Am nişte supă fierbinte.

La aceasta, el răspunse:

— Am putea avea zăpadă de Crăciun, e destul de frig.

— Hai, dă-mi haina.

Ea îi luă lucrurile de stradă, intră într-un hol şi le agăţă pe un suport de pălării extensibil. Când se reîntoarse în cameră, o făcu numai pentru a fi cuprinsă în braţele lui

din nou. Dar de-abia se îmbrăţişară strâns unul pe altul, când ea spuse:

— Aşază-te, şi arată spre un colţar aşezat în unghi cu căminul neîmprejmuit, în care ardea un foc de cărbuni. El se aşeză şi îşi întinse picioarele, apoi se uită la foc iar, când trupul său se destinse, îşi rezemă capul de speteaza canapelei, şi respiraţia lui întretăiată luă forma unui oftat lung. O întrebă îndată, fără să se mişte:

— Când ai plecat?

Şi vocea ei veni din bucătărie:

— Aproape de douăsprezece.

— Cum! el îşi săltă capul. Erai gata înainte să merg în curte.

— Da, ştiu, dar am avut ceva de lucru cu Stephen. Ştii cum face când sunt liberă sau oricând ştie că ies. Ei, bine, a venit jos în halat. Eu eram în camera mea când el a intrat în bucătărie, dar l-am auzit. Ştii, i se subţiază brusc vocea când e gata să-şi piardă cumpătul. Când am intrat, a fost ca de obicei: voia să vină cu mine sau să meargă să-l vadă pe Don. N-ar fi trebuit să-i promită vreodată că-l vor lua să-l vadă pe Don; el ţine minte lucrurile astea. S-a hotărât cu mult timp în urmă, ştii, să nu i se promită lucruri pe care nu le poate avea sau nu le poate face. Ei bine, cine altcineva ne putea face o vizită neaşteptată în acel moment decât ea, şi atunci el a început una din crizele de isterie. Chiar nu voia să se oprească. Trântindu-se pe jos, încoace şi încolo, ştii, cum făcea când avea trei ani. Astfel că ea l-a plesnit.

— L-a ce?

— L-a plesnit. Şi avea dreptate. Oh, da, în împrejurarea asta a avut dreptate. Şi asta l-a oprit din aiureala lui. Dar a început să urle, aşa că l-am dus sus, i-am spus să facă baie şi apoi să se îmbrace. Apoi m-am dus jos din nou, ca să o văd.

Vocea ei se opri şi el se întinse spre capătul canapelei zicând:

— Ei bine, ce s-a întâmplat apoi?

Ea intră acum în cameră, ducând o tavă pe care erau două farfurii cu supă şi, punându-le pe o masă acoperită cu un şervet aşezată la peretele opus căminului, zise:

— M-am dus în camera ei. Se uita pe geam, cu părul despletit. Ştii, n-am văzut-o niciodată cu părul lăsat. S-a întors şi s-a uitat la mine. Plângea, Daniel. Plângea.

El se ridică în picioare şi merse spre ea, spunând:

— Bine, plângea Are un motiv întemeiat să plângă; o fi fost pentru că-i părea rău de ea, că lucrurile nu sunt numai cum vrea ea şi nu-l poate avea pe fiul ei numai pentru ea.

Maggie îşi mută privirea de la el, apoi continuă:

— Când am întrebat-o dacă i-aş putea lua afară pentru o raită, ea a zis „E ziua ta liberă”. Şi eu am zis: Ştiu, dar nu contează. N-am nimic special de făcut. Şi ştii ce-a zis? „Odată asta era o casă fericită, nu-i aşa, Maggie?”

— Casă fericită, fir-ar a dracului. N-a fost niciodată o casă fericită, niciodată, de la bun început. A vrut să atragă toate privirile şi nu i-a fost greu să-l ţină pe Stephen departe de văzul lumii.

— Ştiu, ştiu. Dar cred că făcea comparaţie cu ce era atunci şi ce este acum. Şi când a spus: „Viaţa nu e dreaptă, nu-i aşa?”, i-am răspuns: „Nu, doamnă, nu e dreaptă”. Şi când m-a întrebat: „Eşti fericită?” ce puteam spune? Dar am răspuns realist: „Numai din când în când, doamnă, numai în răstimpuri”. Daniel, pentru prima dată în viaţa mea mi-a părut rău de ea. Într-un fel are dreptate, nu poate să nu simtă pentru Don ceea ce simte, nu mai puţin decât ce pot simţi eu pentru tine sau tu pentru mine. Îi înconjură umerii cu braţele zicând:

— Fii amabil cu ea, Daniel. Ştii, Lily îmi spune că

urăşte să vină să servească mesele. Tu-i vorbeşti lui Joe sau ea-i vorbeşte lui Joe; Joe îţi vorbeşte ţie, sau Joe îi vorbeşte ei. Spunea că zilele trecute conversaţia a fost atât de pompoasă, exact ca la un teatru de păpuşi. Şi e mai bine când tu nu coborî deloc, deoarece atunci Joe vorbeşte deschis cu ea. Când Annette e acolo, nu e chiar atât de rău, dar e mai bine totuşi când se întâmplă ca doamna şi domnul Rochester să coboare; el chiar o face să râdă din când în când.

El îi luă mâinile de pe umerii lui şi le strânse laolaltă, zicând:

— Este neobişnuit să spui că-ţi pare rău pentru ea.

— Ei bine, spun şi mă simt foarte vinovată.

— Oh, Dumnezeule! Nu face asta, Maggie. Nu fi ipocrită.

Ea îşi retrase mâinile dintr-ale lui zicând:

— Nu sunt ipocrită şi tu ştii asta, dar stau cu ea în casă toată ziua. Sunt un spectator, cum s-ar zice, şi în general văd meciul aproape în întregime. Nu o plac, nu am plăcut-o niciodată, şi nu numai fiindcă te iubesc pe tine; nu-mi place ca femeie. Este o parvenită, o egoistă. Este toate acestea la un loc, dar în acelaşi timp are această dragoste; nu, nu dragoste, ci pasiune, manie pentru fiul ei; eu o înţelegântrun fel, căci Doamne Dumnezeule, de câte ori nu mi-am dorit să fi avut un Fiu după care să fiu nebună? Fiul tău.

— Oh, Maggie, Maggie. El o îmbrăţişă din nou, şi îi rezemă capul de umăr. Dar stătu aşa numai o clipă înainte ca ea să pufnească:

— Supa asta se va răci. Hai, aşază-te, trebuie să fii mort de foame.

— Da, Maggie, sunt înfometat, dar nu de mâncare.

— Ei bine.

— Ea îi zâmbi, apoi îl bătu tandru pe umăr:

— O să mai vedem noi, nu-i aşa? Dar toate la rândul lor. Aşază-te.

Cam pe la ora şase el fu gata de plecare, şi stând în faţa uşii închise, spuse:

— Maggie, eu, ca toţi ceilalţi nefiind distribuitor al timpului, nu ştiu cât am de trăit, dar îţi pot spune asta: mi-aş da restul vieţii doar pentru câteva săptămâni în casa asta cu tine. Apoi, adăugă zâmbind: – Ei, poate că nu chiar în casa asta, pentru că nu m-aş descurca şi cu Helen. Transmite-i dragostea mea, da?

— N-o să fac aşa ceva; îi voi transmite caldele tale salutări. Noapte bună, dragul meu. Ai grijă cum mergi; e îngheţ, drumul poate fi alunecos.

El de-abia intrase în casă, când Joe, veni spre el din hol. Ca şi Maggie, parcă îl aşteptase să vină.

— Pot să schimb o vorbă cu tine, tată?

— Da, da, ce este? Hai în bibliotecă.

Odată aflat în cameră, Joe spuse:

— Annette a venit aici azi după amiază. S-a dus şi a vorbit cu mama. Nu ştiu ce s-a întâmplat exact, nu chiar, doar că i-a spus clar că, dacă va permite ca Don să fie adus aici, ei vor trebui să aibă un anumit dram de intimitate. Va fi o infirmieră de zi, dar nu şi una de noapte, astfel că ne va putea chema ori pe tine, ori pe mine, şi, fie vorba între noi, va fi primul lucru de care ne vom îngriji dimineaţa şi ultimul seara. Între timp infirmiera însăşi se va îngriji de ceea ce trebuie făcut. N-a spus cum a primit mama asta, a spus doar că era liniştită. Dar de atunci, n-ai să crezi, e foarte multă agitaţie. Mama le-a pus pe Lily şi Peggie la frecat, şi chiar ea l-a adus jos pe Stephen să mă ajute să mut mobila, l-am sugerat că ar fi bine să aşteptăm, dar nu, a zis că Stephen o va face, el e puternic. Şi ştii, este, şi poate face ceva când îi place. Şi bineînţeles că a fost încântat.

— Ei! ei! lucrurile se mişcă.

— Tată. Joe întinse mâna spre Daniel, zicând: Ea părea fericită, schimbată, cum era odată... ei bine – el ridică din umeri – pe cât de fericită putea fi ea, cea de atunci. Tată, fii lângă ea, cel puţin până când...

Daniel privi faţa acestui om care îi dădea fiori, şi al cărui trup era învăluit în bunătate, şi se gândi că era ciudat că aceste două fiinţe pe care le iubea şi cu care avea legături de sânge puteau pleda cauza soţiei lui, arătând că avea şi ea un punct de vedere. Îi răspunse calm:

— O să fac tot ce pot; nu am fost niciodată unui care să tulbure liniştea. Dar ce crezi că se va întâmpla când buba se va sparge, căci, cunoscând-o pe ea, se va sparge? Sunt uimit că nu s-a spart până acum. Nu e nevoie decât de o înţepătură, vei vedea. Dar bine... bine, voi fi alături de ea şi promit să nu fiu cel care să înţep.

Capitolul III

Buba se sparse la cinci zile după ce Don fusese adus acasă şi era evident de la bun început că Winifred intenţiona să nu-i vorbească soţului şi să o ignore pe Annette.

Întâi avusese loc o mică neînţelegere asupra aranjării unui alt pat simplu în camera care avea să fie dormitorul, lui Don, un pat care ar fi avut dublu scop: nu numai că ar fi fost un loc unde Annette să doarmă lângă soţul ei, dar ar fi folosit ca spaţiu pe care să-l întindă pe Don când i s-ar fi făcut patul. Dar în seara de dinaintea aducerii lui Don, patul fusese luat şi aşezat în camera vecină. Evident, John şi Bill fuseseră chemaţi de afară ca să-l scoată de acolo. Dar nu Daniel fu cel care ordonase să fie pus la loc, pentru că nu văzuse încă mutarea, ci Joe, care, asistat de Stephen, el însuşi emoţionat la culme de venirea lui Don, demontase patul şi îl reasamblase acolo unde fusese iniţial. Îndată ce

Winifred află despre asta, furia ei deveni evidentă, deoarece îşi imaginase, după cum şi era de imaginat, că fusese mutat la porunca soţului ei.

Când află însă că fusese isprava lui Joe, îl făcu de ocară cu „Cum îndrăzneşti!”. Dar orice altceva intenţiona să spună, fu retezat de vorbele lui tăioase care o lăsară mută.

— Nu mai poţi face nimic, mamă; sunt căsătoriţi, e soţia lui şi locul ei este lângă el. O să-ţi fie mai bine dacă ai să accepţi ideea asta. De fapt, lucrurile se vor îmbunătăţi.

Ea, în mod sigur, fusese dacă nu uimită, atunci foarte surprinsă, deoarece dintre toţi membrii casei el era cel care-i vorbea respectuos întotdeauna şi pe un ton blajin.

Ieşi afară din cameră şi patul rămase la locul lui. Dar de atunci în fiecare dimineaţă, înainte ca infirmiera să se apuce de treabă, ea reuşise să o întâlnească în hol şi să-i dea instrucţiuni inutile.

Sora Pringle era o femeie între două vârste. Se ocupase ani de zile cu îngrijirea la domiciliu. Mai întâlnise înainte femei de genul lui Winifred şi ca atare zâmbi şi zise: „Da, doamnă Coulson”, în acelaşi timp hotărâtă să facă lucrurile în felul ei. După ce dădea surorii instrucţiunile, Winifred lua micul dejun. Nicio nenorocire nu părea să o oprească de la mâncare: de fapt, din ce era mai supărată, d-aia mânca mai mult. Şi numai atunci, după ce termina cu masa, vizita camera fiului ei. Trebuia să-şi reprime tentaţia de a coborî în halat de îndată ce se trezea, pentru că nu putea suporta gândul de-a o vedea pe fata aia atât de aproape de el, poate chiar stând întinşi unul lângă altul.

În ultimele săptămâni, socoti că Annette Allison se schimbase atât de mult, încât nu mai semăna nicicum cu fata liniştită, crescută la mănăstire şi care fusese logodită cu fiul ei. Era ca şi când, căsătorindu-se cu el, se

maturizase în acelaşi timp.

Şi mai era ceva de la care trebuia să se abţină: să-l sărute şi să-l mângâie pe fiul său, pentru că, de când cu căsătoria, părea să-i displacă apropierea ei.

Nu admitea că atitudinea lui împotriva ei începuse cu mult timp înainte de a se căsători. Ea încuviinţă modul în care Daniel şi Joe se preocupau de schimbarea aşternutului: dar când află că infirmiera nu-l va îmbăia pe

Don, şi-i spusese lui Annette că o va face ea, fata îi răspunse:

— Nu-mi va permite mie să-i spăl jos, aşa că nu-ţi va permite nici ţie.

Fuseseră momente, de-a lungul ultimelor cinci zile, când voia să ridice mâna şi să pocnească acea faţa tânără şi sigură de sine. Nu voia să spună „frumoasă” pentru că nu credea că ea era frumoasă, nu era nici măcar drăguţă, din punctul ei de vedere.

Şi acum, ca de obicei, îşi adună puterile în timp ce traversa holul pentru a-şi face vizita de dimineaţă, când fălcile i se înţepeniră la auzul râsului ce venea din dormitorul fiului său. Când deschise uşa văzu motivul pentru care se râdea. Fiul ei mai vârstnic – nu suporta să se gândească la el ca atare, dar, în definitiv, aşa era – stătea cu spatele spre pat şi râdea cu gura până la urechi, în timp ce striga:

— Hai Don, hai Don, bate-mă pe spate. Aşa face Maggie întotdeauna când sunt cuminte. Dă-i înainte, că am fost cuminte. De când ai venit acasă am fost cuminte. Haide.

Nici sora, nici Annette nu se întoarseră la intrarea ei. Râdeau şi ele, privindu-l pe Don întinzându-se şi bătându-l pe fratele lui pe spate, spunând:

— Asta-i una în plus pentru diseară.

— Da, Don. Voi fi cuminte diseară, vei vedea, voi fi

cuminte. Şi ştii, mâine o să ajut să te ridice. L-am rugat pe tata, pentru că el zice că sunt puternic ca un taur. L-am ajutat pe Joe să care înăuntru celălalt pat. Da, l-am ajutat, l-am ajutat…

— Stephen! Tânărul deveni tăcut, corpul rigid, pe când se îndrepta de spate spunând:

— Da, mamă?

— Du-te sus în camera ta.

— Eu… de-abia am coborât, mamă. Şi… şi lui Don îi place să fiu aici, îl fac să râdă.

— Hai du-te sus în camera ta.

Stephen privi în jos spre Don, care încuviinţă spre el, spunând:

— Du-te acum. Coboară mai târziu. O să bem împreună cafeaua cu biscuiţi cu ciocolată, da?

— Oh, da, Don, biscuiţi cu ciocolată, da.

El se îndepărtă de pat, mişcându-se în arc în jurul mamei sale pe când se îndrepta spre uşă. Şi Winifred, adresându-i-se infirmierei, zise:

— Trebuie să fii aspră cu el: nu poate veni şi pleca aşa cum îi place, îl va obosi.

Ea îşi luă privirea de la soră şi se înapoie spre pat, ca şi când n-ar fi aşteptat nicio replică de la ea: nici sora nu răspunse, dar Don spuse liniştit:

— Nu mă oboseşte, mamă, îmi place să-l văd.

Ea nu ţinu seama de asta şi zise:

— Cum te simţi? Acum se mutase spre capul patului şi privea în jos spre el.

— Am avut o noapte bună; deloc rea, de fapt, sută la sută mai bună decât la spital. Curând voi fi în scaunul despre care sora vorbea ieri. Ce zici, soră?

— S-ar putea. Depinde. Dar ca şi fratele tău, trebuie să fii cuminte. Apoi, privind de la pacientul ei la Annette, adăugă: acum, voi doi puteţi continua cu cuvintele

încrucişate. Mă duc în hol să dau nişte telefoane. Sunt câteva medicamente de care am nevoie şi vreau să schimb o vorbă cu domnul Richardson.

— Ce vrei să-i spui domnului Richardson?

Sora Pringle se uită la Winifred şi spuse calm:

— Vreau să-i dau raportul cu privire la pacientul meu.

— Spune-mi mie şi o voi face eu.

— Îmi pare rău, doamnă Coulson, asta ţine de îndatoririle mele şi mă supun ordinelor domnului Richardson de a face aşa.

— Eşti obraznică?

— Îmi pare rău dacă mă găsiţi astfel. Dacă aveţi vreo reclamaţie…

— Soră! Annette stătea acum de cealaltă parte a patului: se întoarse de la aranjarea unor flori pe masa de lângă fereastră. Fă ce crezi că este bine. Şi eu nu te voi considera obraznică. Soţul meu îţi este foarte recunoscător pentru atenţia pe care i-o dai, nu-i aşa, Don?

Lui Don îi tremură buza de jos şi murmură:

— Da, da, sunt foarte bucuros de atenţia surorii. Şi… trebuie să o ierţi pe mama, ea nu înţelege ordinea stabilită. Se forţă să zâmbească abia vizibil, spunând:

— Ea nu a fost niciodată ţinută în spital săptămâni la rând.

Infirmiera ieşi lăsându-i pe toţi trei să respire aerul îmbibat de ostilitate.

— Ceva trebuie făcut, nu mai sunt stăpână în casa mea, zise Winifred şi accentuă ceea ce spusese sugându-şi burta.

— Mamă! Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să termini? Dacă începi din nou, voi cere să fiu dus înapoi la spital. Nu, nu, nu, voi face aşa – el scutură din cap aproape la fel cum ar fi făcut Stephen într-o criză de isterie – ne

vom duce la vilă. Da, da, asta vom face.

El îşi ridică mâna şi, cuprinzând-o pe a Annettei, de-abia murmură:

— Nu pot suporta discuţiile astea. Vom avea o soră de zi şi una de noapte şi pe cineva ca John, un om bun la toate. Da, da, un infirmier.

— Îmi pare rău. Te rog, nu te agita. Îmi pare rău… Nu… n-o să se mai întâmple – zise Winifred.

Cuvintele o costaseră ceva pe mama lui şi atât Don cât şi Annette realizaseră asta. Şi Annette fu împăciuitoare acum, când spuse:

— Te rog, mamă soacră, încearcă să iei lucrurile aşa cum sunt. Totul ar putea merge cum trebuie. El… el vrea să te vadă. Nu-i aşa, iubitule?

Ea se întoarse şi privi spre soţul ei, şi, când acesta dădu din cap afirmativ, continuă:

— Vezi, măcar dacă ai încerca să…

Expresia de pe faţa femeii opri orice vorbă în plus şi Annette o privi întorcându-se brusc şi ieşind în pripă din cameră.

— N-o să meargă Annette. N-o să meargă.

— Ba da, o să meargă, iubitule, se va îndrepta. Ştiu că o va face. Va dura. Într-un fel ştiu ce simte, i te-am furat. Dacă cineva ar încerca să mi te ia, aş… aş simţi la fel ca ea…

— Niciodată!

El avea dreptate, desigur, ea nu va fi în stare să simtă la fel ca femeia aceea. Era ceva în ea care nu… Nu putea găsi un cuvânt cu care să-şi traducă gândurile, spuse doar:

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Asta-i principal, să nu-ţi faci griji. Fiindcă, aşa cum ai şi spus, ne-am putea duce la vilă. Oricând, dragul meu, ne putem duce acolo. De fapt, după cum ştii, acolo voiam să te duc de la bun început.

— Aş vrea să fi insistat, dragă. Oh, aş vrea să o fi

făcut.

Aşa ar fi vrut şi ea… Dar ei erau acum aici, totuşi nu pentru mult timp, ea o ştia, pentru că scena care avusese loc deja, era nimic faţă de ce avea să vină.

Şi veni în seara aceea la nouă şi jumătate.

Mintea lui Winifred era răvăşită: mai era încă o persoană în gospodăria sa care fusese montată împotriva ei: sora. Acum, numai servitorii îi vorbeau politicos şi nu-i lua în seamă, pentru că erau plătiţi să fie politicoşi. Până şi Joe era de partea acelei fete. Dar bineînţeles n-ar trebui să fie, nu-i aşa?

Simţi că-i e foame. Erau mai mult de trei ore de când mâncase. Trebuie să ia ceva. Se duse jos. Casa era foarte liniştită, numai vibraţia boilerului din pivniţă tulbura liniştea. Se duse în bucătărie. Era goală. Maggie e, bineînţeles, în camera ei, Lily va fi ajuns jos la colibă la această oră târzie: termina la ora opt în fiecare seară. Peggie Danish nu s-a culcat încă, trebuia să fie sus, îngrijindu-l pe Stephen, sperând fără îndoială că şi Joe va fi acolo. Ea trebuia să o păzească pe fata aceea: era prea libertină.

Se duse la frigider dar găsi numai plăcintă cu carne de viţel cumpărată de la magazin şi nişte brânză care puteau fi mâncate imediat. Ezită în privinţa brânzei: în general o ţinea trează. Aşa că îşi tăie o bucată de plăcintă, o puse pe o farfurie şi apoi stătu un moment cu farfuria în mână: nu-i plăcuse niciodată să mănânce în bucătărie. Ieşi şi merse spre sufragerie, dar apoi se răzgândi. Afară era lună, ar fi drăguţ în seră. Va mânca acolo. Apoi se va uita în camera bolnavului: o ocheadă numai. Sera era uşor luminată de lună. Se aşeză în scaun şi hăpăi plăcinta. Când o termină îşi linse degetele şi le şterse pe batistă. Apoi, stătu gânditoare o clipă, în timp ce privea spre grădina acoperită de un strat atât de gros de brumă încât arăta ca

un covor de zăpadă.

Deşi rareori simţea frigul, tremură şi îşi strânse halatul înainte de a se ridică şi a se îndrepta spre uşă, ca apoi să se oprească, înainte de a ajunge la ea, şi să privească la capătul îndepărtat al serei, spre uşa care dădea în ceea ce era acum camera lui Annette. De ce nu s-ar duce acolo? Ea nu mai adăugă şi să-i surprindă, să vadă ce făceau: cel puţin ce făcea ea, pentru că era convinsă că ea dormea cu el noaptea. Din cauza asta fusese împotriva unei infirmiere de noapte. Şi în situaţia lui. Era dezgustător!

Încet, merse spre cealaltă uşă. O deschise uşor. Se opri în prag. Singura lumină în cameră venea de sub uşa dormitorului. Dar nu era nicio piedică în calea ei: canapeaua era într-o latură. Închise uşa după ea, apoi, cu mâna întinsă, îşi făcu drum spre fâşia de lumină de pe podea: căută clanţa şi apăsă pe ea. Apoi, la vederea tabloului din pat îngheţă.

Acea fată, acea târâtură, acea femeie era complet goală! Şi iată-l pe fiul ei întins spre ea, cu mâna pe burta ei şi mâinile ei acoperind-o pe a lui.

La zgomotul uşii care se deschidea, Annette se răsuci să-şi apuce halatul; apoi Winifred îşi auzi fiul strigând:

— Nu! Nu! Rămâi aşa cum eşti. Şi fata, cu halatul atârnându-i din mână, rămase un moment aşa cum era.

Winifred găsi imposibil să accepte ceea ce vedea: nu se putea! Nu se putea! striga în mintea ei. Accidentul de maşină avusese loc la capătul drumului, Era imposibil ca ei să se fi… Cuvintele fură întrerupte în mintea-i de un gând groaznic care părea să se ridice de undeva din străfundurile întunecate ale fiinţei sale. Şi când ajunse în creştetul capului, îi străpunse creierul şi trimise frânturi de gânduri în toate direcţiile. Le putea citi dar de-abia le putea crede. Aşa că, ţipă:

— Tu, căţea murdară! Tu, fiinţă mârşavă! Eşti însărcinată şi o pui pe seama fiului meu. Tu, meschină…

— Termină! Coatele lui Don erau înfipte în pat, sprijinindu-i umerii ridicaţi acum când ţipa la ea: Taci din gură, femeie!

Ea făcu cinci paşi în cameră şi aceştia o aduseră lângă piciorul patului. Ţipă din nou la el:

— Niciodată! Niciodată! Eu te cunosc. Sunt mama ta, ştii doar? Erai bun, curat, pur…

— Pur? La dracu'!

— Don, Don. Culcă-te. Mă voi… mă voi descurca eu.

Annette îşi pusese acum halatul peste ea; dar Don nu o luă în seamă şi, trăgându-se mai sus în pat, ţipă la maică-sa pe un ton la fel de tare ca şi ea:

— Ascultă! femeie. Ascultă! o dată pentru totdeauna. Copilul e al nostru… al meu. Suntem împreună de un an, un an întreg. Şi ce vreau să spun prin faptul că am fost împreună? Vreau să spun că am făcut-o sub nasul tău. Am făcut-o. Nu te puteai aştepta la nimic altceva, nu-i aşa? mama ei o trata ca pe o vestală virgină iar tu încercai să-mi pui scutece. Un an întreg am fost împreună. Când s-a întâmplat asta –el îşi scutură capul – nu a fost nicio greşeală. Eu am vrut-o. Voiam o explozie. Da, auzi? o explozie ca să te alung din viaţa mea.

— Don! Don! Ajunge! Opreşte-te! Culcă-te.

— Am stat destul culcat. Acest lucru trebuie să fie spus şi-l voi spune: a fost un an minunat, un timp la care mă gândesc ca la anul virginilor.

Mintea lui Winifred refuză să recunoască în bărbatul din pat pe fiul ei. Omul acesta vorbea vulgar, murdar, exact ca şi soţul ei, şi fiul ei nu semăna cu soţul ei. Dar un lucru era sigur: era atât de îndrăgostit de creatura aia încât ar fi fost dispus să-i salveze obrazul şi numele.

Acum ea ţipă la el:

— Nu cred un cuvânt din ce spui! Nu mă poţi prosti tu pe mine! Doar o acoperi pe ea.

Se auzi o uşă trântită cu zgomot în depărtare. Trebuie să fie uşa de la capătul coridorului, cea care duce la cabană, gândi ea. Da, asta era, Joe. Ţipă:

— El a fost, nu-i aşa? Joe. Joe a fost. El întotdeauna te-a vrut. Şi te ducea cu maşina de colo până colo, nu-i aşa? Chiar şi când se credea că voi doi sunteţi logodiţi, el te conducea. Joe a fost. Spune-mi, fetiţo. Spune adevărul. Dar n-ai niciun pic de adevăr în tine. Eşti o nemernică murdară şi mârşavă. Eşti o…

Deschiderea uşii şi apariţia lui Joe nu stăviliră valul de insulte, ci pur şi simplu îl redirecţionară, şi acum ea strigă spre el:

— L-ai pus pe fiul meu să-ţi ascundă faptele mârşave, nu-i aşa?

Faţa lui Joe se înăspri. Se uită perplex pentru o clipă înainte de a-l întreba pe Don:

— Ce-nseamnă asta?

Dar Winifred fu cea care-l întrerupse pe fiul ei care era cât pe ce să răspundă, urlând:

— Nu întreba ce înseamnă asta? Uită-te la burta ei! Dar desigur că tu ştii totul despre asta, nu-i aşa? Fiind tu însuţi un bastard, i-ai făcut şi ei unul!

— Oh, Dumnezeule! Don răsuflă întretăiat şi căzu înapoi pe perne, cuvintele deformându-se, învălmăşindu-se în gură. Ea e ne… nebună, dar nebună de legat. Ea… ea întotdeauna a fost. Ia-o… scoate-o afară de aici, Joe. Scoate-o afară.

Joe nu se mişcă spre mama sa adoptivă, dar stătu uitându-se la ea, rugându-se la Dumnezeu ca spusele ei să fie adevărate. Şi apoi, îi spuse printre dinţi:

— Ai fi fost bucuroasă odată să accepţi un bastard. Dar sunt mai multe feluri de a fi bastard în afară de acela

de a te naşte cum nu trebuie. Gândeşte-te la asta. Acum te voi duce la culcare.

Ca răspuns, ea se răsuci, apucă sticla cu apă de pe masa de lângă ea şi i-o aruncă în cap. Îl lovi în ureche şi-l dezechilibră şi, pe când venea spre el cu braţele întinse şi degetele ca nişte gheare, uşa se deschise şi Daniel se năpusti înăuntru ţipând:

— Pentru numele lui Dumnezeu! ce mai e acum?

Le luă ceva timp lui Joe şi lui Daniel să o imobilizeze şi să o târască din cameră în timp ce ea ţipa la ei, folosind aceleaşi cuvinte cu care uriaşe mai devreme la Don.

În hol o întâlni pe Peggy Danish cu ochii holbaţi şi gura căscată, dar limbajul ei nu o impresionă pe Maggie care încerca să evite loviturile de picioare şi să-i ajute pe bărbaţi să o ducă sus.

La un moment dat, Maggie se gândi că toţi patru se vor rostogoli pe spate şi, pe când se ţinea de balustradă cu o mână, strigă jos la Peggy:

— Telefonează-i doctorului. Hai, fetiţo, telefonează-i doctorului.

Odată ajunşi pe palier, o împinseră spre dormitor pe femeia care se zvârcolea şi ţipa; şi acolo, Daniel, dând un picior uşii deschise, strigă la Joe:

— Dă-i drumul! apoi o îmbrânci înăuntru pe podea şi, întorcându-se repede, smulse cheia din broască, îi împinse pe Joe şi pe Maggie din nou în hol, apoi încuie uşa pe dinafară. Şi, pe când toţi trei stăteau să-şi tragă sufletul, un zbieret ascuţit veni din cameră, urmat câteva secunde mai târziu de zgomotul lucrurilor aruncate. Când uşa fu lovită de ceva greu, toţi se dădură înapoi şi Daniel, privind la Joe, spuse:

— De unde a pornit asta?

Joe încă gâfâia, dar vocea lui rosti scurt:

— Şi-a deschis ochii în cele din urmă şi a văzut-o în

fine pe Annette. Eu am venit la sfârşit. Nu ştiu ce s-a întâmplat înainte.

Când ceva lovi uşa din nou, Maggie spuse:

— Va dărâma camera.

— Las-o.

Daniel se întoarse şi coborî scările iar ei îl urmară în camera lui Don, ca să-şi găsească fiul alb şi tremurând.

— Ce s-a întâmplat de fapt? o întrebă el pe Annette. Cum a primit veştile?

Ea îşi plecă un moment capul, înainte de a spune:

— Eram dezbrăcată şi ea l-a putut vedea pe Don cu o mână pe pântecele meu. Trebuie să fi fost în seră; a intrat pe neaşteptate de acolo.

— Ei, trebuia să afle cândva, nu?

Annette privi în sus spre el şi spuse:

— Îl mut mâine, tată.

— Nu va fi nevoie, fetiţo; când va veni doctorul, va trebui să se gândească mai bine, dar ea trebuie dusă de-aici. Trebuia de mult.

Când, jumătate de oră mai târziu, doctorul împreună cu Maggie intră precaut în camera lui Winifred, se opri în prag şi privi în jur cu uimire. Singurul lucru care părea a fi întreg era patul cu patru stâlpi şi, întinsă de-a curmezişul lui, stătea femeia pe care o îngrijise ani de zile şi căreia îi dădea pastile despre care oricum ştia că n-au niciun efect.

Se îndreptă spre pat, şi evitând partea peste care atârnau picioarele ei, îl înconjură până când ajunse unde-i zăcea capul. Precautul atinse spunând calm:

— E în ordine, doamnă Coulson, e în ordine. Stai în capul oaselor, încetişor.

Ea îşi săltă capul şi-l privi lung. Faţa ei era lipsită de expresie, liniştită; totuşi vocea o trădă când, ca şi cum el ştia tot ce se petrecuse, spuse:

— Îţi spun eu că era virgin. Am vegheat asupra lui. În

afară de… îşi întoarse capul într-o parte şi închise ochii strâns de parcă încerca să-şi aducă aminte ceva, apoi, săltându-se din pat, ţipă:

— El a făcut-o! El a vrut ca tatăl şi fiul să semene întru totul; n-a putut suporta să vadă nimic curat. Nu, Nu.

Îşi scuturâ capul nebuneşte şi întinzându-şi mâna şi înşfăcându-i braţul, strigă la el:

— Nu; Joe a fost. Vezi că el e tatăl. Joe i l-a făcut. Joe întotdeauna a dorit-o.

— Gata, gata. Stai jos. Hai, aşază-te.

O aşeză uşurel pe marginea patului din nou; apoi privind spre locul unde stătea Maggie, făcu un semn cu capul spre geanta lui, pe care o lăsase pe podea, şi ea i-o aduse şi o puse pe pat. Când el o deschise şi începu să scoată lucru după lucru, Winifred sări în picioare, spunând:

— N-o să mă adormi; nu am terminat încă. Oh, nu, n-am terminat încă, nici vorbă. Îi voi distruge pe ei şi totul din casa asta. N-o să mai fie de locuit când voi termina cu ea.

— Bine, bine, vom vorbi mâine despre asta. Hai, aşază-te.

Pe când ea se îndepărta de el, stătu un moment privind-o neputincios; apoi fără a-şi întoarce privirea spre Maggie, spuse încet:

— Cheamă bărbaţii.

Cum ei se aflau deja afară, lângă uşă, dură numai câteva secunde până să intre, şi, când Winifred îi văzu, privi cu sălbăticie în jur, căutând ceva cu care să arunce. Se îndreptă spre masa de toaletă, şi toate sticluţele şi pudrierele, fură împrăştiate peste tot pe podea, iar Daniel şi Joe se repeziră spre ea şi o cuprinseră pe cât de bine posibil, încercând să nu ia în seamă valul de obscenităţi care i se revărsau încă o dată din gură; în timp ce doctorul

fără prea multe menajamente îi introduse un ac în braţul cărnos.

Winifred se mai zbătu câteva secunde înainte să se lase jos pe podea.

Pe când se uita în jos la corpul înghemuit, doctorul Peters lăsă să-i scape un oftat lung şi încet înainte de-ai spune lui Daniel.

— Va trebui, desigur, să fie internată. Şi asta înainte să-şi revină. Voi telefona la spital şi voi aranja pentru o ambulanţă.

— La County?

— Vocea lui Joe era slabă în timp ce continua să se uite fix la mormanul de carne, care aducea, mai mult a animal decât a om.

— Dacă nu la County, atunci la Hetherington. În cazul ei, cred că e preferabil Hetherington. Depinde care dintre ele are un loc liber, aşa că mai bine aş afla înainte, răspunse doctorul Peters.

În timp ce acestea aveau loc? Daniel nu scotea un cuvânt şi nu sparse tăcerea care urmă când rămase împreună cu Joe şi cu Maggie.

Amândoi îl priveau în timp ce se uita lung la soţia sa şi nu sesiză când Maggie atinse braţul lui Joe şi părăsiră camera, pentru că el căuta adânc în mintea lui, punându-şi întrebări, dându-şi răspunsuri. Era el de condamnat?

Nu, nu. Nu putea spune că era de condamnat, pentru că el niciodată nu s-ar fi dus cu altcineva dacă ea s-ar fi comportat ca o soţie. Dar fusese ea vreodată o soţie, o soţie doritoare? Nu-i aşa că ea voise un soţ numai pentru siguranţa vieţii, şi poziţia socială?

Dar când începuseră marile scandaluri? învinuirile? Din momentul când aflase că Stephen era retardat.

Îi fusese ea soţie pe vremea când făcuse pe mama cu Joe, băiatul adoptiv?

Numai împotriva voinţei ei. Spre câte femei nu-l împinsese prin atitudinea ei? Pentru că el doar le folosise; desigur că nu fuseseră nici sentimente, nici tandreţe în aventurile lui.

Poate că părintele Ramshaw ar putea răspunde mai bine decât el însuşi, pentru că avea o bună memorie a spovedaniilor. De câte ori o luase razna se dusese la confesat. Să fi fost doar frica de pedeapsa lui Dumnezeu ceea ce-l îndemnase la spovedanie? Sau faptul că-i plăcuse preotul şi crezuse că-l va înţelege? Şi el înţelesese chiar şi în privinţa lui Maggie.

Cum de o iubea pe Maggie? Trebuie să o fi iubit tot timpul, dar devenise conştient doar în ultimii ani. Acum, dacă ea-i dăduse să înţeleagă ceva, el nu mai trebuia să-şi mânjească sufletul atât de mult pe cât o făcuse, pentru că nu avusese nicio relaţie de durată cu vreo persoană. Uitându-se la viaţa sa, fusese o viaţă de iad. Avea bani, o afacere prosperă, o casă frumoasă şi, cu excepţia câtorva oameni, unul dintre ei fiind tatăl lui Annette, era foarte respectat. Totuşi la ce se rezuma totul? El nu putu decât să repete: la iad. Singurul lucru care conta în viaţă era dragostea. Nu era esenţial nici măcar să-ţi poţi scrie propriul nume: puteai fi surd sau orb, sau numai nedezvoltat: dar dacă iubeai într-adevăr, asta te salva.

Îşi îndreptă corpul acum şi îşi întoarse privirea de la soţia lui. Ea nu iubise? Nu, nu a fost iubire, a fost o manie, o manie posesivă. Mai mult decât atât, a fost aproape un incest. Dragostea era ceva diferit. Ce anume?

El privi de jur-împrejurul camerei de parcă ar fi căutat un răspuns, şi apoi spuse cu voce tare:

— Bunătate. Asta e. Să fii bun, asta era dragostea. Să dai mângâiere, asta era dragoste. Să placi pe cineva pentru el însuşi, uitându-i greşelile, da, acesta era cel mai bun fel de dragoste. Şi el nu ar fi ştiut niciodată nimic

despre acest lucru dacă Maggie nu ar fi intrat în viaţa lui. Ciudat. Întotdeauna ea fusese acolo, dar de-abia acum pătrunsese în viaţa lui.

El se întoarse şi, oprindu-se ridică un scaun răsturnat: apoi, când să ridice de pe podea un tablou cu geamul spart, se îndreptă de spate, spunându-şi că va fi timp berechet pentru asta mâine, pentru că mâine casa va fi liniştită, şi la fel în ziua următoare şi săptămâna următoare, şi luna următoare, dacă ne ajută Dumnezeu.

Se întoarse din nou şi privi la soţia sa. Şi faptul că ştia că în curând va pleca precum şi că o vedea zăcând grămadă ca vai de ea, aduse în el îndemnul de a se duce şi a o aşeza în pat, de a-i îndrepta membrele, de a-i readuce puţină demnitate, pentru că această grămadă care era ea acum, o despuiase de toată prestanţa. Şi îşi aminti că atunci când mergea avea atâta demnitate. O fi fost ea grasă, era într-adevăr dar se ţinea bine.

El, oricum, nu se putu duce spre ea: de pe acum un sentiment puternic de repulsie îl împiedica să o atingă.

Când oamenii de pe ambulanţă vor veni, vor avea grijă de ea, sau poate Joe, sau doctorul sau oricine.

Fugi din cameră, călcând peste mobilierul sfărâmat. Joe îl aştepta afară. De parcă aştepta dintotdeauna să fie de ajutor, şi lui i se păru firesc să întindă mâinile spre el, spunând:

— O să-mi vină rău, băiete.

Şi Joe, luându-i braţul, îl conduse repede de-a lungul palierului, deschise uşă de la baie şi-l duse înăuntru, şi continuă să-i sprijine capul în timp ce vărsa în continuu, chiar şi după ce stomacul dăduse afară totul. Îl aşeză apoi pe scaunul de la baie şi îi spălă faţa cu apă rece. Apoi zise:

— M-aş duce la culcare să fiu în locul tău, tată; voi vedea eu de toate.

— Nu, nu. Mă voi descurca eu. Doctorul a vorbit mult

timp la telefon.

— A trebuit să meargă să-l vadă pe Don, era într-un hal…! l-a dat ceva de dormit. Acum este cu Annette: nici ea nu e mai bine.

Daniel se ridică în picioare şi-şi aranjă hainele, îndreptându-şi cravata, zise:

— E ciudat că Stephen a dormit tot timpul ăsta.

— N-a dormit, e jos în bucătărie cu Maggie. Trebuie să fi coborât când eram cu toţii în dormitor. Era ţeapăn de frică.

Zgomotul agitaţiei din hol îi scoase pe amândoi din baie şi pe scări în jos, ca să-i vadă discutând pe cei doi oameni de pe ambulanţă şi pe doctor. Acesta, întorcându-se spre Daniel şi văzându-i faţa albă, spuse într-o doară:

— Crezi că eşti în stare să ne însoţeşti până la spital? Cineva trebuie să vină… Poate ai dori ca fiul tău…

— Nu, nu; voi veni eu.

— Foarte bine.

Doctorul şi cei doi bărbaţi de pe ambulanţă conduşi de Joe, urcară scările, în timp ce Daniel, stând în mijlocul holului, se lupta cu gândul că încă nu s-a terminat.

Era o linişte neobişnuită în casă, un fel de linişte ce amplifica ticăitul pendulei înalte care acum bătea de trei ori, anunţând că era douăsprezece fără un sfert. Don era într-un somn adânc, care l-ar fi ţinut până dimineaţa. Stephen, de asemenea, era adormit, la fel şi Peggie. Maggie era în camera ei, dar nu dormea. Nu se va culca până nu va auzi maşina lui Daniel parcând pe alee. Nici Joe şi nici Annette nu dormeau. Erau în salon stând pe sofaua din faţa căminului. Stăteau acolo de câtva timp, amândoi dorind să vorbească dar neştiind cum să înceapă. Annette fu prima care făcu efortul. Uitându-se la Joe care stătea aplecat în faţă cu coatele pe genunchi, cu mâinile atârnându-i între ei, în poziţia lui caracteristică, ea spuse

calm:

— Îmi pare rău că eşti implicat, Joe. Ea… ea nu ştia ce spunea. Înţelegi asta?

Joe întoarse acum capul încet spre ea şi o privi îndelung, timp în care gândurile lui alergau şi ţipau la el: dacă ar fi fost doar o fărâmă de adevăr în afirmaţia ei. Dar spuse doar atât:

— Ştiu asta, dragă. A făcut o insinuare cu totul ridicolă. Dar, după cum spui, nu ştia ce vorbeşte şi întotdeauna tu mi-ai fost ca o soră mai mică.

Ea zâmbi slab, spunând:

— Oh, cândva nu m-am gândit la tine ca la un frate. Ţi-aduci aminte când te urmăream peste tot? Am făcut un fel de pasiune pentru tine când aveam paisprezece ani.

El se forţă să zâmbească, spunând:

— Şi ce mai pasiune…

— Nu fi prost, Joe: totdeauna te subestimezi. Întotdeauna ai făcut-o şi nu este nevoie. Uite, bunăoară, Irene, Irene Hilton. Nu aveai decât să ridici un deget. Şi Jessica Bowbent e alt exemplu. Apoi, coborând vocea, spuse încet: Ar trebui să te căsătoreşti, Joe, şi să pleci de aici. Da… Ea îşi scutură capul, se-ntoarse şi privi spre foc, repetând: Fugi de aici, de toţi… de noi toţi, de Stephen, el este responsabilitatea lui tata, şi de Don… el este, el e răspunderea mea acum, şi însuşi tata, pentru că, dacă nu, ne vei avea pe toţi pe umeri.

Când ea îşi întoarse din nou privirea, el vru să o îmbrăţişeze şi să spună „Te voi duce oricând pe umerii mei. Aş aştepta o viaţă dacă aş şti că există vreo şansă să te port ca pe o povară”.

Ea continuă:

— Ei profită de tine, Joe; tu eşti prea bun. Întotdeauna ai fost. Tu crezi că le datorezi ceva pentru că te-au luat când erai copil. După mine, tu nu datorezi

nimănui nimic, ai plătit umplând un gol în vieţile lor.

— Poate, dar numai pentru scurt timp. El îşi scutură capul cu tristeţe. Din clipa în care a venit Don, golul s-a umplut. Am înfruntat asta copil fiind, dar nu m-a făcut să-mi schimb părerea despre Don. L-am iubit. Încă îl mai iubesc.

— Joe. Oh, Joe. Ea întinse mâna spre el şi ezită să-l atingă; apoi el i-o cuprinse şi zise:

— Nu plânge. Oh, te rog, te rog Annette, nu plânge. Se va rezolva, vei vedea. Se va face bine în cele din urmă.

Lacrimile îi curgeau pe obraji; buzele îi tremurau şi cuvintele veniră printre dinţii clănţănind:

— Nu te amăgi singur, Joe; sau nu încerca să mă amăgeşti pe mine. Nu va fi niciodată mai bine. Dacă ar fi fost doar picioarele, ar mai fi existat o speranţă, dar este tot făcut zob pe dinăuntru. Tu ştii că este. El ştie că este. Amândoi ştim că nu va fi mai bine niciodată.

— Annette, Annette. Oh, draga mea.

Capul ei căzu pe umerii lui şi el o cuprinse cu braţele, şi simţind-o aproape, făcu un efort uriaş să nu-i creadă cuvintele, pentru că era adevărat ce spusese el: îl iubea pe bărbatul la care se gândea ca fiind fratele lui, fratele care îi uzurpase locul în viaţa ei. Îşi îngropă gura în părul ei, în timp ce zise:

— Va trăi încă mult timp. Fie vorba între noi, vom vedea că-şi va ţine copilul în braţe şi-l va plimba. Şi fu cât pe ce să debiteze mai multe banalităţi, când ea se trase de lângă el şi, după ce-şi şterse ochii, întinse mâna şi-i atinse obrajii uşor;

— Eşti cel mai bun om din lume, Joe. Ţi-aş putea spune orice fără să-mi fie ruşine. Nu mi-a fost ruşine când ţi-am spus de copilul care va veni. Şi acum îţi pot spune şi spaimele mele. Mi-e frică să mă duc mâine acasă – încă mă gândesc la casa părinţilor mei ca acasă – şi să le dau

veştile. Pentru că ştii ce se va întâmpla, Joe? Mă vor dezmoşteni.

— Niciodată! Niciodată!

— Oh, da, o vor face, Joe. Într-un fel mama este la fel ca soacra mea; este foarte credincioasă. Niciodată nu mă rog acum, ştii Joe, niciodată nu mă rog la Dumnezeu pentru Don sau orice altceva doresc, pentru că toată copilăria mea a fost numai rugăciuni, dimineaţa, la prânz şi seara, la masă şi după aceea; şi cărţi religioase. Vieţile Sfinţilor, martiriul unuia şi altuia; apoi viaţa la şcoala mănăstirii: Slujba şi Sfânta împărtăşanie în fiecare dimineaţă de-a lungul Postului Mare. Chiar dacă eram moartă de foame, singura ei grijă era să mă duc la împărtăşanie. Nici călugăriţele nu aveau pretenţia să mă împărtăşesc în fiecare zi; dar ei mă vedeau ca pe o eventuală sfântă, o fetiţă atât de bună. Şi după atâta timp am ajuns să-l urăsc pe Dumnezeu. Sentimente groaznice, înfiorătoare. Cât despre Fecioara Maria, gândul la Ea mă chinuia. Şi doream, tânjeam să scap. Şi, în ziua nunţii noastre, amândoi am crezut că am reuşit. Dar, cum spune mama totdeauna, Dumnezeu nu poate fi păcălit, şi după accident am început să cred că era adevărat, că tot ce ni s-a întâmplat era o plată. Dar nu mai cred. Oamenii sunt cei care aduc pedeapsa, nu Dumnezeu. Şi ştii, Joe, oamenii ne îndepărtează de Dumnezeu; vorbele şi acţiunile lor se întorc împotriva Lui. Oricum, vezi de ce mi-e teamă de ziua de mâine… şi… ştii, Joe, mi-e teamă de casa asta. E ceva rău în ea. Îşi înălţă capul şi privi în jurul camerei: Arată minunat, dar mi-e frică de ea. Vreau să fug de aici – şi din casă şi de Winifred. Acum e plecată, dar simt că va fi în curând înapoi. Şi atunci n-ar mai fi cu putinţă ca noi să mai stăm aici; trebuie să îl duc la vilă. Înţelegi asta?

— Da, draga mea, da, înţeleg. Nu-ţi face griji. Dar între timp trebuie să ai grijă de tine şi de copil… şi de Don.

— Da, da, bineînţeles. Ştii, voiam să te întrebăm ceva înainte ca toate astea să se întâmple. Ne hotărâsem să plecăm şi voiam să te întrebăm dacă ai vrea să vii cu noi la vilă. Ai… ai vrea?

Cât de multă durere ar putea suporta cineva fără să se înfioare? sau fără să plângă? Aici s-ar fi putut retrage în camerele lui după ce ar fi făcut ceea ce i se cerea dimineaţa şi seara şi ar fi putut spune „Ce mai faci bătrâne!” ar fi putut zâmbi şi vorbi lucruri oarecare. Dar să locuiască cu amândoi!

El se scuză, spunând:

— Asta nu se va întâmpla. După cum stau lucrurile, nu va fi nevoie să-l duci la vilă.

— Deci n-ai să vii?

El îi luă din nou mâna într-a lui. Şi privind-o drept în ochi, spuse:

— Voi face tot ce mă rogi, Annette orice să fii fericită.

Apoi atenuă, adăugând: şi Don.

Capitolul IV

Slujba era pe sfârşite. Cartea de rugăciuni fu mutată dintr-o parte a altarului în cealaltă. Preotul acoperi potirul şi îngenunche în faţa tabernacolului înainte de a fi precedat de doi copii ministranţi din altar. Era slujba de la opt, şi nu erau prezenţi mai mult de doisprezece oameni care veneau cu regularitate, toţi cu excepţia unuia. După ce părintele Ramshaw îşi scoase anteriul, nu ieşi ca de obicei pe uşa laterală în curte ca să traverseze pajiştea ce dădea în prezbiteriu pentru a-şi lua micul dejun – el era întotdeauna gata pentru micul dejun –, în schimb intră înapoi în biserică ştiind că acolo încă mai stătea unul dintre enoriaşi.

Se aşează lângă Daniel pe o bancă aproape de ieşirea din biserică, murmurând:

— Dacă te aşezai puţin mai încolo, ajungeai afară. Ce

faci? Arăţi groaznic.

— Mă simt groaznic, părinte.

— Ce mai e acum?

— Winifred a luat-o razna azi-noapte, razna de-a binelea. A aflat… El se opri.

— Ei bine, ce a aflat?

— Că Annette este însărcinată. Se opri din nou, apoi spuse: Va avea un copil.

— Da, înţeleg; nu e nevoie să-mi explici. Un singur lucru mă surprinde, anume că i-a trebuit atât de mult ca să priceapă starea lui Annette. Ce s-a întâmplat cu ea?

Daniel privi spre altar.

— Nu voia să accepte că e a lui Don. A dat vina pe Joe şi s-a luat de el. Iar când am dus-o sus ţipând, a trebuit să o închidem în camera ei unde a distrus tot ce i-a căzut în mână. A fost o luptă la County.

— Oh, Doamne! La County. Îmi pare rău din inimă că s-a ajuns până aici. Deşi nu mă mir. Dar s-o ajute Dumnezeu când îşi va reveni în iadul ăla. Îţi spun, nu pot să sufăr să mă duc acolo. Nu pentru nebunii adevăraţi îmi pare rău. Oh, nu. Ei sunt fericiţi într-un fel să fie Churchill sau Chiang Kai-Shek, sau măcar unul dintre aşa numitele staruri de televiziune. Nu; îmi pare rău pentru cei care au clacat temporar sau ceva asemănător, pentru că ei sunt conştienţi de ce li se întâmplă. Şi ea intră în categoria asta. Părintele Ramshaw puse mâna pe spătarul scaunului din faţa lui ca pentru a se sprijini; apoi, îngustându-şi ochii, îl întrebă pe Daniel: Vina te-a adus aici în dimineaţa asta?

— De ce… de ce m-aş simţi vinovat? Ştii cum a fost viaţa mea. Tu…

— Da, da, bine, ştiu. Dar nu eşti scutit de vină. Şi întreabă-te pe tine însuţi ce te-a adus la slujbă în dimineaţa asta, când, după câte ştiu eu, n-ai fost niciodată în toată viaţa ta la slujba din timpul săptămânii. Da,

Daniel, trebuie să împarţi vina, nu e toată numai a ei. Într-un fel, suntem cu toţii răspunzători pentru păcatele altora. Mai mult, suntem răspunzători pentru gândurile noastre pentru că ele ne determină vorbele. Şi spunem vreodată ceva, te întreb, care să nu aibă efect asupra cuiva sau a ceva? Bine, bine, n-o facem în toate cazurile ca să aducem discordie. Dar uită-te la tine, Daniel, uită-te la tine însuţi. Ai vrut să-ţi eliberezi fiul de sub fustele mamei lui, şi ce s-a întâmplat? Da, ştiu că o spun grosolan şi tocmai acum când simţi că ai nevoie de înţelegere. Dar vreau să realizezi că nu eşti scutit de vină.

Daniel privi lung la preot. Venise aici să găsească mângâiere. Nu se întoarse acasă de la spital până aproape de două noaptea şi nu fusese în stare să doarmă. Privise doar fugar un salon din acel loc, dar imaginea şi sunetele lui îl urmăreau.

— Este vreo rezervă în care poate fi dusă?

Acesta replicase:

— Nu în starea ei actuală. Şi nu e nimic de acest gen prin împrejurimi.

Iar acum, dragul lui prieten lua această atitudine! spuse pe un ton aspru:

— Pari să fii deodată de partea ei, părinte.

— Nu sunt de partea nimănui, Daniel. Ca întotdeauna, sunt pe tuşă, fugind de colo până colo, rugând arbitrul să aibă grijă ca jocul să fie corect. Dar cum s-ar zice trebuie să-i atrag privirea Celui de sus, pentru că de cele mai multe ori El are impresia, ca mulţi alţii, că totul depinde de mine aşa că El nu se uită de partea cui sunt. Sunt om obişnuit, Daniel. Nu sunt unul dintre aleşii lui Dumnezeu şi nici nu aspir să fiu şi nici nu văd lumea împărţită în păcătoşi şi sfinţi; sunt o mulţime de nuanţe.

Daniel rămase tăcut. Nu-şi aduse aminte ca parabolele preotului să-l fi iritat vreodată. Dar acum găsea

că această părere a unui om imparţial era oricum, numai folositoare nu, în special în această dimineaţă când el se simţea disperat.

— Nu te mai reţin, părinte, spuse el, poate vrei să-ţi iei micul dejun.

Pe când voia să se ridice, mâna preotului îl împinse nu prea blând înapoi în scaun.

— Micul dejun poate aştepta deocamdată şi nu aş fi în stare să-l diger dacă aş şti că pleci ofensat. Uite, se aplecă spre el, şi, ţinându-i mâna pe umăr, spuse: Ştiu prin ce ai trecut în toţi aceşti ani. Chiar ţi-am iertat în mintea mea antidotul împotriva ei, când ar fi trebuit să te condamn că-ţi făceai de cap cu alte femei. M-am gândit de nenumărate ori, pe când o ascultam cum vorbea cu emfază despre fiul ei, şi despre Dumnezeu. În locul tău, aş fi făcut la fel. Doamne iartă-mă. Dar Daniel, îmi pare rău pentru orice fiinţă care are pe umeri povara unei iubiri nefireşti, aşa cum era ea. Nu i s-a putut opune tot aşa cum acei doi tineri n-au putut sta împotriva chemării firii lor. Dacă vrei să ştii, sunt de partea ta, dar în acelaşi timp, cum am spus mai devreme, suntem cu toţii răspunzători de păcatele altora. Şi tu nu poţi veni în biserică să te spovedeşti vorbind cu Dumnezeu prin mine sau oricare altul, şi să te gândeşti ca asta e, trecutul e şters cu buretele. Nu este. Ştii – tonul lui se mai domoli – aşa cred protestanţii că facem. Ei cred că doar te duci la spovedanie, îi spui preotului că ai comis o crimă iar el zice: „Oh, ai comis o crimă? Ei bine, e în regulă. Voi discuta cu Dumnezeu despre asta şi El va şterge cu buretele. Continuă”. Ăsta e un exemplu extrem, ştii, dar se aplică beţivilor, curvarilor şi celor care vin aici la slujbă duminică pentru că nu vor să vorbească vecinului, sau rudelor, sau oricui altcuiva. Oricum… El îl bătu pe Daniel pe umăr – totul trebuie plătit în viaţă, într-un fel sau altul. Dar eu sunt cu tine, Daniel,

până la capăt. Aminteşte-ţi asta. Acum du-te acasă şi ţi-aş sugera să faci o baie, pentru că nu arăţi dichisit ca de obicei. Mănâncă un dejun bun, apoi întoarce-te la lucru. Da, asta e, lucrează, nimic nu este ca munca.

Reveniseră la vechea lor relaţie, şi preotul luă mâna întinsă de Daniel, apoi merse cu el până la uşă; şi acolo, tremurând, zise:

— Brr! e destul de rece ca să îngheţe slănina în tigaie. Cu siguranţă că vom avea zăpadă de Crăciun. Să-ţi spun ceva, urăsc zăpada. Ai grijă cum mergi; drumurile sunt ca sticla.

Ciudat, oamenii întotdeauna spun asta: „vezi cum mergi, drumurile sunt ca sticla”. Era ca o ameninţare împotriva bieţii.

— La revedere, părinte, şi mulţumesc.

— La revedere, Daniel.

Lily şi Peggie făceau ordine în harababura din dormitor, şi Peggie, apucând bolul de pudră spart, spuse:

— Dumnezeule! Ea a făcut-o.

Şi la aceasta, Lily spuse:

— Trebuie că a luat-o razna rău de tot. A fost un şoc când a aflat.

— Oh, gândesc că o luase razna cu mult timp înainte de asta. Oricum, ea trebuie să fi fost oarbă să nu fi observat. Că doar şi domnişoarei Annette îi era rău şi era albă ca varul aproape tot timpul. Dar aşteptă până o să se ducă vestea; va pune biserica De foc…

Stând în seră, John Dixon şi Bill White discutau evenimentele.

— Nu ne dusesem încă la culcare, zise Bill, când am auzit-o. Nu mi-a plăcut să mă duc sus, pentru că am crezut că aveau un scandal obişnuit. Dar când a venit ambulanţa, ei bine, atunci am alergat şi nu-mi venea să cred. Zăcea întinsă pe o targă. Am crezut că o luau la spital, dar nu, la

County au dus-o. Dumnezeule! Să sfârşeşti acolo. Dar într-un fel nu sunt surprins, deoarece a fost o scorpie şi înăuntrul şi în afara casei, ani de zile. Oh, aerele pe care şi le dădea când era în maşină. Ştii ce a sugerat doar acum câtva timp? Că ar trebui să port uniformă. Am spus asta şefului şi el a zis: Doar nu vrei să porţi uniformă, nu-i aşa, Bill?" Şi atunci eu am zis: „Nicio teamă, şefule". „Atunci nu vei purta", a zis el. Şi asta a fost tot. Ah! l-a ajuns! Eu i-aş fi făcut-o mai de mult, dacă eram în locul lui.

— Oh, a avut el grijă să-şi scoată pârleala.

— Cine să-l acuze? Eu unul, nu. Oricum, lucrurile vor fi liniştite pentru un timp, sper.

— Chiar că pentru un timp, după cum spui. Aşteaptă până când se va duce zvonul despre tineri. Doamne! Dacă s-ar fi întâmplat doar la o zi după nuntă, ei ar fi fost liberi. Mă întreb cum vor reacţiona ai ei. Halal pereche şi asta. Ai mai văzut vreodată un individ ca tatăl ei? Stă colo, nu spune un cuvânt, ci doar priveşte. Ah, bine, hai să începem treaba; avem de tăiat o pădure întreagă. Ar fi bine să avem o stivă de lemne înainte de venirea zăpezii, pentru că o simt; e în aer.

Sora Pringle de-abia părăsise camera după ce spusese „Nu, nu"; nu era surprinsă de ceea ce se întâmplase noaptea trecută. Nu se mira ea cu una cu două. Şi, înainte ca uşa să se deschidă, Don îi spuse lui Annette:

— E o tipă tare.

— Trebuie să fie.

— Ţi-e bine? Arăţi palidă.

— Desigur că mi-e bine. Te rog, nu-ţi face tu griji pentru mine.

— Pentru cine altcineva să-mi fac? îi strânse mâna pe care o ţinea, o privi, apoi spuse: Ciudată acea scenă de azi-noapte, e ca şi când aş fi avut un coşmar, ca şi când nu ar fi fost reală. Dar nu a fost nici măcar un coşmar, pentru că

am dormit bine azi-noapte. Ar trebui să-mi pară grozav de rău pentru ea, dar nu îmi pare; îmi pare doar bine că nu-i voi mai vedea faţa apărând la uşă. E groaznic, nu-i aşa? Privi în sus spre faţa lui Annette. E nefiresc, într-un fel. Şi totuşi, nimic din relaţia noastră n-a fost firesc. Îşi lăsă capul să cadă din nou pe pernă: Ciudat, dar este prima dimineaţă în care nu-mi amintesc să fi avut dureri. Mă simt de parcă – zâmbi prefăcut, înainte de adăuga – m-aş putea ridica şi merge.

— Asta este bine. E un semn bun.

— Cât crezi că o vor ţine acolo?

— Oh, nu ştiu. Tata se va duce azi. Va afla mai multe. Părerea mea este că va sta pentru ceva mai mult timp; are nevoie de tratament.

Oh, da, gândi Annette, spera să fie pentru mai mult timp. Destul timp pentru copil să se nască şi pentru ca ea să aibă destulă putere ca să insiste să-l ia pe Don la propria lor casă, fiindcă ştia că ideea avansată atât de Daniel cât şi de Joe, cum că era necesar ca Don să stea acolo ca să poată fi de ajutor, era doar o parte din strategia lor; ştia, de asemenea, că ei nu voiau să piardă legătura cu el. Cât timp el era aici, familia, pasămite, era totuşi unită.

Acum se simţea atotştiutoare. Cu patru luni în urmă asemenea gânduri nu i-ar fi trecut prin cap. Şi totuşi, din clipa în care se trezise după accident, se simţise atât de bătrână de parcă devenise o femeie matură. Dar, în fond, nu devenise ea cu adevărat femeie acum câteva luni, după cum Don îi strigase mamei lui; să fi fost un an întreg? îşi amintea de clipa când fuseseră pentru prima dată împreună. Era ziua în care scăpaseră de vigilenta mamei ei şi, chipurile, se duseseră la cinema. Dacă mama ei ar fi ştiut ce se întâmplase în acea zi, ar fi înnebunit.

Oh, săraca de mine! Nu putea da uitării proiectata vizită şi acea scenă inevitabilă. Îi spuse lui Don:

— Uite, dragă, tu ştii ce trebuie să fac în dimineaţa asta.

Faţa lui se înăspri pentru o clipă, apoi spuse cu tristeţe:

— Oh, da, da. Nu este drept să suporţi asta de una singură. Ar trebui să fiu acolo. Ar trebui…

— Acum nu te mai agita de unul singur. Dacă înţeleg bine, totul se va sfârşi înainte de-a fi început. Asta va fi. Şi nu am de ce să mă îngrijorez.

— Eşti sigură? Pentru că, în cele din urmă, ei sunt…

— Nu spune: părinţii mei. Am discutat asta, nu-i aşa? Se aplecă deasupra lui şi-l sărută; apoi zâmbindu-i zise: îţi aminteşti ziua în careţ i-am spus ce credeam despre părinţii mei şi tu aproape că te-ai sufocat de râs? M-am simţit groaznic spunând lucrurile pe care le-am spus. Dar îţi curgeau lacrimile pe faţă, îţi aminteşti? Şi atunci tu mi-ai povestit despre mamă ta. Întotdeauna am simţit că mai mult te-a sufocat decât să-ţi fi fost mamă, dar când ai spus-o suna aşa de caraghios, că ne-am ţinut unul de altul de râs. Îţi aminteşti?

— Da, da. El îşi plimbă degetele pe faţa ei, şi vocea i se frânse pe când întrebă: De ce a trebuit ca toate astea să ni se întâmple nouă?

Ea nu răspunse imediat, dar apoi zise:

— De săptămâni mă întreb asta în fiecare zi.

Cu muşchii feţei încordaţi, el îi puse acum groaznica întrebare:

— Şi ţi-ai spus „El nu va fi niciodată în stare să facă dragoste cu mine”.

— Nu, nu.

— Tonul ei era hotărât pe când se ridică – pentru că tu mă iubeşti pe mine şi eu pe tine… Chiar şi fără asta.

— Oh, Annette întinse din nou mâna spre ea – nu te amăgi de una singură. E în mersul lucrurilor.

— Ei bine, noi ne-am bucurat din plin de mersul lucrurilor, nu? Vocea ei se întrerupse. Gândeşte-te doar. Eu port rezultatele acestui mers al lucrurilor, nu? se lovi uşor peste burtă, şi reţinându-şi lacrimile, se forţă să râdă: Şi la noapte mă bag în pat cu tine, aşa că fă-mi loc, Don Coulson. Apoi, lovindu-l uşurel peste faţă, se răsuci repede, zicând: Mă duc să mă pregătesc…

Jumătate de oră mai târziu se sui în maşină. Vechea ei casă era la mai puţin de cinci minute distanţă şi ea ştia exact unde să-şi găsească părinţii dacă ajungea acolo la ora zece. Tatăl ei va fi în bibliotecă, uitându-se peste rapoartele zilei anterioare de la magazinele lor: patru puncte de băcănie şi trei aprozaruri, un anticariat în partea de sus a oraşului, şi un magazin de vechituri lângă piaţă. La ora zece şi jumătate, el va ieşi din casă şi va face inspecţii pe la magazine, calculându-şi mereu altfel timpul sosirii, astfel încât să prindă pe cineva, după cum spunea, nefăcându-şi datoria. Se spunea că avea cea mai rapidă fluctuaţie de personal din oraş: greşeli, oricum minore, nu erau tolerate sub conducerea lui.

Mama ei probabil fusese deja în bucătărie dându-i lui Polly ordine pentru mesele de peste zi. Probabil examinase cămara, frigiderul şi verificase proviziile din bufet. Şi, fiind joi şi întâlnirea cu Asociaţia Doamnelor Catolice ţinându-se după-amiaza în salon, ea probabil, deja le-a dat lui Janie şi Sarah poveţele săptămânale în ce priveşte datoria lor – încă insistă ca ele să poarte bonete cu volănaşe şi şorţuri după masa de prânz. Totdeauna se întreba cum rezistase Janie atât de mult la ei în casă, pentru că ura să le poarte. O văzuse smulgându-şi-o de pe cap şi aruncând-o pe podeaua din bucătărie, apoi ridicând-o de jos, şi spunând cu un zâmbet: „N-ai să mă pârăşti, nu-i aşa, domnişoară, nu-i aşa?” Iar ea şi-o amintea pe Polly spunând: „Nu va pârî, altfel nu va primi tarta cu gem de la ora unsprezece”.

La ei acasă era interzis să mănânci între mese.

Sarah fu cea care o întâmpină:

— Oh, bună ziua, domnişoară. Dar nu e frig? O să-ţi îngheţe nasul, asta se va întâmpla. Ce mai faci?

— Sunt bine, Sarah. Tu ce mai faci?

— Oh, ştii, domnişoară, îl aştept pe bogătaşul acela să vină şi să-mi cadă la picioare.

Era remarca ei obişnuită, şi Annette spuse:

— Ei bine, dacă-l voi întâlni pe drum îi voi spune să se grăbească. Asta era tachinăria lor obişnuită. Sarah, Polly şi Janie şi predecesoarele lor erau singurele alinări pe care le găsise în casa asta.

— Unde-i mama?

— Oh, în camera ei, domnişoară, ştiţi.

— Şi Polly e bine… şi Janie?

— Da, domnişoară. Vocea lui Sarah era calmă acum. Ar fi drăguţ dacă aţi putea intra pe neaşteptate înainte să plecaţi.

— Voi încerca, dar mă îndoiesc că o voi face în dimineaţa asta.

— Oh. Sarah îşi ţuguie buzele, ceea ce spunea foarte mult despre cât de bine înţelegea situaţia din casă.

Unei case atât de impunătoare îi lipsea un hol; în loc de asta era un coridor foarte lung şi larg, la capătul căruia se afla unul similar, dar ceva mai mic. O luă pe acolo şi bătu la prima uşă. Trecură multe secunde înainte ca o voce să spună:

— Intră.

Intră în camera care i se păruse întotdeauna parţial o capelă, pentru că într-un colţ era un altar mic. În al cărui centru se afla un crucifix flancat de o parte de silueta Mariei, de alta de cea a lui Iosif, iar în dreapta lui, fixată pe perete, o cristelniţă cu apă sfinţită. În faţa altarului era un genunchier căptuşit, de pe care ştiu că mama ei de-abia se

ridicase.

— Bună, draga mea.

— Bună, mamă.

— Mă vizitezi devreme.

— Da, da, cred că da.

— Ce face Don?

— Aproape la fel… Mamă?

— Da, dragă.

— Am ceva să-ţi spun. Stai jos.

Doamna Allison îşi privi lung fiica. Nu era obişnuită să i se spună să stea jos, cel puţin nu de către copiii ei. Se aşeză, dar observă că fiica ei nu. Apoi spuse:

— Ei m-am aşezat, aşa că ce ai să-mi spui?

— Mama soacră a fost dusă la spitalul County, noaptea trecută.

— Cum! Doamna Allison se ridică pe jumătate din scaun, apoi se prăbuşi din nou, răsuflând din greu, înainte de a spune: Ei, nu e surprinzător cu adevărat. Winifred întotdeauna a fost cu nervii încordaţi la maximum. Dar cum de s-a întâmplat? Un fel de ceartă?

— Da, aş putea spune asta.

Mama ei o privi lung, deschise gura şi o închise de două ori, înainte de a spune:

— În legătură cu tine?

— Categoric că în legătură cu mine… Ştii, mamă, sunt gravidă. O să am un copil. Mă surprinde că nu ai observat. Dar atunci bineînţeles, purtam rochii şi haine largi. Şi te-ai uitat foarte rar la mine, nu?

O privi pe mama ei plimbându-şi încet mâna pe partea de jos a feţei; văzu degetul mare apăsat pe un obraz iar pe celelalte pe cel de-al doilea, forţând culoarea să revină în pielea palidă.

— Oh, Dumnezeule, ţipă ea, înăbuşindu-şi cuvintele cu palma. Eu… eu ştiam că era ceva… ce ar fi trebuit să

văd, dar nu asta. Oh... Oh! tatăl tău. Îşi luă mâna de pe faţă şi o! mută în creştetul capului de parcă ar fi vrut să se afunde şi mai mult în scaun şi murmură: Doamne Dumnezeule!

Faptul că mama ei pomenise numele lui Dumnezeu de două ori, şi nu într-o rugăciune, trăda cât de mult o afectau veştile. Şi totuşi nu ridicase glasul. Aceasta era diferenţa dintre cele două mame: soacra ei ţipa de furie, în timp ce propria ei mamă era capabilă să se stăpânească. Aparenţele trebuiau păstrate.

Annette îşi privi mama apăsând o sonerie în perete, în timp ce continua să-şi privească lung fiica. Ea nu spuse nimic până ce uşa nu se deschisei apăru Sarah; ascultă cu uimire tonul calm şi reţinut al mamei ei, pe când spunea:

— Întreabă-l pe domnul Allison dacă ne poate acorda o clipă; aş vrea să vorbesc cu el.

— Da, doamnă.

Când uşa se închise, tensiunea reveni în glasul doamnei Allison:

— Asta va avea un efect groaznic asupra tatălui tău şi a poziţiei lui în biserică. Oh! închise ochii pentru o clipă. Îţi dai seama ce-ai făcut, fată? Ne-ai ruinat. N-o să ne măi putem ridica fruntea. Şi nunta aceea! Toţi oamenii la nunta aceea şi tu în alb... puritate. Oh! Se smuci din scaun şi începu să umble prin cameră.

Chiar când Annette se pregătea să se apere, uşa se deschise şi apăru tatăl ei. Ca de obicei, prezenţa lui păru să umple camera şi o făcu să pară mai mică; înălţimea şi corpolenţa lui, trupul lui mătăhălos... trupul lui rigid şi liniştit pe care nu şi-l amintea ca fiind tulburat în vreun fel.

— Bună dimineaţa, Annette. Tonul lui era liniştit.

— Bună dimineaţa, tată...

— Eşti matinală. E ceva...?

Faptul că soţia lui îndrăznise să-l întrerupă în

mijlocul unei propoziţii, spunând: „James, nu e timpul de fineţuri; are ceva să-ţi spună”, îl făcu să respire adânc înainte de a-şi întoarce privirea întrebătoare de la soţie la fiica sa, pe care o privi lung vreme de un minut întreg înainte de a vorbi. Apoi spuse simplu.

— Da?

Stomacul îi fusese zgâlţâit tot drumul până aici, se simţise rău. Dar frica nu era nouă; totdeauna îi fusese frică de acest om. Era tatăl ei; totuşi, el nu o cuprinse niciodată cu braţele cum făceau ceilalţi taţi. Nu îi strânsese capul la pieptul lui larg. Când o sărutase, o sărutase pe sprânceană, şi asta destul de rar. De când rămăsese însărcinată, ea se întrebase de mai multe ori, cum oare fusese adusă pe lume: ce trezise acel munte de om să procreeze, şi cum reacţionase mama ei cea pedantă şi reţinută? Se simţiseră amândoi ruşinaţi mai târziu de act? Da, da, îşi putea imagina asta. Şi mereu ei trebuie să se fi rugat să-l uite, pentru că niciodată nu-i văzuse sărutându-se. Nu-i văzuse niciodată ţinându-se de mână. Dormeau în paturi separate. Îşi putea reaminti că întotdeauna avuseseră paturi separate. Mama ei se dezbrăca în budoar punându-şi cămaşa de noapte şi apoi scoţându-şi hainele pe dedesubt; o învăţase şi pe ea să facă la fel. Mintea ei sări acum la noaptea precedentă, când stătuse goală cu mâna lui Don pe pântecele ei. Oare această scenă ar fi tulburat masca glacială a tatălui ei?

— O să am un copil, tată.

Niciun muşchi de pe faţa lui nu se mişcă, doar pleoapele părură să i se plece uşor în jos.

— Ai auzit-o ce-a spus, James? Ai auzit ce-a spus? Mama ei îşi mototolea rochia de lână cu amândouă mâinile de parcă deodată îi era foarte frig. Vezi, trebuie să se fi-ntâmplat…

— Linişte! Cuvântul însuşi fusese rostit încet, dar

suna ca un ordin. Spui că aştepţi un copil?

— Da, tată.

— Conceput în afara căsătoriei?

— Ai putea spune aşa, tată

— Aş putea spune aşa? Dar ce ai tu de spus? Tu care ai fost crescută într-o pietate stricta – te-ai pângărit.

— Va trebui să ne mutăm. N-aş putea suporta asta, zise mama ei.

El îi aruncă o privire soţiei sale, dar atenţia îi fu repede atrasă de Annette care exclamă:

— Oh, da, ia-te după familia Tollett. Nici ei n-au putut suporta ruşinea ca Maria să aibă un copil. Ea a fost o alta crescută în pietate strictă. Sunteţi ipocriţi, amândoi. Văzu o schimbare pe faţa tatălui ei: îl prii înroşindu-se şi văzu că pentru un moment fu incapabil de a vorbi, clătinându-se sub acuzaţia şi îndrăzneala acestui copil – aşa cum o credea sau cel puţin o crezuse până acum un moment. Continuă: M-am gândit la asta de multă vreme şi o voi spune acum: totul e numai paradă; vitralii pentru biserică; oferindu-vă să plătiţi pentru noua orgă, dar pizmuindu-vă personalul de la magazin pentru un şiling. Totul e paradă. Şi uitaţi-vă la voi. Ea îşi flutură mâna de la unul la altul. Aţi fost vreodată fericiţi împreună? Am fost bucuroasă să mă duc la şcoală numai ca să scap de casa asta.

Tatăl ei vorbea acum cu buzele strânse:

— Ştii ce-ai făcut, fată? Vocea lui era slabă şi suna fatal, irevocabil: Te-ai despărţit de mine.

Annette stătea în picioare, privind fix şi clipind, cu un nod în gât. Crezuse că va putea să treacă de această întâlnire fără să clacheze, dar lacrimile îi curgeau pe obraji, strigă:

— Soacra mea a fost dusă la azil noaptea trecută nu numai pentru că a dat peste mine dezbrăcată în faţa soţului meu, dar şi pentru că, la fel ca şi voi, e o habotnică

şi un părinte exagerat. Şi nu trebuie să vă îngrijoraţi că m-aţi izolat de familie. Asta desigur în ambele sensuri.

Dacă diavolul s-ar fi încarnat în ea, ei nu ar fi privit-o cu mai multă oroare şi silă, şi lui Annette i se păru în acel moment că tatăl ei creştea în dimensiuni, întreaga lui statură era atât de înfricoşătoare încât simţi că trebuie să iasă din casă imediat.

Se răsuci şi se năpusti afară din cameră şi de-a lungul coridorului către uşa din faţă, unde o aştepta Sarah. La vederea ei, Sarah exclamă:

— Oh! Oh domnişoară! Nu pune la inimă. Va fi bine. Tu doar ţi-ai spus părerea. Suntem cu toţii de partea ta.

Annette nu putu răspunde nimic. Fugi orbeşte de-a lungul aleii spre maşină, dar odată aşezată, nu-şi îngădui să pornească până ce spasmele de plâns nu se opriră. Apoi, ştergându-şi ochii şi faţa, întoarse maşina şi plecă din casa copilăriei, ştiind că părinţii nu o vor mai recunoaşte de fiică, fie că rămâneau, fie că plecau.

Capitolul V

Era aproape de sfârşitul lui martie. Soarele strălucea şi luna îşi ieşise din tipic, pentru că azi vântul nu mai bătea puternic. Era sâmbătă, şi zi de vizită la spitalul de Boli Mintale County.

Daniel, Flo şi Harvey stăteau într-un coridor în mijlocul acelui du-te-vino al pacienţilor şi vizitatorilor. Curtea era plină de oameni care se plimbau printre straturile de flori, şi Daniel spuse cu glas scăzut, în timp ce privea prin uşa întredeschisă:

— Dacă interiorul ar fi fost pe jumătate la fel de atractiv ca exteriorul locului ăstuia, ar fi fost acceptabil.

— De ce crezi că avem de aşteptat? întrebă Flo.

— Intuiţia ta este la fel de bună ca a mea, şi tu ştii, Flo cineva i-a menţionat doar numele meu şi a avut o criză de urlete.

— Ea părea mult mai bine ultima dată când am fost aici.

Daniel se uită la Harvey:

— Da, zise el; nu vreau să jignesc pe nimeni, dar te-ar putea tolera chiar, în timp ce eu încă îi sunt ghimpe în ochi şi, evident, întotdeauna voi fi. Aşa că se pare că nu există nicio şansă ca starea ei să se îmbunătăţească până când nu va scăpa de mine în vreun fel.

— Nu vorbi aşa, Daniel, zise Flo tăios. Oricum, am impresia că pacienţii sunt trataţi foarte bine aici.

— Ai fost aici doar de două ori, Flo, aşa că avem păreri diferite în privinţa asta. Din câte am văzut, dacă nu eşti într-o ureche când vii, cu siguranţă vei fi înainte de a pleca. Sunt sigur că dereglările astea mintale trec de la unul la celălalt. Urăsc locul. Daniel se întoarse repede spre o soră ce se apropia, care, zâmbind larg, îi spuse;

— Intendenta ar dori să schimbe o vorbă cu dumneavoastră, domnule Coulson. Îşi mută zâmbetul spre Harvey şi Flo, apoi se întoarse; Daniel o urmă în josul unui coridor din piatră simplă şi într-un birou unde, în spatele unui pupitru, stătea o femeie relativ tânără, iar lângă ea, un bărbat între două vârste.

Bărbatul se ridică şi întinse mâna spre Daniel:

— Ce mai faci, domnule Coulson?

— Destul de bine, doctore, mulţumesc replică Daniel; apoi îşi înclină capul spre intendenta.

Când se aşeză, aşteptă ca unul dintre ei să vorbească. Doctorul fu cel care spuse:

— În mod normal, o să vrei să ştii cum evoluează soţia dumitale. În ultimele două sau trei săptămâni… Sunt trei săptămâni de când aţi fost aici? îşi întoarse capul spre intendentă. Nu-i aşa, doamnă intendentă? Privind în jos spre un registru aceasta spuse:

— Da, da; sunt trei săptămâni de la ultima vizită a

domnului Coulson.

Gândindu-se că ei îl condamnau, probabil, pentru neglijenţa lui, Daniel spuse:

— Şi eu am fost o victimă a vremii: un fel de „gripă”.

— Oh, Oh.

— Doctorul îşi flutură degetul spre el – noi nu te criticăm pentru absenţa dumitale, să nu crezi asta nicio clipă, dar intendenta crede că trebuie să fii pus la curent în ceea ce priveşte progresul soţiei tale şi ceea ce l-ar putea împiedica.

Întrucât el se opri, Daniel zise:

— Şi care-i lucrul ăsta?

— Ei bine.

— Intendenta preluă conversaţia – mă tem, domnule Coulson, că dumneavoastră înşivă sunteţi; ştiţi ce s-a întâmplat ultima dată când v-a văzut. Ei, acum ceea ce o pune… ceea ce face să dea-napoi, să zicem, este orice menţionare a numelui dumneavoastră sau fiului dumneavoastră. Singurele persoane de la care pare să aprecieze o vizită sunt sora şi prietenul ei.

Doctorul, dând din cap spre confirmare, zise:

— E ciudat, nu-i aşa? Noi crezusem că în starea ei va fi împotriva tuturor bărbaţilor, dar se pare că nu, pentru că, de două ori când a fost el aici, ea l-a salutat de-a dreptul normal, şi nu a avut nicio reacţie. Altfel, a progresat în sensul că nu mai face crize de isterie; de fapt, răspunde tratamentului uimitor de bine. Aşa ca ceea ce credem, domnule Coulson, este că ar fi bine dacă nu v-ar vedea pentru un timp, dar sora ei poate să o viziteze cât mai des posibil. Până la ultima dumneavoastră vizită avem speranţe că se va face bine destul de repede ca să meargă acasă, cel puţin pentru o zi sau pentru weekend. Însă nu va fi posibil, din păcate. Ne pare rău.

— Oh, nu trebuie să vă pară rău; chiar înţeleg. Dar

spuneţi-mi: dacă atitudinea ei faţă de mine şi menţionarea familiei ei o deranjează în halul ăsta, cât timp vă imaginaţi că va dura asta?

— Este greu de spus în cazuri de acest gen, răspunse doctorul. E o chestiune de timp. Sperăm că va răspunde bine tratamentului electric, ceea ce în cele din urmă va atenua, dacă nu va şterge, animozitatea ei faţă de dumneavoastră.

Daniel nu comentă, dar gândi că numai moartea va şterge ura ei pentru el.

— Atunci va fi bine dacă nu voi mai veni deloc?

— Pentru moment. Doctorul se mişcă spre el. Dar, după cum am spus, sora ei va putea veni mai des şi ar putea fi de ajutor.

— Locuieşte la Londra. Îi va fi imposibil să vină în fiecare săptămână.

— Atunci, cât de des poate. Ar prinde bine.

— O voi ruga. Mulţumesc. Şi îl salută din cap pe unul, apoi pe celălalt, şi ieşi.

În hol, Flo stătea privindu-l pe Harvey vorbind cu o pacientă. La apropierea lui Daniel se întoarse:

— Nu-i aşa că e trist? Vorbeşte cu el, femeia aceea de acolo, aproape normal, la fel de normal ca mine sau ca tine, sau mai mult, aş spune. L-a întrebat dacă nu i-ar plăcea să iasă afară şi să vadă grădina.

Mintea lui Daniel nu era sensibilă în acel moment la astfel de sentimente – şi spuse brusc:

— Nu vor ca eu să o mai vizitez, dar te roagă pe tine să vii mai des. Ce zici de asta?

Flo tăcu o clipă, apoi ridicând din umeri, spuse:

— Da, e-n regulă. Poate că nu vom reuşi în fiecare săptămână, dar vom încerca să o salvăm. Pot să mă duc acum să o văd?

— Da, da; cred că da.

Tocmai era pe cale să plece, dar se opri şi zise:

— N-ar trebui să fii surprins că nu vrea să te vadă, Daniel.

— Nu, n-ar trebui. Nu ştiu de ce am venit.

— Pentru că simţi că este de datoria ta, cred.

— Da, cred. Dar, acum, evident, sunt eliberat şi povara cade pe seama ta.

— Oh, nu o lua aşa. Oricum, vom vorbi despre asta mai târziu.

După ce ea plecă, privi lung pe fereastră, ca să vadă că Harvey se plimba cu femeia aceea; apoi ieşi imediat şi li se alătură.

— Oh, iată-te. Harvey nu-l întrebă de ce nu era la Winifred, ci spuse: Aceasta este doamna Deebar.

Doamna în chestiune, care avea aproape şaizeci de ani, se înclină spre Harvey şi, zâmbind larg, spuse:

— N-ai zis bine. Este De… bar. Nu e ca De in Debrett.

— Oh, îmi pare rău. Harvey se întoarse spre Daniel, spunând: Doamna este romancieră. A publicat o carte numită… se opri şi privi spre femeie, iar ea, încă zâmbind foarte dulce, zise:

— Maniere şi etichetă în Epoca Victoriană.

Daniel schiţă cu capul un gest de politeţe, spunând:

— Asta sună foarte interesant.

Doamna răspunse:

— Ei, fiecare încearcă pe cât de bine poate. Am avut ajutor din belşug din partea domnului Disraeli.

Daniel şi Harvey schimbară priviri. Nu spuseră nimic, dar continuară să se uite la ea, iar aceasta, întorcându-se şi acordându-i toată atenţia lui Harvey, spuse:

— Mulţumesc pentru companie. Nu foarte des are cineva ocazia de a se întâlni şi a conversa cu oameni nemanieraţi, dar, cu toate acestea, este foarte edificator, chiar instructiv. Acum, să mă scuzaţi domnilor, îl aştept pe

domnul Macmillan la ceai. La revedere.

Amândoi murmurară ceva ce nu putea fi auzit, apoi o priviră mergând, de fapt, călcând peste straturile de flori şi traversând aleea spre uşa principală. Nu se uitară unul la celălalt până când ea nu dispăru şi apoi vocea lui Harvey fu cea care chicoti pe când murmură:

— E… ar fi trebuit să ghicesc, cred. Dar vorbea la fel de normal ca tine sau ca mine.

— Domnul s-o aibe în paza lui!

— Oh, nu cred că trebuie să-ţi pară rău pentru ea. Dacă am putea analiza problema, cred că e mai fericită în lumea ei decât suntem noi în a noastră. Trebuie doar să te uiţi la faţa ei: era de-a dreptul senină. Şi… Vocea lui luă o notă tristă acum şi spuse: Trebuia să fi fost chiar frumoasă la vremea ei. Dar acea ultimă picătură – chicoti el – „nemanieraţi”. Ei bine, bănuiesc că e ceea ce crede marea majoritate.

Pe când se întorceau amândoi să intre din nou în clădire, Harvey întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva ce s-ar putea să nu-ţi placă. Aparent, răspunderea va cădea pe Flo. Ei au observat că până şi vederea mea înrăutăţeşte lucrurile, şi cred că singura care e oportun să o viziteze este Flo.

— Bine, nu văd care-i problema. Din punctul meu de vedere este în regulă. Nu-mi pare rău să vin; de fapt, sunt bucuros să evadez din Londra.

— Dar nu ştii cât de mult are să dureze.

— Ei bine, nu avem decât să aşteptăm şi să vedem, nu? Dar, dacă asta este tot ce te îngrijorează, Daniel, te poţi linişti acum. După cum ştii, Flo şi Winifred niciodată nu s-au înţeles, dar de când s-a întâmplat asta, lui Flo… ei, a început să-i pară rău de ea.

— Multora le pare.

— Da, da, presupun că da. Este ca un caz de violenţă: victima este întotdeauna uitată; obiectivul principal este întotdeauna cum să prinzi făptaşul. Oricum, nu-ţi face griji pentru noi; ai să-ţi faci o grămadă, odată întors acasă, i-a venit sorocul lui Annette, nu?

— Ei bine, nu; mai are puţin de îndurat. Şi asta-i altă chestiune: cum va primi vestea unui nepot sau a unei nepoate? Nu prea am speranţa că va reînvia un fel de interes în ea. Nu văd nimic care să-i tulbure apatia acum, în afară de prezenţa mea.

Dar în această privinţă Daniel se înşela. Winifred stătea în camera mare, Flo lângă ea. Mai erau şi alte persoane, părând a fi grupuri de familii peste tot; unii vorbeau între ei, alţii doar stăteau uitându-se la pacient în timp ce acesta privea în gol. Într-un grup, două fetiţe râdeau. Era un sunet ciudat, pentru că era un râs normal.

Flo, uitându-se la sora ei, simţi o părere de rău ridicându-i-se din adâncurile sufletului. Nu o plăcuse niciodată pe Winnie; nu avea nimic în comun, dar nu i-ar fi dorit nici celui mai înverşunat duşman iadul dintr-un loc ca ăsta. Winnie, ea ştia, avusese totdeauna grijă de sine, le avusese pe toate din plin – mâncare, confort – dar rămăsese goală pe dinăuntru. Avusese nevoie să fie iubită şi să iubească. Dar îşi centrase dragostea asupra celui nepotrivit.

Îşi puse mâna pe cea a lui Winifred şi spuse:

— Don îţi trimite dragostea lui.

— Cine?

Nu era niciun pic de nebunie în ochii care priveau într-ai ei; cel puţin privirea din ei nu era aceea la care s-ar fi aşteptat s-o găsească în ochii unui nebun. Oricum ar fi fost această nouă atitudine, ea simţea că nu venea din nebunie. Şi vocea el fu puţin ascuţită când spuse:

— Hai, Winnie; nu te purta aşa! Don este fiul tău şi tu

îl iubeşti…

— N-am niciun fiu.

— Ai trei fii.

— Huh! Trei fii, spui? Aş putea fi eu mama unui idiot, a unui bastard şi a unui invalid?

În sinea ei, Flo simţi că se face mică în faţa urii de pe chipul surorii sale în timp ce şuiera adevărul, pentru că era, într-adevăr, mama unui idiot, a unui bastard şi a unui invalid. Dar aceste lucruri sunau oribil. Ea privi lung la Winifred, realizând acum să sora ei nu era nebună în sensul acela, era doar mistuită de ură. Ura era o emoţie teribilă, un foc nimicitor care, în cazul lui Winifred, nu putea fi niciodată stins. Asta însemna că ea va rămâne aici pentru… oh! îşi scutură capul la gândul că sora sa îşi va petrece restul vieţii într-un astfel de loc, care îi dădea fiori numai vizitându-l.

Gândind astfel, se întrebă mai apoi ce o determinase să facă o asemenea remarcă precum: „Nu vorbi aşa, Winnie; ai toată viaţa înainte. Va veni un copil; vei fi bunică”, pentru că mâna îi fu îndepărtată atât de brusc încât lovi marginea scaunului şi trebui să-şi ţină strâns încheietura ca să nu izbucnească în plâns. Apoi căscă gura la Winifred al cărei trup se scutura ca şi cuprins de friguri şi care şuieră printre buzele-i tremurânde:

— Tu ar trebui să fii aici, fiindcă îndrăzneşti să sugerezi că voi fi bunica unui copil cu o târfă drept mamă şi conceput cu un alt bastard. Fiul meu era pur, auzi? Fiul meu era pur…

Flo fu conştientă de apropierea unei surori care nu spuse nimic, dar care, cu un gest uşor al mâinii, îi arătă lui Flo că e timpul să plece; ceea ce ea şi făcu în grabă. Totuşi nu fu destul de rapidă ca să scape de vocea lui Winifred care striga obscenităţi după ea stârnind agitaţia în cameră.

Atât Harvey cât şi Daniel veniră spre ea când ajunse

în coridor.

— Ce este? Eşti albă ca varul.

Ea privi la Daniel pentru moment apoi, plecându-şi capul spuse:

— Am fost o proastă. Am adus în discuţie lucruri pe care nu ar fi trebuit. M-am gândit să creez... să... oh, Doamne!

Harvey nu spuse nimic, dar punându-i un braţ în jurul umerilor, o conduse afară. În maşină Daniel spuse cu amărăciune:

— Va fi mai bine dacă nu va veni nimeni; lăsaţi-o să fiarbă în suc propriu.

— Oh, Daniel, nu fi aşa. Cineva poate înnebuni doar fiind în locul acela şi printre acei oameni.

— Hai; nu te necăji; să nu plângi.

Harvey o lipi strâns de el.

— Şi să nu-ţi pară rău pentru oamenii ăştia. Ascultă, hai să-ţi spun ce hi s-a întâmplat mie şi lui Daniel. Şi începu să-i povestească despre doamna Deebar. Dar nu reuşi să o facă să râdă, sau măcar să zâmbească. În schimb – ea spuse:

— Dumnezeu să o ajute. Dumnezeu să-i ajute pe toţi.

De-abia terminaseră de luat masa de seară. Toată conversaţia de la masă fusese foarte preţioasă şi Daniel, uitându-se la Annette, spuse:

— Ţi-e bine, scumpo? Arăţi puţin palidă.

— Da, da; mi-e bine, tată.

— E obosită. Replica veni de la Joe. A stat în picioare toată ziua. De ce surorile insistă să-şi ia zilele libere în weekend? Desigur, da, ştiu. Închise ochii acoperindu-şi-i cu mâna. A fost un lucru prostesc să întreb aşa ceva, pentru că suntem cu toţii disponibili în weekend. Îşi împinse capul înainte peste masă spre Annette şi spuse: ne vom descurca noi, ştii, şi când spun noi, îl includ pe Stephen, dacă ne vei

lăsa singuri.

Ea zâmbi acum, în timp ce spuse:

— Cred că amândoi aveţi nevoie de supraveghere.

Flo zise:

— Este uimitor cum s-a schimbat băiatul, nu-i aşa, în toate privinţele. Privi spre Daniel şi accentuă: Da, aşa este. Noi nu suntem cu el tot timpul, aşa că am observat, nu Harvey?

— Ei, da; se vede limpede: nu mai e copil, sau să spun mai degrabă copilăros.

— Ai dreptate aici. Joe dădea din cap spre el încuviinţând. Ceea ce e uimitor pentru mine este că de câteva săptămâni n-a mai făcut în pat. Ai putea spune cam de când… se opri şovăind în alegerea cuvintelor pe care le va folosi – „de când a plecat mama”, aşa că le înlocui – de când Don a trebuit să fie îngrijit.

— Îi place să fie cu Don, zise Annette, şi sora se poartă minunat cu el. Îl numeşte superintendentul. Îi place asta. Şi lui Don îi place ca el să fie acolo. Imaginaţi-vă, acum câteva săptămâni nu-i puteam lăsa singuri pentru mult timp. Ce-i asta?

— Se întoarse şi se uită la ceas. Mai mult de jumătate de oră, ceea ce îmi spune că trebuie să mă reîntorc la datorie. Dar cu o voce scăzută adăugă: Dar nu e datorie.

— Datorie sau nu, rămâi acolo unde eşti şi poţi să stai la palavre. Eu mă duc acuma, aşa că fă cum ţi se spune. Joe ridică degetul la ea şi repetă: Fă cum ţi se spune, rămâi aici. Apoi întorcându-se spre Flo, spuse: Şi ai grijă să stea, femeie. Apoi râse împreună cu Harvey, în timp ce acesta striga:

— Ai grijă, prietene, sunt singurul care are dreptul să-i spună femeie, eu fiind nemanierat. Joe părăsi camera în mijlocul râsului care încerca să aducă normalitatea în atmosferă, şi, pe când intra în camera bolnavului, fu

întâmpinat cu şi mai mult râs, din cel sughiţat, de la Stephen, care ţipa la el:

— Îi povesteam lui Don despre acel timp, ţi-aminteşti Joe? când venea doamna Osborne. Îţi aminteşti, Joe? Şi i-am spus că ar putea să bea din farfurie şi să arunce cana de ceai, dacă-i place.

El râdea din nou, la fel şi Don, iar Joe spuse:

— Oh, da, da' îmi amintesc ziua aceea. Ai fost ciupit de fund, nu-i aşa?

Pe când vorbea, îl vedea pe Stephen nu aşa cum se gândea de obicei la el ca la un flăcău sau băietan, ci aşa cum îl vedea Harvey acum. Într-adevăr, părea să se fi maturizat un pic. Şi era adevărat, nu-şi mai udase patul, nu mai avusese crize de plâns de luni de zile. Apoi, îl putea ridica pe Don la fel de bine ca el sau ca tatăl lui, îl ajuta să se şi schimbe, cu blândeţe.

Privind la tava de pe noptieră, Joe remarcă:

— Nu i-ai dat să mănânce cina, nu-i aşa, isteţule?

— Nu mi-a fost foame. Don îşi întinse mâna spre Stephen: Ştii jocul pe care îl jucăm?

— Twiddleywinks, Don?

— Nu, nu; cel pe care îl numeai dame, ştii, cu piesele de şah. E sus, în camera ta. Crezi că l-ai putea aduce, pentru că mi-ar plăcea să fac o partidă?

— Oh, da, da, Don. Mă duc acum. Şi aproape că dădu buzna pe uşă, dar se întoarse şi privindu-l pe Joe spuse:

— E-n regulă?

— Da, da; e-n regulă. Dă-i drumul şi adu-l.

Odată ce rămaseră singuri, Don se ridică pe perne, sprijinindu-se în coate.

— Eu… vreau să am o discuţie cu tine înainte ca Annette să vină. Se pare că niciodată nu suntem singuri, nu? Voiam să… ei bine, să-ţi spun ceva, de câtva timp, Joe. Stai jos şi ascultă, vrei?

Joe trase scaunul aproape de căpătâiul patului şi, uitându-se tandru în jos spre faţa albă, zise:

— Dă-i drumul.

— Este… este despre Annette.

— Ce-i cu ea? E bine, se simte bine. Nu mai ai aşa de mult până să îţi vezi…

Don îşi puse mâna peste cea a lui Joe şi o apăsă în timp ce spuse:

— Ai pus degetul pe rană, nu o mai duc aşa de mult.

— Ei, asta-i acum. Joe îşi îndepărtă brusc mâna.

Termină cu prostiile. Nu mă înţelege greşit. Ţi-a mers bine de când ai venit acasă.

Don îşi întoarse capul într-o parte:

— Joe, te rog. Dacă… dacă ţie nu-i pot spune adevărul, atunci cui îl pot spune? Ştii la fel ca şi mine că timpul zboară. Bătu acum uşor plapuma în direcţia stomacului înainte să spună: Ei se gândeau să mă interneze iarăşi din pricina asta. Dar, dacă o fac, va fi un sfârşit mai rapid, aşa cred ei. De-asta amână. Dar eu nu cred; eu ştiu. Şi respiraţia mi se… înrăutăţeşte. Acum, acum! El îl privi pe Joe din nou. Te rog, Joe. Probabil că ea va veni… dintr-un moment în altul, şi despre ea vreau să-ţi vorbesc. Ascultă-mă, nu spune niciun cuvânt înainte să termin. Nu contează ce crezi, nu… nu spune nicio vorbă, doar atât. Tu ar fi trebuit să te căsătoreşti de drept cu Annette… Te rog. Degetele i se strânseră în pumn şi, când Joe vru să-şi caute emfatic cuvintele, Don spuse:

— Dacă tata nu ar fi făcut manevre şi nu m-aş fi băgat în faţă doar pentru că… pentru că se gândea că era cel mai bine, ştiu asta, sal mă scoată de sub… fustele mamei, ea ar fi continuat să te admire pe tine. Întotdeauna te-a admirat, ştii… de când era o şcolăriţă. Dar chiar şi când… când s-a întors spre mine, mi-a fost frică la început că va fi doar un foc de paie şi că apoi vei urma tu din nou.

Te iubeam Joe, dar o iubeam şi pe ea. Aşa că eu… se opri să-şi tragă suflarea, respiră adânc, apoi grăbindu-se, spuse:

— M-am convins încet că va fi a mea. Eu am fost cel care a făcut prima… mişcare, nu ea. Şi odată făcută, a mers. Apoi asta nu fini s-a părut îndeajuns. Aş fi putut continua astfel fără niciun rezultat, dar… dar m-am hotărât că va fi un rezultat; cel puţin speram că va fi şi că asta se va îndeplini. Şi s-a îndeplinit. Dar apoi am fost speriat, amândoi am fost speriaţi. De asta am insistat ca nunta să se anunţe când pisica nu-i acasă joacă şoarecii pe masă. Doamne, n-a existat niciodată un proverb mai adevărat…

— Gata. Gata. Ştiu totul despre asta.

— Ştii?

— Da, da, ştiu; se presupunea că tata era tot timpul cu tine când ieşeai, dar şi el pleca, lăsându-vă singuri pe amândoi, iar voi vă duceaţi direct la vilă.

— Cum de ştiai asta?

— Intuiţia, parţial, dar s-a întâmplat ca o dată să mă duc la vilei cu planurile. Îţi aduci aminte că Annette voia să extindă bucătăria. Şi, înainte s-o iau pe drumul care ducea la fermă, s-a întâmplat să văd maşina afară. În seara aceea, atât tu cât şi tata vorbeaţi de parcă aţi fi fost împreună tot timpul. Aşa că de ce te îngrijorezi? Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Da, da, îţi voi spune, Când… când nu voi mai fi… vreau să ai grijă de Annette şi de copil, şi să faci ceea ce ai dorit întotdeauna: să te căsătoreşti cu ea.

Joe se ridică încet, spunând acum ferm.

— Eşti în viaţă, Don. Vei mai fi încă pentru mult timp de acum încolo. Ceea ce nu ai luat în consideraţie este faptul că Annette mă priveşte ca pe un frate, un frate mai mare. Pe tine te iubeşte şi totdeauna te va iubi.

— Ia loc, Joe, te rog. Acestei probleme – dragostea şi

moartea – i-am acordat o grămadă de gânduri în ultimul timp. Da, Annette m-a iubit de-a lungul acelui an cât am fost împreună. Caraghios, dar când m-am certat cu mama în acea perioadă l-am numit „Anul Virginilor”; şi da, amândoi eram virgini. Dar dragostea poate fi totuşi dragoste, chiar dacă se schimbă. Annette încă… încă mă iubeşte dar într-un… într-un fel diferit. Este infirmiera mea, îmi ţine companie, şi da, ciudat, chiar face pe mama, în timp ce ea însăşi aşteaptă să devină mamă. Şi pentru că ea… ea aşteaptă un copil, eu cred că este schimbată, într-un fel. Cred că dacă accidentul nu s-ar fi întâmplat, aş fi învăţat să înţeleg că… pentru că este însărcinată s-a maturizat într-un fel deosebit, cumva încrezătoare în sine, absorbită de ceea ce nutreşte. Toate… toate femeile trebuie să simtă asta. Şi ştii, zăcând aici şi gândindu-mă, nu cred că dragostea mai poate fi aceeaşi o dată ce o femeie are un copil… fiindcă este adăpostit în corpul ei şi, într-un fel, bărbatul pierde o bucăţică din ea. Ciudat lucru. Zâmbi stins. Dar datorită acestor gânduri o pot înţelege chiar şi pe mama, deşi, Dumnezeule! nu vreau să o mai văd din nou vreodată, Joe. Se întoarse şi căută pe dibuite mâna lui Joe. Asta ar putea… suna groaznic din partea mea, dar mă înfricoşez la gândul că s-ar întoarce vreodată aici.

— Nu cred că trebuie să te îngrijorezi prea mult din cauza asta. Din câte a spus tata şi a confirmat-o Flo, numai gândul că-l va vedea din nou pe tatăl tău o aduce într-adevăr la nebunie.

— Ei bine, cu ajutorul tratamentului va trece probabil peste asta cândva. Dar sper să mor înainte de a veni vremea aceea.

— N-o să mori. Vrei să încetezi?

— Nu, nu voi înceta, Joe, pentru că, lasă-mă să-ţi spun, mie… mie nu mi-e frică de moarte. Mi-a fost frică acum câteva luni, dar acum nu-mi mai e. Celor care sunt

atât de sănătoşi şi de puternici şi… şi tuturor celor ca tine, le este frică de moarte. Dar când îţi pierzi corpul şi îţi rămâne doar mintea, vezi lucrurile în perspectivă. Singurul lucru pe care îl vreau este să trăiesc atât cât să-mi văd copilul născut. Apoi voi fi chiar bucuros să mor, fiindcă – vocea lui sfârşi frângându-se – am dureri, Joe, am dureri mari. Pastilele nu le înlătură cu totul. Injecţiile da, dar nu mai vreau prea multe din astea.

Joe fu incapabil să vorbească, şi îl întâmpină uşurat pe Stephen când uşa se deschise brusc, ca să-i permită tânărului, care căra o cutie de lemn, să intre:

— Mi-a dat de furcă să o găsesc. Era sus pe bufet. Îţi aduci aminte, Maggie a pus-o acolo fiindcă făcea atât de mult zgomot când ne jucam.

— Nu de-asta a pus-o acolo sus, zise Joe, ci pentru că trişai.

— N-am trişat, Joe. Nu, Don?

— Nu, Stephen, n-ai trişat, nu ai trişat niciodată.

— Tu doar ai glumit, Joe, nu-i aşa?

— Da, băiete, am glumit doar. Joe ciufuli capul care era la acelaşi nivel cu al lui, şi, pe un ton mai liniştit, spuse:

— Nu cred că mă voi juca cu Don în seara asta: este puţin obosit.

— Eşti obosit, Don?

— Da, puţin Stephen. O să facem mâine o partidă. Ah – el privi spre uşă – iată şefa, şi ea nu ne va lăsa să jucăm pe plapuma curată, nu-i aşa?

— Ce-i cu jucatul pe plapuma curată?

— Am… am adus cutia de şah.

— A, chestia aia care zornăie.

— Asta e. Joe dădu din cap spre Stephen. Pariez că n-o să câştigi mereu.

— Ah, şi tu! Stephen îl lovi pe Joe în piept. Vrei să mă

bagi în bucluc nu-i aşa?

— Da, dacă aş putea, dar e atât de greu să te prind cu ceva zilele astea.

El privi trupul lui mare răsucindu-se aşa cum ar fi făcut un băieţel:

— Oh, Joe mă tachinezi, nu-i aşa? Mă iei peste picior, nu-i aşa?

— Niciodată nu ţi-am atins piciorul. Nici cu prăjina nu ţi l-aş atinge.

Cum Stephen râdea, lui Joe îi păru lipsit de tact că vorbiseră în picioare. Dar Don zâmbi şi spuse:

— Hai, voi doi, daţi-i drumul, ieşiţi afară. Se pare că niciodată nu sunt un minut singur cu soţia mea; întotdeauna este aici unul sau altul dintre voi. Bine. Bine. El îşi flutură degetul spre Stephen. Te fac un joc mâine.

— Hai, băiete.

Joe îl conduse pe Stephen afară din cameră, iar Annette, luând locul eliberat de Joe, îi spuse lui Don:

— Nu crezi că este o schimbare în Stephen, vreau să spun în bine?

— Da, da, cred. Credeam că mi se pare, dar de vreme ce o spui tu, da. Privi în sus spre ea şi făcu pauză un moment înainte de a o întreba: Sincer, cum te simţi? Spune-mi, nu spune doar bine.

— Ca să fiu sinceră, iubitule, nu ştiu exact cum mă simt, nu am mai avut vreodată înainte prilejul de a fi în această situaţie. Îl ciupi de nas. Cred că e normal să simţi… ei bine… Se strâmbă la el. Uneori cred că el ori ea ar putea veni mâine, dar mai am încă multe săptămâni de aşteptat.

— Te simţi rău? Vreau să spun doar…

— Nu mă simt rău. Şi încetează să îţi mai faci griji. Uite, lasă-mă să-ţi îndrept pernele.

Pe când se ridică din scaun, se întrebă: „Mă simt

rău?”, iar răspunsul pe care şi-l dădu fu: „Da, într-un fel, mă simt mai mult ciudat; atât de ciudat, încât luni ar trebui să mă duc să consult medicul”.

Capitolul VI

Era ultima săptămână a lui martie 1961 şi era foarte frig. Unii spuneau că puteau să simtă miros de zăpadă, în timp ce alţii replicau „Nu fiţi ridicoli; nu s-a întâmplat nimic altceva decât că am avut două nopţi de îngheţ tăios”.

Era cam după ora şapte şi casa căzuse în liniştea-i obişnuită de seară când sună clopoţelul de la uşa din faţă. Maggie trecea întâmplător pe coridor şi, deschizând uşa, spuse:

— Oh, bună seara, părinte.

— Bună seara, Maggie. Ce ger! Nu m-ar mira să ningă; nu m-ar mira deloc.

— Oh, de câte ori am auzit asta azi. Aproape că suntem în aprilie, narcisele au înflorit. Oricum, te simţi mai bine, părinte? Aud că ai avut o perioadă neplăcuta.

Maggie îl ajută să-şi scoată haina în timp ce el spuse:

— Eu sunt individul care a creat proverbul „legănând plumbul”. Se spune că asta a fost la începuturi un sistem de măsurare a timpului; n-ai să crezi, l-am făcut pe toţi să fugă în ultimele două săptămâni şi am gustat fiecare minut. El tuşi, o tuse profundă, hodorogită, şi Maggie încuviinţă din cap:

— Da, da, te cred, părinte. După cum îţi sună pieptul, te cred. Râse în timo ce îi luă haina şi o aşeză pe spătarul scaunului. Ceea ce de asemenea cred este că eşti un individ ciudat, părinte.

— Sunt, Maggie, asta sunt. Şi pe oricare altul care spune altcumva îl numesc mincinos. Nu există unul mai ciudat decât mine. Asta este o altă vorbă care s-a răspândit odată cu naşterea mea, „Ciudatul”. Unde-s ceilalţi?

— Oh, pe-aici, părinte.

— Ei, presupun că-i vom găsi noi. Şi deja o pornise când se întoarse brusc spunând: Ai un minut, Maggie? Iar când ea se întoarse întrebător şi veni spre el, continuă:

— Postul Paştelui e aproape pe sfârşite şi e obiceiul ca fiecare dintre noi să renunţe la ceva drag inimii lui, sau să facă ceva ce i-ar fi drag inimii. Şi ştii, Maggie, există un lucru pe care am dorit să-l fac, şi anume să convertesc. Niciodată nu am ştiut să fac o convertire, în întreaga mea carieră. Nu ţi-ar plăcea să faci pe plac unui bătrân şi să faci pasul cel mare.

Ea râse gâlgâit, apoi îl împinse râzând:

— Fugi de aici, părinte. Dacă cineva m-ar fi putut aduce în tribul tău, acela ai fi fost tu; dar nici tu nici tot ceaiul din China nu m-aţi putea convinge să fac pasul acesta.

— Eşti o femeie dură, Maggie. Întotdeauna am ştiut că eşti. Zâmbetul lui nega cuvintele. Apoi, aplecându-se spre ea şi coborând vocea, zise: Când aduci sticla, adu şi nişte apă fierbinte şi zahăr.

Iar ea chicoti:

— Apă fierbinte şi zahăr, chiar aşa, individ ciudat. Am apă fierbinte şi zahăr.

În vreme ce el se întoarse râzând, o văzu pe Annette care, venind de-a lungul coridorului, îl întâmpină:

— Bună, părinte. Te-ai sculat?

— Ei, dacă nu, înseamnă că merg prin somn îmbrăcat de sus până jos. Cum te simţi, draga mea? O luă de umeri. Din câte am auzit ultima dată, ţi s-a spus să stai la pat pentru un timp.

— Da, dar acum sunt bine.

— Sigur?

— Aproape sigur.

— Cum vine asta?

— Aşa, părinte.

— E greu să spui?

— Nu, nu chiar, numai că ştii… ei – ea zâmbi – nu sunt obişnuită cu asta, ştii. Îşi puse mâna pe pântecele ţuguiat, iar el, serios acum, zise:

— Nu, nu eşti copilă; dar e o perioadă critică, eu unul aş fi atent. Ascultă sfaturile medicului. Am avut o vorbă cu el zilele trecute, când încerca să-mi spună ce era în neregulă cu mine şi nu a putut, aşa că a spus: „Pune-te pe picioare, că eu nu mai vin”. Apoi mi-a zis că erai obosită. Şi nu este de mirare, aşa că…

— Vocea lui deveni serioasă din nou şi, punându-i o mână pe creştet, spuse: Ai grijă; el ar vrea să vadă copilul. Ştii asta, nu?

El nu adăugă „De asta se agaţă de viaţă”, dar ea răspunse:

— Da, da, ştiu asta, părinte.

— Şi ştii că există posibilitatea ca el să intre din nou în spital?

— Da, da, ştiu şi asta părinte.

— Ah, bine, cu toţii ştim cum stăm, nu-i aşa? Şi sfârşi pe un ton ridicat: Unde-i capul familiei?

— Ultima dată l-am văzut că se îndrepta spre bibliotecă.

— Bine, mă voi duce să-l văd, apoi o să schimb o vorbă cu Don.

— Va fi încântat să te vadă, părinte. Ţi-a simţit lipsa aceste câteva săptămâni.

— Ah, mă bucur să aflu. E bine să ţi se ducă lipsa. Să vă spun ceva: e cineva căruia nu i-a fost dor de mine. S-a distrat de minune, cred eu, în acel amvon. Ştii tu cine.

— Da, ştiu, părinte. În biserică a fost foarte cald în aceste ultime duminici.

Râsul lui sună vesel:

— Ha! Ha! Asta-i bună. A mai deschis câteva

cuptoare, nu-i aşa? Ei, lăsaţi-mă să mă întorc în acel loc şi-l voi răcori eu. Aveţi cuvântul meu.

— Nu mă îndoiesc de asta, părinte.

S-au despărţit râzând, şi preotul, bătând la uşa bibliotecii strigă:

— Eu sunt! Pot intra?

— Oh, da, da, intră, părinte, strigă Daniel, iar când preotul intră în cameră, spuse: Nu mai speram să te mai văd vreodată; nu ştiam că ai venit.

— Se pare că nimeni nu se aştepta să mă vadă decât la funeraliile mele. Am dezamăgit o grămadă de lume, îţi spun. Oricum, sunt aici şi deja i-am cerut lui Maggie apă fierbinte şi zahăr. E-n regulă?

Daniel nu luă aminte la aceste cuvinte, ci spuse:

— Ia loc. Vino lângă foc.

Preotul se aşeză şi privi pâlpâitul butucilor electrici.

— Dau căldură bună; un pic de imaginaţie, şi ai putea băga vătraiul în ei. Am să mă tratez eu însumi cu unul din ăsta, şi-l voi pune în dormitor, deoarece, crede-mă, Islanda este nimic în comparaţie cu acea cameră. De aici vine asta – spuse lovindu-se în piept. Acum că răul e făcut „au de gând să bage încălzire centrală. Credinţa că îngheţul este bun pentru suflet şi că potoleşte emoţiile este o tâmpenie; mult mai mulţi decât s-ar crede, se grăbesc să se bage împreună în pat în camerele neîncălzite. Oricum, tu ce faci?

— Oh, bine, părinte. Dar tu cum te simţi? De cât timp eşti pe picioare?

— Oh, de trei sau patru zile. Apropo, nu te supăra că spun asta, nu-mi place cum arată Annette. E palidă, foarte obosită. E normal, desigur, să fie obosită în starea ei, dar nu mi se pare în regulă.

— E îngrijorată pentru Don, ca noi toţi.

Uşa se deschise şi Maggie intră cu o tavă pe care se

afla o carafă, un ibric cu apă caldă, două pahare şi un bol cu zahăr maro. Preotul o întâmpină zicând:

— Ah, iată alinarea sufletului; mulţumesc, Maggie, eşti una într-o mie. Tot eşti hotărâtă să nu ni te alături?

Când Daniel privi întrebător de la unul la celălalt, preotul spuse cu o expresie demnă:

— L-am oferit să fie prima mea convertită, dar ea a refuzat: mi-a spus-o în faţă. Nu ştie ce pierde. Ştii, când eram puşti credeam, sau cel puţin aşa-mi spunea mama, că, dacă ai converti pe cineva în viaţa ta, ar fi ca şi când ai avea cheia raiului, fără să conteze ce faci după aceea, pentru că nu ţi-ar putea fi luată niciodată. Am muncit din greu pentru asta, băiat fiind, pentru că am înţeles că, având cheia puteam să-mi fac de cap cum voiam, şi viitorul meu ceresc era asigurat: o cameră cu masă de biliard…

— E un om îngrozitor, nu-i aşa?

Maggie se uita acum la Daniel, iar acesta spuse:

— Cel mai îngrozitor pe care l-am întâlnit.

Arătând cu capul spre tavă, Maggie zise:

— Când terminaţi ce-i aici, sunaţi pentru realimentare.

La această replică, amândoi bărbaţii izbucniră în râs.

Din nou singuri în cameră, preotul spuse:

— E o femeie bună Maggie asta, dar tu nu te porţi bine cu ea. Ştii asta?

— Depinde, părinte, la ce te referi când spui bine. Bine pentru ce? Bine pentru cine? Bine unul faţă de altul, sau nu? O viaţă întreagă, după cum ştii, nu am fost bun pentru cealaltă parte.

Preotul îl privi pe Daniel cum turna whisky-ul, apoi îi luă paharul din mână, inspiră apreciativ înainte de a sorbi lung. Apoi se lăsă din nou în scaun uitându-se înainte pentru o clipă:

— Am văzut-o azi după amiază.

— Da?

— Da; am fost acolo şi am privit-o.

— Şi cum ai găsit-o?

Preotul oftă. Apoi, punând paharul pe masă, spuse:

— Cred că va fi nevoie de un miracol unul mare, ca să revină la normalitate. Şi totuşi, vorbeşte destul de raţional, cel puţin până ce – el făcu un semn cu mâna – până ce vine vorba de casa asta sau de vreo persoană din ea. Poate că nu ar fi trebuit să le aduc în discuţie, dar am făcut-o. L-am arătat că fiul ei iubit e cât pe ce să devină tată şi ea bunică; şi nu era ăsta un lucru minunat?

— Şi ea s-a dezlănţuit.

— Nu, nu. Doar stătea acolo şi mă privea. Dar nu am suportat să-i văd expresia feţei şi nici trupul încordându-i-se, aşa că am plecat. În drum spre casă mă gândeam la lucrurile pe care le facem în numele moralităţii, cum ar fi a convinge pe cineva să respecte un cod recunoscut, să urmeze linia datoriei, şi m-am gândit că dacă nu te-aş fi convins să rămâi, ci te-aş fi lăsat să faci ce voiai şi să o părăseşti prima dată, lucrurile nu ar fi ajuns în stadiul în care sunt.

— Oh, nu-ţi bate capul cu asta, părinte. Ar fi ajuns oricum în stadiul ăsta, pentru că, nu uita, ea are un fiu de care – şi nu comit o impietate când spun asta, părinte – sunt sigur că se convinsese pe ea însăşi că fusese adus pe lume de Imaculata Concepţie sau de Naşterea Neprihănită, sau de orice altceva. Nu a fost numai faptul că fiul ei a lăsat-o pentru o altă femeie, dar şi că el se murdărise – ăsta-i unul din cuvintele ei preferate – cu o femeie înainte de căsătorie, şi că această porcărie, aşa cum obişnuia să o numească adesea, dura de un an, practic sub nasul ei. Asta a terminat-o. Desigur, ştiam de mult timp că nu mă poate vedea în ochi, dar, în acelaşi timp, nu voia să mă lase să plec, pentru că nu ar fi fost în stare să îndure ideea de a fi

o soţie abandonată, sau să ofere satisfacţie prietenelor ei de la biserică, văzând-o înjosită. Amândoi ştim, părinte, că nu era îndrăgită nici măcar de cele asemenea ei, pentru că de la bun început a făcut pe cucoana, şi luciul de suprafaţă era atât de subţire încât puteai vedea prin el. Mai mult de-atât, era una din acele femei care voia să conducă, fie că era vorba de întâlnirea Mamelor, fie de cea a Copiilor Mariei sau a Comitetului de Vacanţă pentru Copiii săraci. Oh, da, îi plăcea să fie privită drept o binefăcătoare între binefăcători.

— Nu fi aşa de crud, Daniel, pentru că, Dumnezeu s-o ajute, plăteşte pentru vanitatea ei. Şi într-un fel ea o ştie, şi ăsta-i cel mai rău dintre necazurile ei: nu este nebună, e doar răvăşită de ură, cruzime şi eşec. Îi ia ceva unui bărbat sau femei puternice să înfrunte eşecul şi să iasă neatins din acea bătălie. Ei, ceea ce vreau să spun este asta: după cum stau lucrurile şi din câte am aflat din discuţie cu intendenta, ea va sta acolo pentru mult timp, pentru că, dacă ar trimite-o acasă în halul în care este acum, ar putea fi un pericol pentru ea însăşi şi pentru ceilalţi.

— Nu pot spune că-mi pare rău, părinte, aş fi un ipocrit, dar odată ea intrată în casă, eu trebuie să plec. Şi în mod cert şi Annette cu Don. Privi într-o parte, spunând: Dar, după cum ştii prea bine, părinte, Don s-ar putea duce curând. Aşa că ar fi mai bine pentru toţi dacă ei nu i s-ar da drumul niciodată.

Preotul nu comentă nimic despre Don, dar făcu presupuneri mai departe:

— Spui că dacă ea vine, tu şi cu Annette plecaţi, dar ce te faci cu Stephen şi cu Joe?

— Stephen va veni cu mine, răspund de el. Şi Maggie va veni cu mine, părinte.

Preotul nu-şi luă ochii de pe faţa lui Daniel:

— Şi Joe?

— Oh, Joe nu va sta aici de unul singur şi nici nu va veni cu noi. Joe va începe o viaţă nouă pe cont propriu, pentru că, într-un fel, întotdeauna a avut o existenţă separată. El ma priveşte ca pe un tată iar eu mă gândesc la el ca la un fiu, dar este de fapt un joc. El este pe picioarele lui. Ştii ceva? Am aflat de curând că Joe îşi caută părinţii; cel puţin încearcă să afle cine a fost mama lui. S-a întâmplat să dau peste o soră în vârstă care lucrase ani de zile la Căminul Catolic de unde l-am luat. S-a pensionat anul trecut, avea mult peste şaptezeci de ani, şi era foarte directă în felul ei de a vorbi. Mi-a spus ce om grozav s-a făcut fiul meu adoptiv. Nu mi-am dat seama că îl cunoştea, şi încă atât de bine. „Oh, mi-a spus ea, el a venit acum câtăva vreme să o vadă pe intendentă, dar n-a obţinut nimic de la ea, deşi aceasta i-ar fi putut spune ce voia el să ştie, dar nu o întrebase. În orice caz, a continuat ea, li se cerea să nu divulge informaţii. Dar ea nu era de acord cu asta; considera că ar trebui să se ştie”.

— Şi ai întrebat-o cine era mama lui?

— Da.

— Şi ce răspuns ţi-a dat?

— Pe cel corect. Mi-a dat numele ei de căsătorie şi ultima adresă pe care o ştia.

— Şi te-ai dus mai departe?

— Da, într-un fel. M-am dus ia casa respectivă, dar locatarii erau o familie de asiatici care trăiau acolo de unsprezece ani. Proprietarul dinainte, credeau ei, emigrase în Australia.

— Şi lui nu i-ai spus?

— Nu.

— Nu crezi că ar fi trebuit?

— Nu ştiu ce să zic, părinte. Una două s-ar putea duce în Australia după potcoave de cai morţi. Tu ce-ai face, părinte?

— Mi-aş ţine gura, şi mi-aş vedea de treabă, pentru că, lasă-mă să-ţi zic, nu e nimic neobişnuit în ceea ce spui. Şi pot să-ţi spun şi asta, că numai unui din zece se întâmplă să fie bucuroşi că au făcut investigaţii; mulţi sfârşesc prin a se ruşina de ceea ce află. E un lucru ciudat cu copiii abandonaţi, ştii, ei trebuie să aibă ceva de care să se agaţe, un lucru mai important decât ei înşişi, pentru că societatea i-a făcut să aibă o părere proastă despre propria lor persoană. Aşa că pe cine aleg drept tată? sau mamă? dar mai ales pe cine aleg drept tată? Niciodată un docher sau un şofer de autobuz sau un ştergător de geamuri sau om de serviciu. Oh, nu, nu, nu. De obicei încep cu doctori, urcă scara spre chirurgi; sau dacă o iau pe linie de învăţământ, sunt dispuşi să se ducă după unul care e la Oxford sau la Cambridge. Nu le e străină ideea că se trag dintr-o familie descinzând din cea regală. Oh, îţi poţi ridica sprâncenele a mirare, dar un preot este un receptacul pentru idei şi idealuri pierdute. Când o fată drăguţă, cu o slujbă bunicică într-un birou şi cu nişte părinţi adoptivi, drăguţi, are dorinţa de a afla de unde se trage de obicei îşi caută mama care nu o doreşte. De ce? Pentru că a bătut străzile ani de zile. Nu dezvălui aici secrete aflate la spovedanie, pentru că li s-a întâmplat surorii mele şi cumnatului meu, care au adoptat un copil şi l-au iubit la nebunie. Fata nu a mai fost niciodată aceeaşi. A stat cu părinţii ei adoptivi? Nu; le-a frânt inima, aşa cum şi ei i-a fost franţă. Dar atunci ai putea spune că un bărbat ca Joe ar privi lucrurile diferit, ar putea primi o astfel de lovitură şi ar supravieţui. Să nu crezi asta. Bărbaţii sunt mult mai critici în ceea ce priveşte mamele, fiindcă orice bărbat în sinea lui vrea să simtă că mama lui este o femeie bună. O soţie ar putea fi o desfrânată, dar o mamă niciodată, şi, ştiind că a fost conceput ilegitim, el poartă această ruşine pentru tot restul vieţii. Am dovezi în acest sens; nu vorbesc

aiurea. Aşa că, sfatul meu este să laşi lucrurile aşa cum sunt, în Australia sau Timbuktu sau oriunde altundeva – tonul lui se schimbă şi întinse mâna spre căldura unuia dintre butucii artificiali. Mă simt atât de confortabil că nu vreau să mă mişc. Dar trebuie să mă duc să schimb o vorbă cu Don. Vrei să mă conduci? Amândoi se ridicară în picioare. Apoi, după un moment de pauză de-a lungul căreia privi în tavan şi apoi în jos la bocancii negri, bine lustruiţi, spuse:

— Cât despre ultima împărtăşanie pentru băiat… o să-mi dai de veste dacă are loc vreo schimbare rapidă, nu-i aşa? Nu vreau să-i fac slujba prea curând pentru că, deşi în nouăzeci şi nouă din cazuri aduce împăcare, ştiu că aduce, există şansa ca în cazul lui să fie invers. Şi noi vrem ca el să reziste, nu? Aşa că anunţă-mă la orice oră din zi şi din noapte atunci când crezi că se apropie timpul.

— Aşa voi face, părinte. Dar nu cred că e nevoie să te îngrijorezi că slujba de împărtăşanie ar putea grăbi evoluţia lucrurilor, pentru că el ştie că e pe ducă şi încă curând. După cum ţi-am spus, el rezistă doar ca să vadă copilul.

Târziu în noapte, Daniel stătea în bucătărie faţă în faţă cu Maggie, spunând:

— Ce contează dacă aici sau la tine?

— Contează enorm pentru mine, Don. Asta încă este casa ei. Ca să-ţi spun adevărul, prezenţa ei se simte peste tot. Şi tu îmi ceri să merg sus în patul tău. E nedelicat din partea ta.

— Eu nu văd lucrurile aşa. Doar ţi-am spus ce a zis preotul: probabil că ea nu se va întoarce multă vreme, dacă o va face vreodată, aşa că vom fi împreună doar o dată pe săptămână? Oh, Maggie – el o îmbrăţişă – am nevoie de tine, în toate felurile. Există chiar momente în timpul zilei, în toiul activităţii, când vreau să mă rup de

toate şi să-ţi telefonez doar ca să-ţi aud vocea. Când vin seara acasă, vreau să merg direct la bucătărie şi să te iau în braţe. Nu te vreau doar pentru un singur lucru: tu reprezinţi totul pentru mine: tovarăşă, prietenă, iubită. Şi, da, mai ales iubită. Noaptea acolo – el îşi smuci capul – mă sucesc şi mă perpelesc la gândul că nu eşti decât la o scară şi un coridor de mine. Uite, draga mea, dacă tu nu vrei să vii sus, mă laşi pe mine să vin în camera ta?

Stând strânsă în cercul braţelor lui, îşi înclină capul până ce fruntea se odihni pe umărul lui şi vocea îi tremură pe când exclamă.

— Nu mă vrei mai mult decât te vreau eu Don, şi în toate felurile, pentru că şi eu, ca şi tine, zac acolo jos, gândindu-mă că tu eşti sus şi vreau să alerg în goană peste treptele acelea. Da, vreau, vreau. Dar e ceva în mine care nu mă lasă. Am scrupule în privinţa asta.

El o eliberă din strânsoare, se dădu înapoi şi umbra unui zâmbet trist i se aşternu pe faţă când spuse:

— Winifred nu mă lasă să intru în camera ei de frică să nu-i ating trupul, iar acum tu nu vrei că vii în camera mea din acelaşi motiv.

— Oh, asta-i nedrept, Don, şi tu ştii asta. Amesteci lucrurile. Voi veni în camera ta, oriunde, dar nu aici.

— Ei bine, nu veni tu sus, dar lasă-mă să vin eu la tine acolo jos. Uite, Maggie, lucrurile ar putea să rămână aşa ani de zile: vreau să spun, ea este unde este şi probabil că va sta acolo. Ce vom face? O să ne trăim vieţile separat, aşa cum ai spus? Să fim împreună doar o dată pe săptămână? Să facem dragoste ca la comandă, ca să nu pierdem ocazia? Am atâta nevoie de tine, dar nu la comandă. Aşa cum am spus, am nevoie de tine în diferite feluri: să stau liniştit cu tine, să trăim în pace, doar să ştiu că eşti acolo.

Pe când stăteau uitându-se unul la altul în tăcere,

auziră telefonul din hol sunând şi Daniel întrebă:

— Cine poate fi la ora asta din noapte?

— Mă duc să văd.

El o trase deoparte spunând:

— Nu, nu, mă duc eu – apoi se grăbi spre hol, ridică receptorul şi spuse: Alo?

— Daniel, aici este Flo.

— Flo, ce s-a întâmplat?

— Nimic; totul este foarte bine. Ce puţin am veşti noi pentru voi: eu şi cu Harvey ne căsătorim.

El se opri o clipă înainte de a spune râzând:

— Ei bine, asta nu mă surprinde.

— Bine, s-ar putea să nu te surprindă, va fi repede. E sâmbăta viitoare, şi aş vrea să vii.

— Sâmbăta viitoare! De ce graba asta? Nu eşti…?

— Nu, nu sunt gravidă, dar el are o ofertă minunată. Şi a venit la momentul oportun, când nu e prea multă treabă de făcut pe aici, cel puţin în ceea ce-l priveşte. Este în Canada şi, normal, el vrea să o accepte.

— Oh, da, desigur. Îmi pare bine să aud asta. Dar, pe de altă parte, te voi pierde. O să-mi lipseşti, tu şi Harvey. L-am îndrăgit pe băiatul ăla, ştii.

— Şi eu. După câte se pare, a ştiut asta de câteva săptămâni, cel puţin cât priveşte oferta, dar nu mi-a spus nimic temându-se că nu s-ar realiza. Şi Daniel…

— Da Flo?

— Înţelegeţi că Winnie nu va mai fi vizitată săptămânal? Trebuie să faci ceva în privinţa asta.

— Nu pot face nimic. Părintele Ramshaw a trecut pe aici, mai devreme. O văzuse azi şi, din câte am auzit, numai numele meu o aduce la nebunie. Dar nu te îngrijora pe motivul ăsta, trebuie să îţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut săptămânile trecute. Oricum, voi veni sâmbătă. Dacă nu eu, Joe.

— N-aţi putea veni amândoi? Oh nu, presupun că cer prea mult. Înţeleg. Voi fi bucuroasă să văd pe unul dintre voi. Ce face Annette?

— Mi-e teamă că nu prea strălucit, pentru moment. Doctorul i-a ordonat să stea la pat o săptămână. Ei bine, ea a stat aproape douăzeci şi patru de ore. Fie vorba între noi, aş fi surprins dacă ar naşte la timp, deşi eu sper că aşa va fi. Apropo, cât aveţi de gând să rămâneţi acolo? Intenţionaţi să vă stabiliţi definitiv?

— Da, după câte ştiu. Dar desigur că ar trebui să mergem acolo mai întâi şi să vedem cum suntem primiţi, înţelegi?

— Da… Da, înţeleg. Dar îndată ce vor începe să-l cunoască pe Harvey, îl vor accepta din toată inima, sunt sigur.

— Aş vrea să pot fi atât de sigură. Nu se va duce la niciunul dintre marile hoteluri. Ştii asta, nu? Şi nici la vreun, club. Întotdeauna l-am socotit înţelept în această privinţă deoarece Gerry Morley – ştii, prietenul despre care ţi-am vorbit – a fost dat afară de la un club al muncitorilor. Nu-ţi vine să crezi asta, nu? Şi el nu seamănă niciun pic cu Harvey care este reţinut şi se poate stăpâni. A provocat ceva scandal şi n-a lipsit mult să intre în mâinile poliţiei. Aşa că, în ceea ce priveşte Canada vom trăi şi vom vedea, nu-i aşa?

— Bine, vă doresc amândurora tot norocul din lume, ştiţi asta. Şi o să vă duc dorul. Cu toţii vi-l vom duce, pentru că, sincer Flo, tu şi cu Harvey aţi adus puţină lumină în această casă în ultimele luni. Şi era foarte multă nevoie de asta.

— Mulţumesc, Daniel. Ei bine, pe sâmbătă Mai bine ai veni vineri seara, pentru că nunta va fi celebrată sâmbătă dimineaţa devreme.

— Aşa voi face, Flo. Aşa voi face. Noapte bună.

Dumnezeu să te binecuvânteze.

În bucătărie, Maggie, aflând veştile, spuse:

— Ce minunat pentru ei. Totuşi mă îndoiesc că o vor duce mai bine acolo decât aici. Este groaznic să mă gândesc la asta, căci ei sunt doi dintre cei mai drăguţi oameni din lume. Şi nu am mai întâlnit niciodată înainte pe cineva ca el, cu manierele lui. Este un gentleman adevărat, dar a avut de suferit din cauza culorii lui. Brr! Când te gândeşti la câţi mitocani mişună şi în posturi înalte, îţi vine să scuipi! Şi nu trebuie să te uiţi prea departe, nu-i aşa? Uită-te la tatăl lui Annette. El este singurul care nu i-a vorbit niciodată lui Harvey. Dar acum nu vorbeşte nici cu propria-i fiică. Este adevărat că încearcă să-şi lase afacerile?

— Nu, nu, a fost doar un zvon. Sunt prea profitabile ca să renunţe la ele.

— Dar e adevărat că se mută, nu-i aşa?

— Da, cel puţin din câte am auzit, este destul de adevărat.

— Cineva spunea că undeva pe lângă Carlisle.

— Ei bine, n-au decât să se mute şi în iad, din partea mea. Dar să ne întoarcem la noi, Maggie: cum rămâne?

Maggie se întoarse cu spatele la el, se duse spre foc şi, aplecându-se, umblă la boiler apoi spuse liniştit:

— Trebuie… va trebui să mă gândesc la asta, Daniel. Las-o pentru moment, vrei?

Se răsuci şi privi spre el, iar el, trecând pe partea cealaltă, o înconjură din nou cu braţele spunând:

— Atunci fă „momentul” mai scurt, vrei? Te rog, Maggie, fă momentul mai scurt.

Capitolul VII

Era într-o joi dimineaţa pe la şase şi jumătate, când Annette se simţi rău. Simţi o durere ascuţită la „baza abdomenului şi pentru o clipă fu cât pe ce să leşine. Încet,

se ridică pe marginea patului şi se uită la ceas. Damei şi Joe nu veneau de obicei în cameră până la ora şapte, iar sora până la ora opt.

Se dădu jos din pat, uitându-se spre locul unde Don dormea încă sub influenţa somniferului, şi păşi grijuliu pe lângă piciorul patului, spre uşa care dădea în camera de zi. De-abia reuşise să ajungă la canapeaua de acolo înainte ca durerea să o cuprindă din nou şi se îndoi, strângându-şi abdomenul cu mâinile.

Privi butoanele din perete; apoi, cu un efort, făcu nişte paşi împleticiţi spre ele şi apăsă unul, şi păru să treacă numai un minut înainte de a auzi paşi alergând pe coridor, şi iată-l pe Joe:

— Ce este?

— Joe.

— Da, dragă? Uşurel. Uşurel.

El o duse înapoi spre canapea şi se aşeză lângă ea, cuprinzând-o cu braţul.

— Ai dureri?

— Eu… cred că mi-a venit sorocul, Joe. Tu… mai bine ai chema doctorul.

— Eşti sigură?

Ea gâfâi:

— Dureri îngrozitoare.

Se ridică imediat şi se îndreptă spre telefonul aşezat pe o noptieră.

Se întoarse imediat la ea.

— Vine, zise el. Nu va dura mult. Întinde-te.

— Eu… eu nu pot, Joe! Oh, Doamne! Ea rosti cuvintele gemând. O cuprinse strâns lângă el:

— Hai, hai. Va fi bine. Uite: doar stai relaxată. Îl sun pe tata. El îţi va aduce o băutură caldă. Ar putea ajuta.

Îşi întinse mâna liberă, apăsă pe celălalt buton, şi într-un minut, Daniel veni în grabă în cameră, ezitând

numai un moment înainte de a spune:

— Asta e, deci?

— Tată… tată, e prea curând.

— Ştiu, ştiu, iubire. Dar e în regulă; lucruri din astea se întâmplă adesea. O să fie bine, o să vezi. Doctorul?

— L-am sunat; e pe drum.

— Oh, Doamne!

Faţa ei era răvăşită de suferinţă, şi amândoi îi cuprinseră trupul contorsionat, în timp ce Daniel murmură:

— De ce dracu' nu se grăbeşte!

— Dormea. L-am trezit. Trebuie să se îmbrace.

— Stă la cinci minute de mers cu maşina.

— Uite; du-te şi scoal-o pe Maggie. Dar du-te cu grijă; nu vreau ca Don să afle despre asta; nu încă, oricum.

Maggie şi doctorul veniră aproape simultan. În cameră. Annette zăcea întinsă pe canapea cu trupul scuturat de durere. Întinse mâna spre cea a doctorului şi, cuprinzând-o, spuse:

— Te rog! Te rog; fă ceva.

— Vom face ceva, dragă, nu-ţi face griji. Cât de des vin durerile?

— Par… par să fie tot timpul… tot timpul.

El se întoarse cu spatele la ea, se uită de jur-împrejurul camerei, apoi trecu pe lângă Daniel şi se duse la telefon. După un moment zise:

— Ambulanţa va fi aici în câteva minute.

— Ambulanţa?

Annette se ridică în capul oaselor iar el spuse:

— Da, Ambulanţa. Şi întinde-te liniştită, mergi la spital.

— Eu… eu gândeam…

— Orice gândeai, poţi gândi la spital, draga mea. Acolo este locul tău, vei fi bine în curând. N-ai de ce să te

îngrijorezi. Se întoarse apoi spre bărbaţi:

— Eu unul m-aş îmbrăca, ar fi bine ca unul din voi să meargă cu ea.

Cum amândoi se îndreptau spre uşă, Joe îi spuse lui Daniel:

— Tată, tu stai aici şi vezi de Don. Merg eu cu ea.

În mod ciudat, Daniel nu făcu nicio obiecţie, dar spuse:

— Bine, băiete, bine.

Şi fiecare se grăbi spre camera lui ca să se îmbrace întrucât ambele misiuni erau la fel de urgente. Înainte ca ambulanţa să sosească, Annette, ţinându-se de Maggie, mai avu încă trei spasme dureroase. Dar când oamenii aduseră targa, ea o înlătură:

— Pot… pot să merg. Şi… şi vreau să mai arunc o privire soţului meu.

Doctorul şi Daniel de-o parte şi de alta o ajutară să se ridice apoi o conduseră spre dormitor. Mulţumită că zgomotul nu-l trezise pe Don, se aplecă şi îl sărută pe obraz. Dar când el se mişcă şi murmură ceva, doctorul o luă repede de lângă pat. Oricum, odată aflaţi pe coridor, el spuse:

— Acum ai mers destul de mult. Întinde-te pe targă şi noi te vom ridica, apoi poţi uita de toate, în afară de faptul că vei avea un bebeluş frumos. Am să vin şi eu mai târziu să te văd. Am ţinut legătura cu doctorul Walters, aşa că el te va aştepta.

Când, biruită de un alt spasm, ea începu să geamă, infirmierii de pe ambulanţă se opriră, iar ea, respirând întretăiat, privi în sus spre Joe:

— Vei sta cu mine… Joe?

— Voi sta cu tine. Nu-ţi fie teamă, voi fi cu tine.

Două ore mai târziu, Joe băuse patru ceşti de ceai, şi le explicase cel puţin de şase ori celor trei taţi care

aşteptau în sala de aşteptare, că nu el era tatăl, el era cumnatul. Iar când un tânăr întrebă: Atunci Unde-i tipul? A fugit? el răspunse amuzat: Nu, e încă în pat.

Replică la care, după un moment de ezitare, acela zise:

— Nu mai spune!

— Serios.

— Beat?

La asta joc răspunse trist:

— Nu, nu e Beat – aş vrea să fi fost – a suferit un accident.

— Oh. Celui care întreba îi păru vădit rău. Dureros, zise el. Este dreptul fiecărui bărbat să ştie ce se petrece, nu crezi? Iar după ce Joe spusese: „Da, da, presupun că ai dreptate” tânărul arătă cu degetul spre capătul îndepărtat al camerei către un părinte în aşteptare, care măsura camera cu pasul şi spuse pe un ton scăzut: „Tipul ăla ceruse să asiste la spectacol. Poţi crede asta? El nu poate să fi trecut prin ce am trecut eu, altfel al naibii ce-ar mai vrea să o şteargă de-aici. Eeh! unii oameni”.

O parte din Joe râdea; dar numai o parte din el; cealaltă parte se lupta amarnic între a-l implora pe Dumnezeu şi a-i cere ca Annette să fie bine; şi, dacă ar trebui să se aleagă între ea şi copil, atunci să sacrifice copilul. Chestia asta cu salvatul copilului cu orice preţ era o prostie pentru el. Biserica greşea aici şi ar fi spus-o cu prima ocazie când l-ar fi văzut pe părintele Ramshaw sau, da, pe părintele Cody. El ar fi fost unul căruia să-i fi trântit una ca asta. Dacă ei lasă să i se întâmple ceva lui Annette pentru a salva copilul, singura lumină din viaţa lui se va stinge.

El trebuie să ducă o luptă constantă ca să reziste, chiar şi în spatele măştii pe care o afişase: pentru că, din momentul în care îi privise abdomenul crescând, îi

crescuse şi invidia faţă de Don. Deşi ştia că Don nu o va mai lăsa însărcinată vreodată, el totuşi mai era gelos într-un fel, deoarece îşi amintea mereu că n-ar fi trebuit să lase ca asta să se întâmple. Ar fi trebuit să fi fost puternic, energic, să fi dat cărţile pe faţă înainte ca tatăl său să-şi pună în aplicare planul pentru scăparea fiului. Dacă el ar fi fost deschis şi şi-ar fi declarat dragostea, nu l-ar mai fi ţinut pe Don în spate acum şi nici mama lui adoptivă nu ar mai fi intrat într-un azil.

— Domnule Coulson? Sora îl bătea uşurel pe braţ. E-n regulă. Totul. Este bine, domnule Coulson. Nu vă uitaţi aşa de îngrijorat; totul e bine.

— Ea e…

— Da, ea e bine, vă spun eu. Doarme acum. A trebuit să-i facem o cezariană. Aveţi o fetiţă… vreau să spun – ea râse – aveţi o nepoţică.

— O fată?

— Ei bine – sora râse din nou – din moment ce e nepoată, presupun că e fetiţă; există doar două feluri.

El îşi exprimă uşurarea şi mulţumirea răsuflând adânc cât să facă să se întoarcă nişte capete în direcţia lui, şi, în timp ce ieşea urmând-o pe soră, unul dintre capete se întoarse şi le spuse celorlalte:

— Caraghios individul ăsta. Cică e cumnatul. Ha! Pare că a stat mai pe ghimpi decât mine.

Cumnatul privea acum printr-o fereastră unde sora arăta cu degetul spre un pătuţ de copil, în care el putu să desluşească doar o faţă micuţă şi zbârcită, ca a unei bătrâne. Când sora spuse lângă el: „E frumoasă; e mică, de-abia depăşeşte trei kilograme, dar e frumoasă, Joe îi zâmbi zicând:

— O pot vedea? Vreau să spun pe doamna Coulson.

Ea replică:

— N-ar avea niciun rost, va mai dormi pentru ceva

timp de-acum încolo. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, m-aş duce şi i-aş da vestea tatălui, apoi aş face o baie şi aş lua un mic dejun consistent până când ea s-ar trezi.

— Mulţumesc, soră. Aşa voi tace. Dar crezi că aş putea schimba o vorbă cu doctorul înainte…

— Oh, ea îl întrerupse brusc râzând, aveţi o şansă mai mare când vă întoarceţi, pentru că încă este în sala de operaţii, aducând încă unul… din adâncuri.

El râse odată cu ea, încuviinţă, apoi zise:

— Mulţumesc foarte mult, soră, şi plecă.

Din adâncuri, spusese ea. Era oare catolică?

Dintru adâncuri strig către Tine, Doamne.

Doamne ascultă glasul meu.

Pleacă-ţi urechea Ta, la glasul rugăciunii mele.

De câte ori nu spusese asta în ultimul timp, şi în acelaşi timp se întrebase de ce o spunea, pentru că îşi avusese îndoielile lui, marile lui îndoieli despre cineva sau ceva care ar putea fi acolo să-i asculte glasul. Mai concret, el ştia că, dacă ei i s-ar fi întâmplat ceva în dimineaţa asta, ar fi înţeles, neîndoielnic, că de ani de zile, aşa cum făcuseră milioane de oameni de-a lungul timpului, îşi vorbise lui însuşi, şi că ar fi rostit pentru ultima oară „Cred, Doamne, ajută-i necredinţei mele”, pentru că niciodată nu s-ar mai fi rugat pentru credinţă. Dar ea supravieţuise.

Păşi afară în dimineaţa rece şi inspiră adânc aerul îngheţat. Privi în sus. Cerul era înalt şi senin, dar era destul de frig ca să fie iarnă de-a dreptul.

Cum venise cu ambulanţa, el luă autobuzul spre casă, unul care-l putea lăsa cât mai aproape. Autobuzul era înţesat de oameni, cu toţii vorbind despre frigul brusc, cu excepţia unuia, anume femeia care stătea lângă el, şi care spuse pe un ton scăzut:

— Nu este deloc neaşteptat; este aşa de două sau trei

dimineţi de-acu’. Am spus de săptămâna trecută că vom avea zăpadă, şi aşa va fi, fie la sfârşitul lui martie sau mai devreme, vei vedea. Cobor aici.

El îşi feri genunchii pentru a-i face loc să treacă iar ea spuse:

— Pa.

El răspunse la fel.

— Pa.

Îşi spuse în sinea lui că Pierzi foarte multe când ai maşină: nu numai că zbori de-a lungul provinciei fără să vezi nimic, dar nici n-ai ocazia să întâlneşti oameni. Pa, spuse ea. Nu-i mai spusese nimeni „pa” de mult. Cei trei tipi şi cele două fete de la birou îi spuneau „La revedere. Pe curând”, sau, în cel mai bun caz, „cu bine”.

Acum stătea privind pe fereastră. Femeia aceea i-ar fi putut fi mamă. Aruncă o privire înapoi. Oricare dintre aceste femei i-ar fi putut fi mamă. Dar nu; ele arătau cu toatele ca fiind din clasa muncitoare, şi mama lui fusese… Ce fusese ea? Oh, nu, nu din nou. Ar trebui să nu se mai amăgească singur, pentru că nu ar fi dus nicăieri; odată ce o va găsi, va voi să-şi găsească tatăl, nu-i aşa? Oricum, era un singur fel de a-şi stăvili curiozitatea, şi anume să abordeze problema: se va duce acasă şi va întreba.

În timpul adolescenţei se gândise la asta, dar, pe măsură ce înainta în vârstă ar fi trebuit să se întrebe tot mai puţin, dar se întâmplase exact invers. Dacă o va găsi şi se va întâmpla să fie dezamăgit de ea? Trebuia să-şi asume acest risc. Fusese într-un fel respins şi de Annette. Ar putea risca o altă respingere sau dezamăgire? Se simţea pustiit pe dinăuntru. Avea nevoie de ceva… de ceva care să umple acest gol şi oricât de repede papucii bărbatului mort ar deveni liberi, el nu se putea vedea sărind în ei, chiar dacă Don o voia… nu ar fi fost decent. Oricum, rămânea Annette pentru care el era doar un frate.

Oh, ar fi dorit să nu fi luat autobuzul. Nu, de fapt nu ar fi dorit asta, pentru că îi plăcea să se afle printre oameni. Totuşi era o contradicţie, nu-i aşa? De ce ceruse să se mute în cabană separat de familie? Oh, ştia el de ce, pentru că trebuia să fugă pe cât putea de respingerea ei, şi, de asemenea, de tatăl său care făcea tot ce-i stătea în putinţă în încercarea de a aplana acest conflict, ceea ce era la fel de rău, într-un fel.

Dar Jessica? Jessica Bowbent; sau Irene Shilton… da, ce-i cu ele? Nu, nu Irene. Aşa că rămânea Jessica sau mai bine Mary Carter. Da, şi mai bine Mary…

Maggie aştepta în prag, cu Daniel în spatele ei, Peggie şi Lily în spatele lor.

— Ei?

— E bine; e fetiţă.

Daniel închise ochii şi respiră zgomotos, apoi aproape că se răsti la Joe:

— De ce dracu’ n-ai telefonat, atunci? Am stat ca pe ghimpi.

Dar apoi se arătă surprins când Joe îi întoarse vorba pe acelaşi ton:

— Doar avem telefon; ai fi putut suna la spital şi singur, nu?

— Bine, bine, băiete. Calmează-te. Daniel îl bătu pe umăr. Tu ai stat acolo şi înţeleg că trebuie să fi fost îngrijorat. Dar să-ţi spun sincer, mi-a fost teamă să sun. Hai. Hai. Hai să mănânci ceva.

— Vin într-un minut. Mă duc direct la Don.

— Desigur. Desigur. A stat ca pe ace. Nu putea crede că a plecat şi nu l-a sculat.

Joe se duse repede spre camera bolnavului, dar înainte de a intra îşi adună puterile, apoi deschizând uşa cu forţă, strigă:

— Cine-i tătic?

Infirmiera se întoarse dinspre pat strigând:

— A născut?

— Da, a născut.

El stătea acum privind în jos spre Don; dar Don nu vorbea aşa că ţipă la el:

— Ei, hai! spune ceva, omule!

— Cum… cum se simte ea? Vocea lui Don era subţire, slabă.

— Ea e bine. Joe nu ştia dacă era aşa sau nu; dar pentru moment trebuia să fie.

— Ai o fiică, zise el.

— O fată?

Cuvintele fură scurte, dar vocea lui Joe sună foarte puternic:

— Asta-i ceea ce înseamnă o fiică; da, o fată. Oricum, asta mi-a spus sora.

Don îşi lăsă capul înapoi pe pernă, privi în sus trecându-şi dinţii peste buza de sus, iar sora întrebă:

— Cât cântăreşte? E bine? Vreau să spun, nu e bolnavă sau altceva?

Joe continuă cu voce tare:

— Bineînţeles că e bine. Nu ştiu cât cântăreşte copilul. Oh, ba da, ştiu. Cred că sora a spus ceva peste trei kilograme. Eram năucit. Vă spun, camera era plină de bărbaţi care se plimbau în sus şi-n jos cu paşi mari aşteptând să fie taţi. Vocea lui coborî aproape de şoaptă, pe când spuse: Oh, nu, omule. Nu. Se uită în jos la ochii închişi ai lui Don şi la lacrimile care-i curgeau pe obraji. Sunt veşti minunate. Haide. Haide.

— Ei, de ce nu poate plânge omul la bucurie? Asta şi face. Nu-i aşa? Sora şterse faţa lui Don de parcă era un copil: Cred că ai nevoie să sărbătoreşti. Cu toţii avem. Ce zici de asta?

Ea îi aruncă o privire voioasă lui Joe, iar el,

preluându-i tonul, spuse:

— Da, da, asta e o idee bună. Şi se grăbi să iasă din cameră.

Fusese surprins că Daniel nu-l urmase în camera lui Don, aşa că îşi făcu drum spre sufragerie, şi, văzându-l pe tatăl său coborând scările, se opri:

— Ce s-a întâmplat? De ce nu ai venit cu mine?

Daniel îşi trecu mâna prin păr:

— Eu… nu aş putea să dau ochii cu el… simţeam că aş ceda nervos. Mă voi duce direct la el acum.

— Mă duc după nişte băutură.

— Asta e o idee. Daniel zâmbi, spunând: Şi vom merge cu toţii. O să strig la Stephen să coboare. Peggie este sus cu el.

În timp ce Joe era cât pe ce să se întoarcă şi să plece, Daniel zise:

— Doar o clipă. Uite, pot să te rog ceva?

— Nu-i nevoie să întrebi, ştii doar. Ce este?

— Vrei să te duci sâmbătă în locul meu la nunta lui Flo?

Asta înseamnă să pleci vineri noaptea. Vrei să faci asta?

— Da, da, foarte tare, dar credeam că vrei tu să fii acolo.

Daniel se întoarse o clipă şi privi în lungul holului înainte de a spune:

— Da, mi-ar plăcea să fiu acolo, dar am un sentiment ciudat; nu vreau să-l las pe Don; cred că se duce repede, Joe. Tu ce crezi?

Trecură câteva secunde înainte ca Joe să răspundă:

— Se duce, ştim asta, dar nu aş spune că repede. Ar putea să o ţină aşa pentru încă ceva timp, iar naşterea copilului îi va da un imbold.

— Nu cred că e receptiv la imbolduri. Dar, poate că ai

dreptate. Simt că mai bine aş fi aici. Înţelegi?

— Da, da. Dar nu voi sta mult acolo; mă voi întoarce imediat după nuntă. Voi fi înapoi sâmbătă noaptea. Apropo, cred că ar trebui să o sunăm pe Flo şi să-i spunem despre copil.

— Da, cred şi eu. Dar ce-ai zice să-l lăsăm pe Don să o facă? Vom aduce prelungitorul în cealaltă cameră.

— Da, e o idee. Du-te şi spune-i. Aduc ceva de băut şi-i chem şi pe ceilalţi.

Zece minute mai târziu, stăteau cu toţii în jurul patului: Maggie, Lily, Peggie, Daniel, Joe şi Stephen. Aveau cu toţii pahare în mână, cu excepţia lui Joe care de-abia formase numărul lui Flo, spunând în timp ce aştepta să răspundă:

— Trebuie să fie undeva prin birou. Apoi îşi împinse bărbia înainte: Pot vorbi cu doamna Jackson, vă rog?

— Doamna Jackson la telefon. Cine întreabă?

— Ei, n-ai ghicit? Admiratorul tău secret, Joseph Coulson.

— Oh, Joe. Ce e? S-a întâmplat ceva rău?

— Nu, nu. E aici un domn care vrea să-ţi vorbească.

Aşteaptă.

Apoi îi pasă receptorul lui Don, iar acesta, ridicându-se în capul oaselor, zise:

— Bună, Flo.

— Tu eşti Don?

— Da, e Don. Cine credeai că este? Şi fii mai respectuoasă, pentru că vorbeşti cu tatăl unei fiice.

— Oh, Doamne! A născut. Cum se simte ea? Şi copilul?

— Ia-mă încet, feemeie. El pronunţă cuvântul aşa cum îl auzise pe Harvey rostindu-l, ceea ce provocă râsul celor din jurul patului; apoi continuă: Da, ea e bine şi avem o fetiţă.

— Oh, asta-i minunat, minunat. Mi-ar plăcea să vin acolo, Don, dar voi veni cândva săptămâna viitoare.

— Flo?

— Da, dragule?

— O să o numim Flo.

Pe când vorbea se uită la feţele surprinse din jurul lui şi încuviinţă în timp ce vorbi din nou la telefon:

— Eu şi cu Annette am zis că dacă va fi băiat îl vom numi Harvey, iar dacă va fi fată o vom numi Flo; nu Florence, ci doar Flo.

Urmă o pauză pe fir înainte ca vocea lui Flo să se audă din nou:

— Oh, asta-i minunat. Sunt atât de mândră. Şi când mă gândesc că aţi fi numit băiatul Harvey. Oh, numai de-ar fi fost aici când aţi sunat. De-abia a intrat la proces, dar va veni diseară. Ştii că ne căsătorim, sâmbătă?

— Da, da, ştiu, şi sper să fiţi fericiţi mereu. Ştiu că veţi fi. E un om de treabă Harvey al tău.

Respiraţia lui începu să se îngreuneze şi spuse:

— Ţi-l dau înapoi pe flăcău.

Şi deodată căzu înapoi pe pernă.

— Joe la telefon. Nu e o veste minunată?

— Oh, da. Dar cum se simte ea cu adevărat?

El se opri o clipă înainte de a spune:

— Oh, se simte bine. De-abia m-am întors de la spital şi mă duc să mănânc ceva, apoi voi, suna din nou în drum spre birou.

— Transmite-i dragostea mea, da? Şi mulţumeşte-le lui Don şi ei mult de tot. O să aflu celelalte veşti mâine seară, când vine Daniel.

El nu spuse „vin eu în locul tatii” ci: Toţi sunt strânşi aici, Flo, toţi cu paharele în mâini ca să toasteze pentru micuţa Flo. La revedere, dragă.

— La revedere, Joe, fii binecuvântat.

El puse receptorul în furcă, apoi ridică paharul şi, ţinându-l îndreptat spre chipul crispat al lui Don, spuse împreună cu ceilalţi:

— Pentru micuţă Flo, apoi adăugă, şi pentru mama şi tatăl ei.

De-abia terminaseră de băut paharele, când sora Pringle preluă situaţia spunând energic:

— Ei, acum avem treabă cu toţii, aşa că v-aş fi îndatorată dacă m-aţi lăsa să mi-o fac pe a mea cu puţin ajutor din partea dumitale, domnule Coulson, aşa că voi doi, flăcăi, vă puteţi duce să vă luaţi micul dejun.

Joe înţelese urgenţa pentru că lui Don îi era greu să respire şi astfel, conducându-l pe Stephen, îşi făcu repede drum afară din cameră. Stephen nu protestă. Fusese foarte liniştit zilele acestea. Ar fi rămas ore întregi în camera bolnavului trecând neobservat când sora era acolo, stând într-un colţ, doar privind spre Don şi zâmbind când îi întâlnea privirea, dar, odată ce sora părăsea camera, se strecura repede spre marginea patului şi-i ţinea mâna lui Don atât cât îl lăsa acesta. Şi în mod ciudat, nu sporovăia.

Sora i se adresă lui Daniel:

— Vrei să mă ajuţi să-l ridic?

Şi când el îl ridică, ea zise:

— Ţine-l aşa până mai aduc nişte perne.

Daniel, ţinându-şi fiul şi privindu-l cum respira, suferea odată cu el, mai mult cu mustrări de cuget decât cu durere fizică, deoarece se învinuia din ce în ce mai mult de a-şi fi adus fiul în halul ăsta, în acest mod chinuitor de a muri. Problema părea să fie următoarea: voise el într-adevăr să-l elibereze de sub dominaţia mamei lui sau o făcuse doar ca să câştige războiul dintre părinţi?

Câteva minute mai târziu, după ce dădu pe gât pastilele cu lichidul gros maroniu, respiraţia lui Don se uşură, deschise ochii, şi, privindu-şi tatăl, zâmbi slab:

— Trebuia să stric petrecerea, nu?

— Nu-ţi face griji din cauza asta. Te-a lăsat durerea?

— Da, aproape. Ştiinţa face minuni. Oftă lung şi încet, spunând: Eu… eu nu ar trebui să râd de asta, pentru că adesea zac aici gândindu-mă cum era înainte de a exista pastilele şi porţiunile astea; fiindcă ştii, tată.

Îl privi pe Daniel în faţă:

— Omul poate îndura atâtea din toate: chiar şi din fericire. Oh, da, asta în mod cert. Nu e minunată vestea despre copil? Când crezi că vor veni acasă?

— Nu ştiu, fiule. O să mă reped cu joc în drumul lui spre birou, dar nu voi sta mult. Mă întorc repede şi-ţi dau veşti despre amândouă.

Don îşi lăsă bărbia în piept şi privi în lungul patului, unde picioarele lui neputincioase formau o vale în plapumă, şi pentru o clipă îşi văzu degetele de la picioare ca pe vârfurile a doi munţi, şi adâncitura din plapumă ca o trecătoare. Nu era prima dată când mintea îi juca feste. Mai zilele trecute văzuse o muscă mergând pe tavan. Era prima muscă pe care o văzuse anul acesta, şi se întrebase de unde venise; realiză, că vederea ei era limitată, dar apoi îşi dădu seama că, fie şi aşa, ea avea mai multă putere decât el. El avea o minte cu care să gândească, dar nu se putea mişca. Uneori, pastilele nu aveau efectul dorit; acţionaseră slab şi azi, deoarece sora nu i le dăduse odată cu lichidul maro. Era dispus să bea cât de mult lichid maro, orice ar fi fost el. Nu se interesase niciodată de aceste lucruri, dar în acea zi se minunase de muscă, cu atât mai mult de o furnică sau un ţânţar, pentru că, aşa cum îşi lămuri sie însuşi, acele minuscule fiinţe aveau traiecte digestive. Puteau îngurgita şi elimina.

Şi în mod ciudat, el realiză că niciodată nu se gândise în acest fel înainte; nu în acest sens, oricum faptul că se mira de existenţa unui sistem funcţional într-un trup ca

gămălia îl adusese mai aproape de Dumnezeu pentru o clipă. Şi el îl rugase pe Dumnezeu să-i ia durerea iar aceasta dispăruse în mod, straniu; sau poate că doar adormise. Nu părea responsabil de gândurile lui în aceste zile, şi uneori nu se putea abţine să nu-şi exprime gândurile ca acum când spuse: Probabil că l-au considerat pe Joe drept tată.

— Oh, nu, nu. Le-a spus el cine este.

— Nu, nu. El a spus doar că toţi se plimbau încolo şi încoace, toţi taţii care aşteptau. Nu le-ar fi spus; ei or fi crezut că el este tatăl. Îşi întoarse capul într-o parte, apoi privi spre faţa lui Daniel: Şi ar fi trebuit să fie el, nu, tată?

— Prostii. Prostii. Cine ţi-a băgat asta în cap? Numai tu ai fost viaţa lui Annette; ea şi cu Joe erau ca fraţii. Asta a fost relaţia. Hai, hai, nu te prosti. Oricum, cred că vrei să te odihneşti acum. O să te las pe mâinile surorii; ea te va linişti. De ce trebuie omul să spună lucruri prosteşti? îşi flutură mâna spre fiul său, spunând: O să trec din nou înainte să plec la spital. Poate că ai vrea să-i scrii un bilet.

— Da, da, aşa voi face, aşa voi face.

Douăzeci de minute mai târziu, întrucât Daniel era gata de plecare, Maggie traversă holul în grabă spre el:

— M-am gândit. Dacă Ho nu se va duce sâmbătă să o vadă, cred că ar fi mai bine să telefonezi la spital, pentru că ea probabil o va aştepta, fiind Flo singura pe care vrea să o vadă.

— Da, da, presupun că trebuie să le spun. Dădu din cap spre ea. Crezi că ai putea să o faci tu? Trebuie să plec acum, dar mă voi întoarce după ce merg la spital şi apoi am o zi întreagă înainte.

— Da, voi suna eu. Apoi, închizând uşa după el, zise: Doamne, începe să ningă şi e aproape primăvară. Ai grijă.

El îi zâmbi.

— Pentru tine, voi avea.

Schimbară o privire, şi ieşi. După ce închise uşa, ea ridică receptorul, telefonă la spital şi întrebă dacă ar putea vorbi cu intendenta: dorea să afle veşti despre o pacientă, doamna Coulson. Când i se spuse că intendenta era la o şedinţă, dar că se întâmpla ca sora Prett de la salonul doamnei Coulson să fie la recepţie şi că poate vorbi cu ea dacă doreşte, Maggie spuse:

— Da, da, desigur.

Când auzi vocea surorii, zise:

— Voiam doar să vă spun că doamna Jackson nu va trece sâmbătă să o viziteze pe doamna Coulson. Se căsătoreşte.

— Oh, asta-i drăguţ. Îi voi spune doamnei Coulson. Va fi ceva care să o intereseze.

— Vreţi să-i mai spuneţi, vă rog, cu blândeţe că este bunică? Nora ei a născut o fetiţă azi de dimineaţă.

— Oh, ce emoţionant! zise vocea de la celălalt capăt al firului. Oh, da, îi voi spune. Şi, după cum spuneţi, cu blândeţe. La revedere.

— La revedere.

Maggie stătu uitându-se la telefon pentru o clipă. Fusese sarcastică sora atunci când repetase după ea „cu blândeţe”? Nu, nu credea; păruse foarte cumsecade. Se întoarse din nou spre bucătărie. Ce săptămână! Toate păreau să se întâmple în acelaşi timp. Îi păru rău că Flo şi Harvey părăseau ţara. Îi vor lipsi vizitele lor aduceau lumină în casă. Îşi dori să se întâmple ceva care să aducă lumină în viaţa ei. Şi totuşi ar fi atât de uşor să urce acele trepte noaptea. Dar n-ar fi la fel de uşor să-l lase pe el să vină în camera ei?

Da, presupunea că da, şi ştia că nu va mai fi capabilă să reziste multă vreme. Dar problema era convieţuirea în casa asta. De ce simţea aşa, nu ştia, fiindcă niciodată nu avusese vreo afecţiune pentru Winifred Coulson, din prima

zi în care intrase în casă spre a-l îngriji pe Stephen. Putea spune că existaseră momente când ea fusese o stăpână afurisită. Şi oare cât de des trebuise să-şi muşte limba pentru a se stăpâni să nu-i spună femeii ce credea despre ea. Aşa că de ce i se opunea lui Daniel? Era conştiinţa?

Se săturase de acest cuvânt de-a lungul anilor. Asta era o casă de catolici – ea era singura necatolică – şi părea numai privilegiul, catolicilor să aibă o conştiinţă. Dar ea ştia că avea o conştiinţă mult mai vie decât a oricărui membru din gospodărie. Totuşi, nu; Daniel avea multe pe conştiinţă, dar cu îndreptăţire. Totuşi, ea nu l-ar putea blama pe Daniel pentru orice-ar fi făcut sau avea să facă. Îl iubise atât de mult timp şi atât de fără speranţă, încât acum unirea lor ar fi trebuit să o umple de încântare, şi totuşi nu era aşa. Era prea tainică şi nu putu suporta gândul că ceilalţi vor afla despre ea. Dar trebuia să se întâmple şi asta într-o zi. Oh, da, trebuia… odată.

Daniel stătea pe marginea patului, lângă fiul său. Era în halat, ca şi Stephen, care stătea pe patul liber citind un comics de pe care îşi ridica privirea din când în când, şi zâmbea spre tatăl lui şi spre Don.

Daniel, răspunzând zâmbetului, se pomeni spunând ca pentru el:

— E uimitor cât s-a schimbat băiatul ăsta în ultimele câteva luni. Ai observat?

— Da, da. Se pare că s-a maturizat în gândire.

— Ei da, datorită sentimentelor pe care le are pentru tine. El nu mai adăugă desprinderea de mama lui, deoarece, într-un fel, Stephen avusese nevoie de acea eliberare la fel de mult ca şi Don, deşi, în timp ce pe unul îl ajuta, pe celălalt… îşi opri gândurile spunând: Arăţi nemaipomenit azi, ştii.

— Mă simt nemaipomenit. Ştii ceva, tată? Chiar am fost în stare să respir adânc. Şi îi demonstră zâmbind. Dar

apoi, zâmbetul dispărând, spuse calm: Ştii, sunt zile în care mă trezesc şi aş dori să nu mă fi trezit, dar de ieri, de când am auzit de copil şi că Annette se simte bine, ca şi veştile de azi, că stă veselă, cum a spus Joe, ca un cintezoi, efectul asupra mea este uimitor: de-abia dacă am avut vreo durere toată ziua. Şi am luat doar o serie de pastile, iar pe celelalte nu le voi mai lua – arătă spre noptieră pe care se aflau nişte pastile mici, albe, pe o farfurie, iar lângă ele o sticlă cu un lichid maroniu. Dacă voi continua să mă simt aşa, o să dorm fără somnifere, pentru că mă fac atât de confuz dimineaţa. Ştii, tată, simţindu-mă astăzi atât de bine, trebuie să mă întreb dacă nu cumva durerea poate fi controlată, fiindcă, de când am auzit despre copil şi Annette cum ţi-am spus, mă simt altfel. De fapt, dacă durerea începe din nou, nu cred că voi apela la pastile. Dacă o pot face o dată, o voi mai face şi a doua oară.

— Oh, eu unul aş lua pastilele, băiete. Fapt este că vei avea dureri mai mici pe măsură ce te vei întrema.

Don privi la tatăl său şi întrebă:

— Pe măsură ce mă întremez… glumim, nu, tată? Azi e doar o stare trecătoare; mâine mă voi simţi rău din nou, iar gândurile despre durerea care poate fi controlată se vor risipi dimineaţa, ca cele mai multe dintre gândurile mele.

— Nu vorbi aşa. Se întâmplă miracole.

— Oh, tată. Don făcu o mişcare nervoasă din umeri. Nu face pe piosul cu mine, pentru numele lui Dumnezeu. Singurul miracol care mi se poate întâmpla este să trăiesc destul de mult ca să-mi văd copiliţi târându-se în pat spre mine. Ei hai, hai, nu te întrista; numai faţă de tine şi de Joe pot fi deschis. Apropo, ce te-a făcut să-l trimiţi în locul tău? Credeam că ţi-ar fi plăcut s-o vezi pe Flo mireasă.

— Nu ştiu o seamă de lucruri: voiam să fiu alături de tine şi de nepoata mea – el se strâmbă – nu aveam chef de

călătoria aceea şi ştiam că, odată nunta sfârşită, aş fi dat din pinteni să mă întorc acasă. Oricum, lui Joe îi place să călătorească.

— Nu-i place să călătorească atât de mult, tată, o face pentru ceilalţi. Suntem norocoşi să-l avem pe Joe. Ştii asta.

— Da, ştiu asta.

— Şi pe Maggie.

Daniel ştiu că fiul său îl ţintuieşte cu privirea, şi gândi: „Oh, nu, nu”. Apoi aproape că mormăi cu voce tare: Oh, Doamne! când Don spuse:

— E o femeie bună Maggie. Nu ştiu de ce a stat aici în toţi aceşti ani; tu ştii, tată?

Pentru o clipă el se simţi jenat şi spuse susţinând privirea penetrantă a fiului său:

— Ei bine, nu a avut o familie a ei; ne priveşte ca pe propria ei familie. Apoi, îşi întoarse capul uşor în timp ce Don spuse:

— Ştii ce-am de gând să fac? Am să citesc la fel ca vlăjganul de acolo până am să adorm. El arătă spre Stephen, iar acesta strigă:

— Vrei unul din comicsurile mele, Don?

— Nu, nu vreau unul dintre comicsurile tale. Scoală-ţi fundul leneş şi dă-mi a treia carte de pe masa de acolo.

— Asta cu coperte albastre, Don?

— Aia. Ad-o aici.

După ce Stephen puse cartea pe pat, Daniel se aplecă şi se uită la titlu, apoi i se adresă lui Don:

— „Socrate” al lui Platon? Ai trecut la lucruri grele, nu? De ce vrei să citeşti asta? Dar, da, chestia asta ar trebui să te adoarmă.

— Ar trebui să o citeşti, tată. Am citit-o în ultimul meu an de şcoală. Atunci n-am înţeles-o, dar acum, da. Este povestea unui bărbat pe moarte.

— Oh, băiete, pentru numele lui Dumnezeu!

Daniel se ridică în picioare, dar mâna lui Don îl opri să se mute de lângă pat, în timp ce spuse:

— Nu-mi place deloc; e morbidă.

— Nu? Atunci de ce o citeşti?

— Era sus printre cărţile mele şi obişnuiam să mă uit din când în când în ea din cauza curiozităţii omului pentru natura umană. Dar acum câtva timp am trimis-o pe Annette să mi-o aducă, deoarece ştiam că există ceva pentru mine în ea. Şi aşa a fost: este despre cum să mori cu demnitate.

— Dumnezeule mare! băiete.

— Nu reacţiona aşa, tată. Ai fi preferat să zac aici chinuindu-mă din cauza sfârşitului meu apropiat? Trebuie să citeşti cartea asta. O să înveţi o grămadă de lucruri; dacă nu altceva, măcar nu îţi va mai fi frică de cei din jur. Întotdeauna mi-a fost frică de cei din jur, ştii, încă de când eram mic. Fiecare dintre ei părea mai deştept, mai bun, mai înalt, mai deschis decât mine… în special Stephen. Îl iubeam pe Stephen, deşi uneori îl uram. Dar această carte este despre un bărbat urât, care nu atrage în niciun fel, dar care-şi dobândeşte respectul chiar şi din partea inamicilor lui. Frica nu este antiteza plăcutului sau a iubirii, a respectului; este invidia acestor calităţi, de fapt. Oh, tată, nu privi aşa. Uite, în seara asta sunt fericit cum n-am mai fost de mult, crede-mă.

Privindu-l Daniel se gândi că da, este. Ciudat, dar este. Dar cât de schimbat era fiul său, atât de tânăr totuşi şi vorbea ca un bătrân.

— O să beau ceva cald acum, zise el. Şi tu Stephen – privi spre figura zâmbitoare de celălalt pat – să nu te duci sus la culcare până ce nu mă întorc. Auzi?

— N-o să adorm, tată. Nu dorm niciodată când sunt cu Don. Nu-i aşa, Don?

— Da, nu dormi. Eşti un câine de pază bun.

— Asta e, tată, sunt un câine de pază bun. Tată, crezi că zăpada se va aşeza şi va fi destulă ca să facem bulgări?

— Mă îndoiesc. Dar nu poţi şti niciodată, e destul de frig. Ei, dacă aveţi nevoie de mine, ştiţi ce aveţi de făcut: sunaţi. Voi mai stă puţin în bucătărie…

Se aşteptase să o găsească pe Maggie trează încă, dar se părea că deja se retrăsese, pentru că masa din bucătărie era pregătită pentru micul dejun şi focul fusese stins. El luă o cratiţă emailată din raft şi o ţinu în mână o clipă, uitându-se la ea. Apoi, punând-o pe o masă laterală, se îndreptă spre cealaltă uşă de-a lungul coridorului. Şi, după ce bătu o dată în uşa de la camera de zi a lui Maggie, deschise. Camera era în întuneric, deşi venea o lumină dinspre dormitor, a cărui uşă era întredeschisă.

— Maggie. El ţinu de clanţa uşii în timp ce o deschise şi păşi liniştit în cameră.

Ea stătea în pat şi vocea-i sună şoptit:

— S-a întâmplat ceva? Ai nevoie de mine?

Acum el stătea lângă ea şi, privindu-i faţa spuse:

— Da, Maggie. Am nevoie de tine. Hai să nu mai vorbim.

Îşi aruncă repede halatul şi pijamaua şi, trântindu-le deoparte, se întinse lângă ea şi-o luă în braţe.

Capitolul VIII

De-abia trecuseră zece minute când o siluetă îmbrăcată în haină lungă şi albă se ivi dinspre grădină, bâjbâind drumul de-a lungul zidului de jos, care se sfârşea acolo unde începea curtea. Trecu pe lângă cele două grajduri care acum erau folosite ca garaje, apoi se întoarse şi traversă curtea, spre magazia cu glasvand. Cu pricepere, o mână se îndreptă spre uşă şi dădu zăpada la o parte până ce veni în contact cu o cheie. Uşa nu era închisă, o împinse uşor şi silueta înaintă şovăind.

Când dădu peste nişte bocanci îi împinse deoparte şi înaintă până dădu de uşa următoare. Cum ajunse în magazia de lemne, silueta întinse mâna spre stiva din dreapta şi se ghidă spre lumina care venea pe sub cealaltă uşă. Aici se opri să asculte un moment; apoi se întoarse repede şi orbecăi în vârful grămezii de lemne până când găsi o bucată de lemn mai lungă şi, ţinând-o strâns, se mişcă spre fâşia de lumină. Deschise uşa larg cu mâna cea liberă şi aproape că dădu buzna în cameră, pentru a se opri ca împietrită.

Winifred Coulson îşi inspectă bucătăria. Era aşa cum o văzuse zi de zi, an de an: totul curat şi ordonat, aşa cum ceruse să fie. Se îndreptă repede spre draperia verde de aba, o dădu la o parte apoi stătu un moment cu spatele la ea uitându-se la lumina oarbă care venea de la lampa din capătul îndepărtat al holului. Pentru cineva atât de mătăhălos, fiindcă rămăsese la fel de grasă de-a lungul ultimelor luni, urcă treptele în fugă, trecu de camera care fusese a ei, pentru a se opri lângă cea a soţului său. Încet puse mâna pe clanţă, apoi deschise uşa cu o smucitură şi năvăli în cameră, pentru ca apoi să rămână nemişcată. Lumina era aprinsă, dar camera era goală. Observă chiloţii şi cămaşa lui trântiţi pe un scaun, pantalonii întinşi pe spătarul de la un scaun iar şosetele pe podea. Făcu un pas ca pentru a le ridica, apoi se opri. Niciodată nu suportase dezordinea; pentru ea asta fusese o obsesie: totul trebuia să fie ca lumea, până şi batistele trebuiau să fie aranjate la dungă în sertar. Ţinea acum bucata de lemn cu ambele mâini, de parcă ar fi cântărit-o; apoi, întorcându-se, ieşi pe palier şi se îndreptă spre scări. Dar înainte să ajungă la ele o fulgera un gând, fugi înapoi şi deschise uşa dormitorului ei. Aprinse lumina, crezând că-l va găsi în patul ei, dar şi camera asta era goală şi curată. Toate erau exact aşa cum le lăsase, în afară de faptul că oglinda înaltă dispăruse…

Ea o făcuse bucăţi. Ieşi în coridor şi se îndreptă din nou spre scări; dar, în loc să le mai coboare, se furişă uşor şi încet, iar când ajunse în hol schimbă direcţia spre camera fiului ei. Stătu ascultând la uşă, dar cum nu venea niciun zgomot, puse mâna pe clanţă şi întorcând-o, împinse uşa larg. Apoi stătu încă o dată nemişcată.

Aparent surprinsă să nu-l găsească pe Daniel, rămase cu gura deschisă, cu o mână ţinând bucata de lemn la înălţimea umărului şi, pentru o clipă, fu surdă la tăcerea care venea dinspre cele două paturi; pentru o clipă Don se ridică în coate şi exclamă pe un ton şoptit:

— Dumnezeule!

Dar ţipătul lui Stephen fu puternic. El sărise din pat şi stătea lângă Don, ţipând:

— Pleacă, mamă! Pleacă, mamă!

Ea nu păru să-l vadă în timp ce se îndreptă spre pat, fiindcă era cu ochii la fiul ei.

— Unde este? întrebă.

Cu respiraţia întretăiată, Don spuse:

— Mamă! Mamă! Stai jos.

— Tatăl tău; unde este?

Don nu fu în stare să răspundă, pentru că respira cu greutate şi Stephen fu cel care răspunse:

— Ta… ta, este în… în bucătărie.

— Nu e în bucătărie. Încă îl mai privea pe fiul ei rotind în mână stinghia de lemn.

— Este. Este, mamă. Du-te, pleacă. Ieşi afară. Lasă-l în pace pe Don.

Ca un copil îşi întinse ambele mâini ca pentru a o scoate afară, dar în momentul următor ţipă fiindcă ea îl lovi cu bucata de lemn în umăr. Îi ochise capul şi mai încercă încă o dată, dar el ţinu braţele ridicate. Dezlănţuită ca o fiară se repezi spre el şi-l bătu cu şipca. Când el căzu la pământ, încă acoperindu-şi capul cu mâinile, îl împinse

cu piciorul iar el încetă să mai ţipe.

Se întoarse spre Don, care zăcea pe spate din nou, cufundat în perne, ţinându-se cu braţele de piept de parcă s-ar fi luptat să respire. Faţa lui era contorsionată de durere, iar ea stătu aplecată peste el, ochi în ochi, şi, după ce păru să treacă o veşnicie, zise:

— Nu m-ai iubit niciodată, nu-i aşa? Nu m-ai iubit niciodată.

El făcu un efort să vorbească; dar fiindu-i imposibil, dibui după pastile de partea cealaltă a patului.

Mâna în care ţinea bucata de lemn porni ca un fulger şi cu o lovitură răsturnă masa, iar pastilele şi siropul căzură aproape fără zgomot pe covor.

— Mori în durere, nu-i aşa? Ei bine, acum suferi şi tu aşa cum m-ai făcut pe mine să sufăr. Da, m-ai făcut. Da, m-ai făcut. O zicea ca şi când el ar fi contrazis-o. Şi mi-au spus că ai o fiică. Ei bine, e o bastardă. Ştii asta? E o bastardă. Şi nu e a ta, e a bătrânului Joe şi fiica unui bastard. Zâmbi înfricoşător pe când spuse: O să mori, ştii, şi încet, pentru că nimeni nu-ţi va veni în ajutor în noaptea aceasta fiindcă am să-i termin pe toţi. M-aţi urât cu toţii, i-aţi făcut până şi pe servitori să mă urască. Maggie aia să-mi conducă gospodăria! îşi dădu capul pe spate, ca şi când ar fi ascultat, apoi spuse: Maggie aia. Da, Maggie aia. John n-a vrut să mă duc, nu? Mi-a spus că nu ştie adresa. Ar fi putut să o întrebe, nu? îşi privi fiul din nou. Ochii lui Don era închişi, mâinile atârnându-i fără vlagă de-o parte şi de alta a patului.

Se îndepărtă de pat, privi spre corpul încovrigat al lui Stephen, apoi se întoarse şi părăsi camera.

Când ajunse în hol, sună telefonul. Ca şi când niciun eveniment nu se întâmplase în lunile trecute, ea ridică receptorul şi spuse pe un ton liniştit:

— Da?

La celălalt capăt o voce zise:

— Pot vorbi cu domnul Coulson?

— Nu e… nu se poate pentru moment.

— Este important. L-aţi putea chema vă rog pe el sau pe cineva din familie. Cine sunteţi?

Ea făcu o pauză înainte de a spune:

— Sunt fata în casă.

— Ei bine, găseşte pe cineva de-ai casei şi spune-i că doamna Coulson a fugit. Nu ştim cum a reuşit. Nu e în spital aşa că trebuie să aveţi grijă. Vrei să transmiţi asta?

— Da, da; îi voi spune pe dată.

Puse receptorul în furcă şi ţinu mâna pe el pentru o clipă şi privindu-l, scrâşni din dinţi, îi trecu peste buze de parcă şi-ar fi arătat colţii şi spuse:

— Da, îi voi spune imediat.

Traversă coridorul în linişte şi ieşi în holul care ducea în bucătărie, oprindu-se în faţa camerei lui Maggie.

Întoarse foarte încet clanţa acestei uşi. Nu era nicio lumină în camera de zi dar venea una dinspre dormitor, şi, de asemenea, murmur de voci. Se duse spre uşa întredeschisă prin care, trăgându-se de-o parte, îl văzu pe soţul ei stând în pat cu menajera.

Întotdeauna fusese iute de picior dar saltul pe care îl făcu din pragul uşii până la pat s-ar fi putut asemăna cu cei al unei pantere asupra prăzii.

Amândoi ţipară la teribila apariţie, dar fu prea târziu pentru Daniel să evite lovitura laterală îndreptată spre capul lui. Era ca şi când urechea i-ar fi fost smulsă. În încercarea de a ieşi din pat, mâinile îi ţâşniră spre soţia sa şi ea îl pocni cu şipca peste braţe, în tot acest timp debitând tot felul de obscenităţi. Maggie sărise de cealaltă parte a patului şi, ţipând, se îndreptă spre uşă, numai că fu oprită de o lovitură peste ceafă care-i curmă ţipetele şi i o trânti la podea.

Îndreptându-şi atenţia spre ţinta ei principală, Winifred Coulson aproape că se aruncă asupra lui Daniel care se smulsese cu greu din pat, cu trupul gol îndoit înainte, cu un braţ ţinându-şi faţa plină de sânge, cu celălalt atârnând fără vlagă pe lângă corp. Când ea se apropie, el îşi luă mâna de pe faţă şi o prinse de gât. Dar când ea îl lovi cu genunchii şi picioarele, el se prăvăli lângă pat. Îl bătu cu! şipca plină de sânge până ce căzu şi nu mai zise nimic. Apoi, cu trupul fremătând, se aşeză peste el, îl întoarse pe spate şi buzele încreţindu-i-se la vederea goliciunii, ridică şipca din nou şi fu cât pe ce să-l lovească peste pântece, când auzi o voce îndepărtată:

— Tată! Tată!

Se uită prin cameră cu sălbăticie de parcă ar fi căutat o cale de ieşire. În momentul urcător alergă prin camera de zi a lui Maggie trăgând uşa de parcă ar fi încercat să ascundă ceea ce făcuse, grăbindu-se prin bucătărie şi pe drumul pe care venise…

Stephen stătea întins pe ultima treaptă a scărilor, încetase să mai strige: „Tată! Tată”, iar acum ţipa: „Peggie! Peggie!”, apoi „Maggie”! Şi mintea lui tulburată, în care nu mai rămăsese decât acest nume, păru să-i dea impulsul de a se ridica de pe trepte şi de a merge împleticit spre uşa de la bucătărie, şi, când ajunse acolo, se aplecă peste masă ţipând din nou: „Maggie! Maggie!”, cu faţa plit. A de lacrimi.

Fu cât pe ce să se aşeze pe scaun când se opri. Unde era tatăl său? Maggie trebuia să ştie.

Merse din bucătărie spre coridorul întunecat. Dar venea o lumina difuză din camera de zi a lui Maggie.

— Maggie, unde-i tata? Maggie?

El se opri în uşa dormitorului şi privi lung la trupul gol, sângerând, al tatălui său şi la cel îngrămădit al lui Maggie. Nu se duse spre ele dar de pe buze îi ieşi un sunet

slab.

Ca al unui animal rănit. Fugind târşâit se îndreptă din nou spre hol.

În starea în care se afla, deduse că, având de urcat scările de la mezanin spre camera lui Peggie şi trebuind să o scoale pentru că dormea atât de adânc, ar putea fi prea târziu ca să-i ajute pe toţi. Dar exista telefonul; cu toate acestea nu ştia niciun număr, deoarece niciodată nu încercase să telefoneze cuiva; totuşi îşi reaminti o poveste de aventuri din Ora Copilului unde băiatul cel inteligent prinsese hoţul numai pentru că folosise telefonul şi sunase la numărul nouă.

Ţinu receptorul în mână. Puse tremurând degetul în disc şi formă cifra nouă. Dar nu se întâmplă nimic; nu-i răspunse nimeni.

Era nouă, îşi spuse el; sau erau doi de nouă? sau trei de nouă? Băgă degetul în disc din nou şi formă de două ori nouă. Nicio voce nu-i răspunse. Aproape furios, răsuci discul de trei ori. Urmă un moment de tăcere, apoi o voce de bărbat zise:

— Da, cu ce vă pot ajuta?

Ţinând receptorul aproape de faţă, ţipă.

— Să vină cineva; mama a fost aici.

Vocea spuse:

— Vorbiţi, vă rog. Vă pot ajuta?

El aduse receptorul mai aproape de gură şi zbieră:

— Mama a fost aici. L-a ucis pe toţi.

— Dă-mi adresa.

El făcu o pauză:

— Wearcill House.

Şi o voce adăugă:

— Wearcill House? Unde este asta? Pe ce stradă?

— Fellburn.

— Da, dar ce stradă?

— Telford Road în capătul străzii.

Vocea spuse:

— Wearcill House, Telford Road. Stai liniştit; cineva va veni acolo foarte repede.

El se duse să se aşeze din nou la capătul scărilor şi stătu uitându-se spre uşa din faţă. Ştia că ar trebui să deschidă uşa ca să-i lase să intre dar, dacă ar fi deschis-o, mama lui ar fi putut intra din nou.

Păru să fie mult timp de când stătea acolo, dar trecură doar zece minute până să audă maşina sosind; totuşi nu se duse să deschidă până nu auzi un ciocănit la uşă.

Doi poliţai stăteau pe trepte şi după ce îi lăsă să intre. El se dădu un pas în spate. Îi priveau faţa şi mâinile pătate de sânge. Poliţaiul cel înalt întrebă pe un ton calm:

— Tu eşti tânărul care a telefonat?

Stephen nu vorbi, dar dădu din cap.

— Bine, spune-mi ce s-a întâmplat. Spuneai că mama ta a fost aici.

Stephen scutură din cap spunând:

— A plecat. A plecat. M-a pocnit cu şipca. Îşi duse mâna la cap. Dar ea i-a omorât pe Don, pe tata şi pe Maggie.

Poliţaii schimbară priviri apoi unul dintre ei spuse:

— Arată-ne.

Stephen privi într-o parte, apoi în cealaltă, întrebându-se care dintre ei avea mai multă nevoie de ajutor. Pe urmă, când spuse: „Erau dezbrăcaţi”, poliţaii schimbară din nou priviri. Cine a mai văzut un tânăr care să vorbească aşa ca un copil?

Poliţaiul mai scund spuse:

— Băiete, hai şi arată-ne unde este tatăl tău, iar Stephen, clătinându-se nesigur, îi ascultă.

Când cei doi intrară în cameră, rămaseră împietriţi

ca şi Stephen înainte, iar unul dintre ei murmură:

— Dumnezeule mare! Cineva a lucrat aici nu glumă.

Poliţaiul cel scund îngenunche lângă Daniel, puse mâna pe coastele însângerate, aşteptă o clipă, apoi spuse:

— Trăieşte încă. Dar ea?

— Nu ştiu dacă are puls; e foarte scăzut. Du-te şi cheamă ambulanţa.

Apoi, ridicându-se din genunchi, spuse către Stephen:

— Mai e cineva în casă?

— Don. Am încercat să-l salvez, dar ea m-a lovit.

— Unde este… Don?

— La celălalt capăt, în camera lui. E bolnav, nu se poate mişca.

— Cum te cheamă pe tine?

— Stephen.

— Stephen şi mai cum?

— Stephen Coulson.

Poliţaiul ridică din sprâncene de parcă şi-ar fi amintit ceva, apoi spuse:

— Oh, da, da; Coulson. Vino şi arată-ne unde este tânărul.

Pe când traversau holul, celălalt poliţai tocmai pusese receptorul jos Spuse:

— Aici este casa Coulson?

Iar tovarăşul său răspunse:

— Da, de-abia am aflat şi eu.

Când ajunseră în camera lui Don, unul dintre ei spuse:

— Doamne! Asta arată de parcă l-ar fi terminat de tot.

— Ăsta este fiul ei; cel care a avut accidentul, îţi aminteşti? în ziua nunţii lui.

— Oh. Da. Da, da.

Se întoarseră şi priviră spre Stephen.

— Mai este altcineva în casă?

— Peggie. Dar doarme.

— Doarme după toate astea? Arată-ne unde este. Stephen trebui ajutat să urce cel de-al doilea şir de trepte, iar când Peggie, trezită dintr-un somn adânc, îi văzu pe cei doi poliţai uitându-se la ea, ţipă tare. Unul dintre ei spuse:

— E în ordine, domnişoară, e-n ordine.

— Ce… e… ce… vreţi?

— Vrem să te trezeşti. Vino jos să vezi ce s-a întâmplat în timp ce dormeai.

— Oh, Dumnezeule. Ea privi lung la Stephen şi la halul în care era, plin de sânge, strigă:

— Ce-ai făcut?

— Mama. Mama a făcut-o, nu eu.

— Bine, bătrâne, e-n regulă. Poliţaiul îl bătea pe Stephen uşor pe umăr.

Privind spre poliţai, Peggie spuse:

— Nu putea fi ea, ea… ea e la azil.

— Se pare că a fugit din azil, domnişoară. Acum pune ceva pe tine, vino jos şi pregăteşte-te: sunt două privelişti dezgustătoare.

— Oh, Doamne!

Se întoarseră cu spatele la ea, când unul dintre ei spuse:

— Mai e cineva cu care am putea lua legătura?

— Sunt Lily şi Bill în cabană. Dar – ea îşi dădu capul pe spate – ei sunt la Newcastle. Au plecat la un spectacol şi asta fiindcă e vineri noaptea, când ei ies, iar John… Dixon, grădinar şi om la toate, locuieşte în altă parte.

— Niciun alt prieten de familie?

— Ei bine – clipi ea – domnul Joe e la Londra la nunta doamnei Jackson, iar tânăra doamnă Coulson de-abia a născut; e la spital. Asta-i tot.

— Bine, îmbracă-te şi coboară.

Se îndreptau spre uşă când Stephen se întoarse spre Paggie şi ţipă:

— Credeai că eu am făcut-o, Peggie, asta-i groaznic. Am să-i spun lui Maggie despre asta.

— Gata băiete, gata. Linişteşte-te.

Amândoi îl luară de braţ şi-l conduseră afară din cameră. Câteva minute mai târziu, când Peggie intră în camera lui Maggie, scoase un sunet strident şi, închizând ochii şi punându-şi mâna peste gură, aproape că leşină.

— Hai. Hai. Poliţaiul cel înalt o duse afară din cameră şi, aşezând-o pe un scaun de bucătărie, spuse: Acum spune-mi unde putem lua legătura cu celălalt membru al familiei, cel care este la Londra.

Ea stătu cu gura căscată un moment înainte de a fi în stare să spună:

— Numărul doamnei Jackson; e în cartea de telefon. Va veni aici cu ea. Dar ea trebuie să se căsătorească mâine.

— Ei, mi-e teamă că va fi cu unul mai puţin la nuntă. Nu cu el se căsătoreşte, nu?

— Oh, nu, nu. E mătuşa lui. Se căsătoreşte cu un negru. E drăguţ. Orice comentariu ar fi putut face poliţaiul la aceasta, fu întrerupt de tovarăşul său:

— Uite ambulanţa. Apropo, cine este doctorul lor? Vreau să spun al tânărului de sus?

— Doctorul Peters.

— Ei hai, fii fată bună şi sună-l. Nu, dacă mă gândesc mai bine, dă-mi mie numărul. Mai bine vorbesc eu cu el.

Acum, celălalt poliţai spuse:

— Da, cred că ar fi mai bine să vină să vadă victimele înainte să fie ridicate…

Când doctorul Peters trase cuvertura cu care era acoperit Daniel, scrâşni din dinţi o clipă înainte de a ridica

mâna însângerată şi de a-i lua pulsul. Apoi se duse la Maggie care era de asemenea acoperită şi, după ce îi luă pulsul, se uită la infirmierul de pe ambulanţă spunând:

— Ia-i repede de aici.

— Dar tânărul; invalidul?

— Îţi voi spune după ce îl văd. Dar în primul rând i-ai pe ăştia doi.

— Şi băiatul?

— Stephen? O să mă uit la el şi-ţi voi telefona dacă voi mai avea nevoie de tine.

Când doctorul privi spre Don, crezu, ca şi poliţaii, că era mort. Dar când pleoapele palide clipiră, el se apropie de faţa lui, spunând:

— Don, haide, haide. N-ai păţit nimic.

Ridicându-şi capul şi privind peste pat, observă pastilele pe podea şi, întorcându-se spre poliţai, spuse:

— Vreţi să strângeţi pastilele acelea, vă rog; apoi ajutaţi-mă să-l ridic doar un pic. Hai, Don. Bea asta.

Ochii-i clipiră, se deschiseră şi îşi mişcă uşor capul. După ce observă prezenţa poliţailor, ochii lui se opriră asupra doctorului şi buzele i se mişcară de câteva ori, înainte de a spune:

— Mama, mama…

— Da, da, ştim. Nu-ţi face griji.

— Stephen?

— Stephen e tine. N-a păţit nimic. Hai, ia o gură de apă şi apoi înghite pastilele.

Don sorbi apa, apoi înghiţi pastilele cu greu. În timp ce se culca din nou spuse:

— Mama. Apoi adăugă: nebună.

— Da, Don. Da, ştim. Acum doar odihneşte-te. Dormi te vei simţi mai bine mâine dimineaţă.

Don îl ţintui pe doctor cu privirea pentru un moment, apoi oftă şi închise ochii.

Aflaţi din nou în hol, doctorul le spuse poliţailor:

— Ea n-a iertat nimic. Acum trebuie găsită înainte de a mai face vreun rău, deşi nu cred să se mai întoarcă aici. Dar mai sunt alţi doi membri ai familiei…

— Am luat legătura cu fiul de la Londra. Vine cu trenul de la miezul nopţii. Părea pe altă lume, normal. Dar, oricum, ăsta-i unul care a scăpat nevătămat.

— Oh, Doamne! Doctorul îşi puse mâna în cap. Dacă ştie despre copil, se va îndrepta către spital şi e destul de nebună ca să obţină ce şi-a pus în gând.

El înşfăcă receptorul, formă numărul spitalului şi timp de două, trei minute îi explică situaţia doctorului de serviciu care-l asigură că vor fi atenţi şi vor pune de pază o soră pentru doamna Coulson şi copilul ei.

Apoi, telefonă superintendentului de la azil, spunându-i direct că mai bine şi-ar scoate oamenii şi ar porni să o caute, pentru că deja făcuse ravagii la ea acasă şi că el nu ştia dacă cele două victime vor supravieţui peste noapte. I se spuse că deja oamenii porniseră în căutare.

Următorul lucru fu să se întoarcă spre Stephen care se agitase tot timpul în spatele lor:

— Du-te sus, Stephen, şi Peggie îţi va face o baie. Acum du-te şi apoi te voi consulta, pentru că în acest moment nu văd unde-ai fost rănit de fapt. Fii băiat ascultător.

Peggie îl luă de braţ, când el se întoarse şi, uitându-se spre doctor şi spre poliţai, întrebă:

— Ea se va întoarce?

— Nu, nu, nu se va mai întoarce. Niciodată.

— Crezi, doctore?

— Da, cred.

Totuşi, chiar spunând asta, doctorul Peters nu era chiar sigur în sinea lui, pentru că era ca şi când s-ar fi

aşteptat la asta de mult timp. Era sigur doar de faptul că, atâta timp cât ea nu era ţinută sub cheie la loc sigur, nu s-ar putea spune că faptele din noaptea aceasta îşi aveau sfârşitul aici şi acum.

Examinându-l pe Stephen reieşi că principala sursă de sânge venise de la o tăietură de trei centimetri din spatele urechii. Din fericire, nu era adâncă; părul lui gros acoperise rana; dar braţele, spatele, şi picioarele îi erau acoperite de vânătăi care mâine îl vor durea mai rău decât acum.

Când doctorul se îndreptă spre uşă, Stephen zise:

— N-o placi. Nimeni nu o place.

Şi doctorul se opri, privi în jos pentru un moment, gândind: „ăsta-i necazul, nimeni nu o place. Nimeni nu a plăcut-o vreodată cu adevărat. Şi ea o ştia”.

Joe sosi la şapte şi jumătate în dimineaţa următoare şi fu năucit de turnura pe care o luaseră evenimentele în scurta lui absenţă, după descrierea deformată pe care o făcuseră Stephen şi Peggie.

Peggie şi Lily preluară sarcinile gospodăriei. Fu adusă o soră de zi pentru moment, deoarece ultimul lucru pe care îl făcuse doctorul înainte de a pleca dimineaţa devreme, fusese să ia legătura cu sora Pringle şi să o roage să vină şi să se ocupe din nou de bolnavi…

Ninsese puternic în timpul nopţii; stratul de zăpadă era de şase centimetri peste tot. Toţi spuneau că se aşteptaseră: era destul de frig pentru aşa ceva. Dar iată, era sfârşitul lui martie. Într-adevăr! Nu ar fi trebuit să se întâmple.

Bill White veni până în casă şi aproape că îşi ceru scuze lui Joe, spunând că nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea dacă ar fi fost de serviciu. Dar Joe îl asigură că nu era de vină şi nu-l putea acuza, deoarece, lăsând la o parte că fusese ziua lui liberă; ea nu venise pe alee ci prin

magazia de lemne. Bineînţeles că ştiuse unde era ţinută cheia.

Deja veniseră oameni de la azil cerând să li se dea detalii exacte despre când şi ce se întâmplase. Dar Peggie nu ştia nimic iar Stephen nu le putea spune cât timp zăcuse pe podea până să-şi revină.

Sosise o patrulă de poliţie la poartă, dar asta nu îi împiedicase pe cei doi reporteri să intre în casă, dimineaţa, la şase şi jumătate. Oricum, Bill White îi expediase repede.

Toată lumea fu bucuroasă de întoarcerea lui Joe, pentru că, acum era cineva care îşi putea asuma responsabilitatea. Şi asta îi spuse Bill White lui John Dixon pe când stăteau în sera încălzită, discutând evenimentele nopţii trecute.

— Joe va avea grijă de tot. Oricum, întotdeauna, a avut.

— Asta o va scoate din viaţa lui pentru totdeauna zise John.

— Nu e pentru prima dată, dacă vrei să ştii, deoarece din spusele lui Lily, s-a purtat ca o căţea cu el, nu ca o soţie, de ani de zile. Şi ştii, Lily a noastră a avut dreptate în mai multe privinţe. De câtva timp spune că bănuieşte ceva între Maggie şi stăpân. Apoi, bineînţeles că au fost găsiţi aşa, el gol puşcă şi ea la fel. Te surprinde?

— Nu, deloc. John Dixon scutură din cap. Ştiam încotro bate vântul de mult timp. Ea îl urmărise, ştii, când se ducea la Bewick Road. L-am prevenit odată sau de două ori.

— Da? Nu mi-ai spus nimic, niciodată.

— Ei… bine, la urma urmei tu ai o soţie – şi probabil că i-ai fi spus, iar ea i-ar fi spus mai departe lui Peggy pentru că e nepoata ta, şi ştii că Peggy are o gură cât o şură; m-am gândit că şeful are destule pe cap; uneori e mai bine să-ţi ţii gura. Oricum; mă întreb unde s-a dus cu

ciocanul de lemn sau ce-o fi avut în mână după ce ai plecat din casă.

El se opri înainte de a spune:

— Ce-i cu Larry?

— Şi arătă cu degetul spre glasvandul lângă care un terrier scoţian lătra furios. Ce-i cu el?

— A mirosit un şobolan, ceva. Întotdeauna face aşa când dracii ăştia sunt prin împrejurimi. Bill White deschise uşa, câinele fugi după el, sări, se repezi înapoi, apoi se întoarse şi aşteptă.

— Bine, bine. Hai şi arată-mi.

— N-am mai văzut niciun şobolan de săptămâni de zile, zise John Dixon. Probabil sunt iepuri veniţi de pe câmp. Ieşiră amândoi strângându-şi la gât gulerele pufoaicelor şi, în timp ce bătătoreau zăpada în urma câinelui, Bill zise:

— Cine ar crede aşa ceva, zăpadă la vremea asta a anului? Ştii părerea mea, e din cauza bombelor atomice care cad în toată lumea. Ele modifică anotimpurile.

— Unde se duce? întrebă John Dixon.

— Se duce spre coteţul găinilor. Pariez pe ce vrei tu că e vreo vulpe prin împrejurimi.

Trecură printr-un gard viu scund, apoi printr-un câmp la capătul căruia era un şir de coteţe; deşi doar două sau trei găini scoseseră pui.

— Nu le place zăpada, dar pariez că, dacă le vom pune mâncare afară, vor ieşi destul de repede după ea. După ce se uită?

Acum urmară câinele de-a lungul coteţelor spre un şopron folosit pentru depozitarea cutiilor şi a lăzilor. Cele din faţă erau acoperite parţial cu zăpadă care căzuse de-a lungul nopţii. Amândoi se opriră la câţiva paşi şi priviră la cele două picioare ce ieşeau dintre lăzile răsturnate.

— Oh, nu!

— Dumnezeule mare!

Ajunseră într-o fugă la şopron, şi împingând cutiile, dădură peste corpul ţeapăn al stăpânei lor.

— E moartă? Bill White se aplecă spre John Dixon în timp ce acesta încerca să-şi strecoare mâna în haina mototolită; după o clipă spuse:

— Nu simt nimic. Uite; repede-te înapoi în casă şi spune-i lui Joe să cheme ambulanţa. Şi ai face bine să aduci o uşă sau aşa ceva. N-o vom putea căra niciodată în halul în care este.

Bill străbătu grădina de-a lungul peste straturile îngheţate de erbacee şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Nu sună, ci bătu în uşă iar când Peggy îi deschise, o întrebă gâfâind:

— Joe… domnul Joe unde e?

— E cu domnul Don. Ce mai e acum?

— Stăpâna e în grădină.

— Oh, Doamne! ea îşi puse mâna peste gură. Închide uşa.

— Stai! el o împinse. După câte îmi dau seama este moartă. Adu-l pe domnul Joe. Du-te odată.

După câteva secunde Joe stătea în faţa lui spunând:

— Ce! în grădină? Unde?

— În şopron. Trebuie să luăm o uşă sau ceva asemănător; n-o putem căra la greutatea ei. Şi., mai bine a-i chema doctorul.

Joe stătu un moment ca năucit; apoi, privind spre Peggy, spuse liniştit:

— Sună doctorul. Spune-i că e urgent.

Peggie alergă spre telefon strigând:

— Va şti că e urgent dacă e chemat la casa asta.

Dar Joe deja îl urma în fugă pe Bill spre magazii; şi acolo, Joe spuse:

— Nu e nicio uşă aici, cu excepţia celei mari de sticlă

şi aia e prea grea.

— Da, aveţi dreptate, domnule Joe. Dar e o funie… mă rog, era ceva ca un hamac. E sus în pod.

Trecuseră douăzeci de minute încheiate până când o aduseră pe Winifred înapoi în casa ei într-un hamac şi o întinseră pe podeaua din hol. Doctorul aştepta; apoi, când îngenunche lângă ea, scutură din cap. Dar după o clipă, privi în sus spre Joe;

— E încă în viaţă… Chemaţi ambulanţa.

Stând lângă ea în ambulanţă, Joe reflecta la evenimentele din ultimele zile. Annette şi copilul într-o parte a spitalului, tatăl său şi Maggie, în alta. Şi el încă nu ştia dacă mai trăiau sau nu. Şi iat-o acum pe mama lui adoptivă dusă la acelaşi spital. Mai trebuia ca Don şi cu Stephen să meargă acolo, şi ar fi fost cu toţii; iar, după cum arăta, Don îi va însoţi curând. Bietul Stephen, vânăt din cap până în picioare încă se ţinea bine. Trăise o noapte de coşmar; şi, după cum spusese doctorul Peters, dacă nu ar fi fost el, ar fi zăcut cu toţii făcuţi zob şi probabil nu ar fi supravieţuit nopţii.

Ce se abătuse asupra lor? Era ca un blestem dar, de fapt, nu era un blestem, ci doar dragoste de mamă, o dragoste nefirească. Pe când privea la faţa albă ca varul, infirmierul de pe ambulanţă care stătea lângă el, spuse:

— E într-o stare proastă. Să zaci toată noaptea aşa… ar omorî şi un cal. E uimitor că încă mai respiră.

Da, era uimitor că încă respira şi o parte din el îşi dori cu ardoare să nu fi respirat pentru că, după toate astea, cum va fi viaţa ei? Cu siguranţă că nu o vor mai trimite înapoi la County ci într-un loc mai sigur, în special dacă tata sau Maggie ar muri. Şi apoi era Annette. Cum să-i spună? Fiindcă era deja slăbită. Naşterea o slăbise foarte mult. Tot ce povestise el despre Annette, că putea sta în capul oaselor şi era plină de voioşie, nu fusese decât praf

în ochi.

Era mare agitaţie în spital, şi, pe când mama lui fuse transportată pe cărucior, el fu surprins să vadă în sala de aşteptare o soră pe care o recunoscu ca fiind de la azil, însoţită de un bărbat. Şi ea văzându-l, se apropie imediat:

— Tragic, domnule Coulson, nu aşa?

El încuviinţă.

— Da, soră, tragic.

Şi, parcă scuzându-se, bărbatul spuse:

— Am verificat grădina noaptea trecută. Deşi era întuneric, m-am uitat peste tot după ce aflasem că a fost în casă.

— Oh, nu v-aţi fi putut gândi să căutaţi printre lăzile şi cutiile alea, îl scuză Joe; dar cum a scăpat?

Se întoarse spre soră şi aceasta răspunse:

— Se pare că au ajutat-o două colege de cameră; sunt ţicnite… sunt ţicnite cu toatele. Au folosit vechiul truc cu ascunsul pernelor în pat ca să pară că doarme şi au făcut-o cu multă trudă pentru că, după cum ştii, ea e destul de corpolentă.

— Dar n-a trebuit să treacă pe la poartă?

— Oh, n-a luat-o pe acolo. Trebuie să fi avut asta în cap de mult, inspectase grădina şi pădurea. A urcat zidul. Lângă zid creşte un copac şi una dintre crengile lui mai joase îi atingea coama. Cum a ajuns ea acolo cu greutatea ei nu ştiu, chiar nu ştiu, dar se crede că ăsta e singurul mod în care ar fi putut scăpa. Era foarte iute de picior, ştii, era, foarte sprintenă. Totuşi, să urce în copacul acela! Dar în starea lor pot face orice şi pot obţine tot ce îşi pun în cap. Crezi că va trăi?

Îi stătu pe limbă să spună: „sper că nu”, dar răspunse: Nu mă pot pronunţ. Scuzaţi-mă; se întoarse şi se duse spre recepţie:

— Îi pot vedea pe domnul Coulson şi pe doamna

Doherty?

— Dacă luaţi un loc, voi întreba, zise recepţionera, şi ridică receptorul. Imediat îi făcu semn, spunând: Dacă vă duceţi la salonul patru, sora Bell vă va conduce.

— Mulţumesc.

Sora Bell îl luă în biroul ei şi, după ce-i oferi un loc, spuse:

— Ce tragedie. Tocmai am auzit că mama dumneavoastră a fost adusă şi ea.

El nu răspunse la aceasta, întrebă doar:

— Cum sunt tata şi doamna Doherty?

— Ei, oftă ea, se vede o mică schimbare de noaptea trecută. Amândoi sunt încă în viaţă şi sperăm să fie şi mai bine. Dar aş spune că tatăl dumneavoastră este într-o stare şi mai gravă decât domnişoara Doherty.

— Pot să-i văd?

— Da, dacă staţi numai un minut şi nu începeţi nicio conversaţie. N-ar fi de niciun folos.

Când se aşeză lângă tatăl său, privi în jos spre o faţă atât de umflată şi de vânătă încât era de nerecunoscut. Avea un tub în nas, unul în braţ, şi, de asemenea, nişte perfuzii. Arăta cam ca Don după accident. Vru să întindă mâna spre el şi să spună „Oh, tată, bietul de tine” deoarece simţea cuvintele ca pe nişte scâncete în sinea sa. Stephen spusese că ea adusese o bucată de lemn. Ei bine, trebuie să fi fost o şipcă mare, dar şi ea era o femeie voluminoasă, şi, în nebunia ei, ar fi putut face prăpăd şi cu o perie de păr.

Când, mai târziu se aşeză pe patul lui Maggie, ea îşi deschise ochii şi privi prin bandajele din jurul capului şi ale feţei. El spuse tare:

— Oh, Maggie.

Ea dădu să ridice mâna de pe aşternut, dar păru să fie un efort prea mare. Privind spre ea, simţi un nod în gât:

de ce, dintre toţi, Maggie trebuia să sufere în halul ăsta? Dar de ce nu? într-un fel, ea îi făcuse mama să sufere, pentru că nu putea să nu ştie de sentimentele bucătăresei pentru soţul ei. Totuşi, se putea să nu ştie, altminteri, ar fi dat-o afară cu mulţi ani în urmă. În mod sigur, scena din dormitor ar fi scos-o din minţi, chiar dacă nu ar fi fost nebună.

El şi-l reaminti pe Stephen stând acolo în coridor, în acea dimineaţă, chiar înainte ca el să fi intrat în casă, strângându-şi reverele hainei, în timp ce murmura:

— Tata era pe podea, Joe, fără haine pe el. Şi Maggie, era şi ea dezbrăcată. Asta nu era bine, nu? Maggie nu ar fi trebuie să fie acolo, nu fără haine pe ea. Nu i-am spus lui Don, pentru că încă doarme. Oricum, sora de zi nu m-ar lăsa să intru.

Joe îl scuturase uşor, spunând:

— Acum linişteşte-te, Stephan. Fii băiat cuminte. Şi din ce îmi spune Peggie, ai fost foarte curajos chemând doctorul şi ambulanţa. Nu mai menţionă poliţia.

— Mă doare capul, Joe, şi tot corpul. Sufăr, Joe.

— E bine, du-te sus, intră în baie, şi voi veni şi eu în două, trei minute.

— Da am făcut o baie, Joe.

— Ei bine, du-te şi mai fă una. De-abia se stăpâni să nu ţipe la el, dar menţinându-şi vocea pe un ton calm, continuă:

— Întinde-te în cadă, o să-ţi ia durerea. În scurt timp vin şi eu. Du-te acum.

— Nu vei pleca, Joe, nu-i aşa?

— Să plec? ce tot vorbeşti? Nu fi prost. Du-te, acum…

Trebui să traverseze curtea spitalului pentru a ajunge la secţia Maternitate. La un moment dat, se opri lângă iarba îngheţată şi se întrebă ce ar trebui să-i spună lui Annette. Era puţin probabil ca ea să fi aflat deja veştile,

aşa că se decise să nu spună nimic până mai târziu, nici chiar dacă unul dintre ei ar fi murit. În gândurile lui nu o incluse pe Maggie, nici chiar pe Don. Rămase în picioare în timp ce se gândea: patru din casă erau în acest spital; cinci dacă ar fi pus la socoteală şi copilul: acasă, Don zăcea aproape ca şi mort. Părea că numai el şi Stephen scăpaseră întregi. Ce se întâmplase cu familia?

Când îşi răspunse că dragostea era de vină în toate formele ei, ieşi de pe peluză, se grăbi spre secţia Maternitate, şi, în mod ciudat, îi veniră în minte cuvintele lui Stephen „N-o să pleci Joe, nu-i aşa?”

Annette era proptită în pat. Îşi arătă surpriza imediat, spunând:

— Trebuia să fii la nuntă.

— Oh, tata s-a răzgândit şi a crezut că ar trebui să fie el acolo. Aşa că a şters-o iar.

— Dar şi ţie ţi-ar fi plăcut să te duci, Joe.

— Nu aşa de mult. Oricum, ei vor sosi săptămâna asta: Cum te simţi?

Trase un scaun lângă marginea patului şi-o luă de mână, iar ea răspunse după un moment:

— Aşa şi-aşa. Mi-au spus că am avut o noapte grea. Febra s-a ridicat foarte mult aproape de miezul nopţii. M-am simţit groaznic. Nu ştiu de ce, aşa că mi-au dat un somnifer. Tu ştii cât de mult urăsc somniferele. Şi apoi am avut diverse coşmaruri. Oh, mă bucur să te văd, Joe.

Dar el nu urmă firul conversaţiei; în schimb, întrebă:

— Ce mai face Alteţa Sa?

— Ei bine, am văzut-o acum o jumătate de oră şi mi-a spus că i-ar plăcea să stea aici cu mine, dar că ei nu vor s-o lase. Şi i-am spus că ia ceva în greutate ca să-i sfideze şi să meargă de una singură. Zâmbi slab şi el spuse:

— Vei fi surprinsă cât de repede va veni şi asta.

Luând o figură serioasă şi privindu-l drept în ochi, ea

întrebă.

— Cum se simte Don?

El tăcu un moment, înainte de a spune:

— Ei, încă mai dormea când am plecat.

— E mai rău? Spune, spune-mi adevărul, Joe, e mai rău?

— Ei, acum şi tu; nu fii prostuţă, nu e mai rău.

— Ştii ceva, Joe? Din cauza sentimentului ăla ciudat pe care l-am avut azi-noapte, am fost sigură că a murit. Trebuie să vin acasă curând. Ei spun că îmi vor da drumul în zece zile sau două săptămâni, dar mi-e imposibil să stau atât de mult. Şi… el trebuie să vadă copilul. Joe, înţelegi?

— Da, draga mea – el îi mângâia mâna acum – înţeleg ce simţi, voi vorbi cu doctorul şi voi afla cât de repede îţi vor da drumul. Dar trebuie să ţii cont că nu a fost o naştere obişnuită, după cum cred că ştii. N-a fost uşor. El îi zâmbi, dar faţa ei era serioasă când îi răspunse:

— Se pare că nimic din ceea ce fac nu este uşor, fiind deşteaptă şi rămânând gravidă de la început. Îşi întoarse privirea de la el şi se uită în jos, spre piciorul patului:

— Să mă căsătoresc şi să am o astfel de zi a nunţii. Şi mă condamn pentru asta, fiindcă, dacă… dacă nu aş fi fost însărcinată, nu ar fi existat nicio grabă. Şi ce i-am făcut lui Don? L-am ucis, încetul cu încetul.

— Linişteşte-te Nu vorbi aşa. Ceea ce ai făcut, ceea ce aţi făcut amândoi aţi făcut din dragoste unul pentru celălalt. Din nou cuvântul acesta dădea răspuns la o grămadă de lucruri. El continuă: Stephen îţi transmite dragostea lui. Trebuie să-l aduc într-o zi să te vadă. Am ceva de lucru să scap de el când ştie că vin să te văd şi o ţine una şi bună cu copilul. Ce uşor era să inventeze o poveste; şi, odată povestea începută, o duse mai departe;

— Fetele îţi transmit dragostea lor, şi… Maggie. Mă tot întreabă când li se va da voie să te viziteze. Toate

croşetează ca nebunele. Era adevărat; el le văzuse făcând asta în bucătărie.

Sora intră în cameră din nou cu o tavă şi, uitându-se la el spuse energic şi cu un accent nordic exagerat:

— Este timpul să plecaţi. Plecaţi de bunăvoie sau va trebui să folosesc forţa?

El îi zâmbi, spunând:

— Ei bine, nu ştiu; s-ar putea să te reclam pentru asta. Apoi, aplecându-se peste Annette o sărută pe obraz, spunând:

— Voi veni după-amiază.

Când el se îndepărtă câţiva paşi de pat, ea îl întrebă:

— Când se va întoarce tata? Vreau să aud totul despre nuntă.

— Oh… oh. Îşi scărpină sprânceana spunând: – Cred că ar putea sta acolo până când vin cu toţii. Eu… sincer, nu ştiu. Dar oricum, va trebui să mă suporţi pe mine două, trei zile.

— Transmite-i dragostea mea lui Don, vrei? Vocea ei era şoptită, iar el spuse:

— Oh, da, da; îi voi transmite dragostea ta, dragă.

Ieşit din incintă, respiră încă o dată aerul îngheţat. Ştia că trebuie să se întoarcă din nou la spital ca să afle ce se întâmplă cu mama lui, când tot ceea ce dorea de fapt era să intre în maşină şi să conducă departe de toate… de toţi. Da, până şi de Annette, fiindcă de câte ori se uita la ea era sfâşiat între dragostea pentru Don şi dorinţa pentru ea.

Înapoi la recepţia spitalului, îşi făcu drum spre pupitrul unde o soră îl strigă; apoi, stând în faţa lui, spuse calm:

— Mi-e teamă, domnule Coulson, că n-am fost în stare să vă salvăm mama. Ea… nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa. A murit din cauza efectelor nopţii trecute.

Îi părea rău? Era bucuros? Nu ştia. Dar după o clipă

întrebă:

— Care este procedura acum?

Ea răspunse:

— Sa, va fi dusă la morgă iar dumneavoastră va trebui să vă ocupaţi de restul. De obicei se depun la capela de la pompe funebre, ştiaţi.

— Da, da. Mai e nevoie de altceva?

— Nu; doar dacă vreţi să o vedeţi.

— Nu. Cuvântul sună emfatic. Apoi adăugă: – Mulţumesc. Mă voi… am să revin. Şi cu asta, plecă brusc de lângă ea.

Sora dădu să-l oprească cu o mişcare a braţului, de parcă avea să-i mai spună ceva. Apoi, întorcându-se spre pupitru, se aplecă o clipă, în timp ce-i spuse recepţionerei:

— E necăjit, desigur, dar, dacă o să mă întrebi, mai bine că s-a dus. Ar fi putut fi declarată nebună şi atunci şi-ar fi petrecut toată viaţa la ospiciu. Iar dacă nu… ei bine! din ceea ce am înţeles că le-ar fi făcut celorlalţi doi noaptea trecută, ar fi ţinut-o tot aşa. Oh, da, şi le-a făcut pe toate într-o singură zi. Şi râzând încet, spuse: – într-o zi voi scrie o carte şi o voi intitula „A murit la datorie”, fiindcă nu ştiu cum voi ieşi din discuţiile astea. Îmi plesneşte capul.

Capitolul IX

Era duminică seara. Flo şi Harvey ajunseră devreme în cursul zilei şi Flo stătea acum în hol, de vorbă cu părintele Ramshaw.

Ajutându-l să-şi scoată haina, spuse:

— Îmi pare rău, părinte, că te-am scos din casă la această oră din noapte, şi ce noapte, dar nu cred că e cazul de doctor. După cum ţi-am spus la telefon, jură că ea este cu el în cameră.

— Ei, s-ar putea să fie aşa, Flo, fiindcă ea a fost o femeie foarte puternică. A arătat-o în mai multe privinţe. Doamne! Da, a arătat-o. Dar cine s-ar fi gândit că va merge

atât de departe. Dar, da, natura umană e la fel de imprevizibilă ca şi vremea, căci, cine şi-ar fi imaginat că vom avea zăpadă în acest timp al anului. Dar iar ar trebui să ne amintim, că am mai avut şi înainte, ca şi faptul că natura umană este un amestec foarte ciudat între bine, rău şi „n-am ce-i face”.

— Vrei să vii în sufragerie să bei ceva mai întâi, părinte?

— Nu, nu; poate ceva mai târziu. Care-s ultimele veşti de la spital?

— Daniel şi-a recăpătat cunoştinţa. Se crede că o să-şi revină.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, pentru asta, cel puţin. Şi Stephen?

— Doarme, părinte, l-am dat o pastilă. Prin ce-a trecut, bietul băiat.

— A acţionat foarte inteligent, la urma urmei.

— Da, da, aşa e. Ştii, părinte, trebuie să-ţi mărturisesc că, dacă-mi pare rău pentru cineva pe lumea asta, îmi pare pentru Stephen. Numai puţin aici… i-ar mai trebuie puţintel de tot aici – ea îşi lovi uşurel fruntea – şi ar fi un băiat minunat.

— Dumnezeu îşi alege copiii, Flo; sunt de tot soiul. Apropo, am uitat că te-ai căsătorit ieri.

— Da, părinte, sunt fericită să o spun.

— Civil?

Mergeau spre condor şi Flo se opri spunând:

— Nu, părinte, nu civil; ne-am căsătorit la biserică prin dispensă specială.

— Oh! Oh! Dar – îşi împinse capul spre ea – cealaltă parte?

— Da, părinte, cealaltă parte.

— Ei bine, am auzit că El îşi bagă nasul din când în când, atunci când are timp.

— Oh, părinte. Îl înghionti în umăr, iar el râse răutăcios spre ea:

— Oricum, mă bucur pentru voi. Şi el e un om cumsecade, după cum am văzut. Dar ştii… ei bine, cred că ştii că nu vei avea o viaţă uşoară.

— Sunt conştientă de asta, părinte, iar el şi mai mult decât mine; dar vom reuşi noi.

— Aşa trebuie să priveşti lucrurile.

Când intrară în camera bolnavului, sora păru să se simtă uşurată la vederea lor, şi spuse imediat către Flo:

— Nu vrea să-şi ia tabletele.

— Du-te şi mănâncă ceva.

— Mi-am luat cina.

— Ei bine, atunci du-te şi mai ia-o o dată.

Preotul o împinse uşurel spre Flo, apoi se îndreptă către pat, şi, trăgând un scaun aproape, se aşeză.

Don era sprijinit de perne. Ochii-i erau închişi, şi-i ţinu astfel pe când spuse:

— Bună, părinte.

— Bună, fiule. Iar te porţi rău?

— Aşa mi se spune, părinte.

Nu trecuseră decât câteva secunde de când uşa fusese închisă că Don deschise ochii, şi, uitându-se la preot, spuse:

— Ea e aici, părinte.

— Ei, hai, hai acum.

— Nu spune aşa, părinte. Trupul mi-e ciopârţit, dar sunt lucid, mintea nu mi-e afectată. Ea e aici. Am… am spus că nu e afectată, dar cât timp va rămâne aşa, nu ştiu.

— Ce te face să crezi că ea e aici?

— Am văzut-o, părinte. Stătea acolo, la piciorul patului.

— Când asta?

— Noaptea trecută. Nu, nu, ieri. Nu-ţi pot spune

exact ora. La început am crezut că-mi imaginam, deoarece arăta ca un contur. Apoi, spre noapte, imaginea s-a închegat. Stătea acolo, uitându-se la mine, fără să-mi zâmbească, doar uitându-se. Şi am fost bucuros să iau somniferul; dar apoi, în vis, a devenit mai reală. Oh, da. Stătea pe marginea patului unde stai tu acum şi vorbea cu mine acelaşi lucru pe care l-am auzit ani de zile, cât mă iubea ea…

— Ei, te-a iubit cu adevărat, şi asta e ceea ce trebuie să-ţi aminteşti.

— Există fel şi fel de dragoste, părinte. În ultimul timp trebuie să fi înnebunit.

— Nu, nu cred.

— Nu a trebuit să locuieşti cu ea, părinte.

— Nu, asta-i adevărat. Dar ea s-a dus acum, Dumnezeu ştie unde; nu mai e printre noi.

— Ea e aici, părinte.

— Bine, bine, nu te agita. E-n regulă. Pentru tine, ea e aici. Dar va pleca, îţi promit.

— Când? Spune-mi când?

Preotul tăcu o clipă, apoi spuse încet:

— Mâine dimineaţă îţi voi da sfânta împărtăşanie. Dar dacă între timp se întoarce, vorbeşte cu ea. Spune-i că înţelegi ce simte. Da, da, fă asta. Nu-ţi întoarce capul aşa, băiete.

— Părinte, nu mă înţelegi. Ea aşteaptă să mor pentru ca apoi să vină cu mine din nou, oriunde mă duc.

— Nu va veni. Îţi promit. Ascultă-mă pe mine. Cuprinse mâinile lui Don într-ale lui şi le strânse, spunând: Mâine dimineaţă va pleca. N-o vei mai vedea niciodată. Dar sarcina ta principală este să-i dai pace. Trimite-o să se odihnească în pace. Spune-i că o ierţi.

— Că o iert, părinte! Ea nu crede că mi-a făcut ceva pentru care să o iert.

— Nu ai de unde să ştii asta Don. Tot ceea ce ştie ea este ce simţea pentru tine, şi motivul principal pentru care vine este să te roage să o ierţi. Dă-i iertarea ta.

Trecu ceva timp înainte ca Don să răspundă; apoi murmură cu bărbia în piept:

— Mi-e frică, părinte.

— De ea? Numai de ea?

— Nu, nu. De tot. Unde mă voi duce în scurt timp… De toate. Credeam că nu mă tem, dar am greşit.

— Ei, nu trebuie să te îngrijeşti de asta; Dumnezeu te are în mâinile Lui.

— Şi, părinte, mai e ceva.

— Da?

— Deja… deja i-am vorbit lui Joe despre asta. Vreau… vreau ca el să se căsătorească cu Annette. Vreau ca el să aibă grijă de ea. Ai putea aranja asta pentru mine.

— N-o să aranjez nimic. Nu aşa ceva. Dacă se doreşte aşa de mult ca ei să se unească, se vor uni fără să se facă vreun aranjament în casa asta. Se ridică în picioare. Presupun că ştii faptul că te afli în starea în care eşti, din cauza aranjamentelor. Eşti conştient de faptul că tatăl tău te-a îndreptat spre Annette. Oh, Doamne iartă-mă. Nu vreau să-mi pierd cumpătul în halul ăsta; sunt prea bătrân ca să mă mai enervez. Se opri aici pentru că, spre surprinderea lui, văzu că Don zâmbea, aşa că, luând dinadins un ton dur, spuse: – Şi tu de ce rânjeşti? Am avut şi eu clipe grele în viaţă. Să ştii că nu numai tu ai.

— Întotdeauna îmi faci bine, părinte. Ştii, întotdeauna m-am gândit că te-ai irosit ca preot; ai fi fost mult mai bun pe scenă.

— Pentru informarea ta băiete, sunt pe scenă. Ce crezi, preoţia este doar o scenă iar noi cu toţii jucăm o piesă…?

Ultimul lui cuvânt se pierdu în depărtare, îşi înclină

capul în jos pe când zise încet:

— N-am vrut să spun asta. Apoi, împingându-şi bărbia în sus spuse: – Ba da, asta am vrut să spun, Dumnezeu nu poate fi prostit. El priveşte în jos spre scenă tot timpul, şi-i supraveghează pe actorii săi. Ca un producător bun, El ne alege pe toţi. Dar El nu dă indicaţii; a lăsat asta pe seama fiecăruia, far unii dintre noi găsesc jocul mai greu decât ceilalţi. Să-ţi spun ceva – îşi sprijini ambele mâini pe pat, îşi apropie faţa de a lui Don şi, aplecându-se, repetă aproape şoptit să-ţi spun ceva: ştii ce mi-ar fi plăcut să fiu dacă nu aş fi fost preot?

— Psihiatru?

— Psihiatru, nu! Un clovn, un simplu clovn. Nu un magician; ştii, unul dintre cei mai inteligenţi nătărăi; doar un simplu clovn. Şi mi-ar fi plăcut să dau spectacole numai pentru copiii sub şapte ani, deoarece ni se spune că atunci încep să folosească raţiunea şi raţiunea face să dispară uimirea. Te-ai întrebat vreodată despre uimire? Este un dar dat numai copiilor, dar ei îl pierd repede, atât de repede. Oftă, se îndreptă de spate şi spuse pe un ton schimbat: – Ştii ceva: nu eşti bun pentru mine. Eşti la fel ca Joe. El e tipul de om care te face să te confesezi ori de câte ori vorbeşti cu el. Chicoti acum, apoi spuse pe un ton jos, dar încet: – Noapte bună, fiul meu, şi Dumnezeu să fie cu tine în fiecare clipă. Şi, cu asta, părăsi camera. Iar Don, îndesându-şi capul în pernă la loc. Zise:

— Da, Dumnezeu să fie cu mine în fiecare clipă.

Joe îl întâmpină pe preot în hol.

— Vino aici, părinte, am ceva de băut.

— Să nu te miri, Joe, dar te refuz. Mai am de făcut două vizite şi se apropie ora de culcare. Ai grijă să-şi ia pastilele mai devreme. Ştii că el… el crede că ea s-a întors şi-l aşteaptă.

— Da, părinte. Am avut şi eu sentimentul ăsta cu

ceva timp în urmă, şi cred că are dreptate.

— Oh, nu, nu începe şi tu, Joe. Tu doar eşti cu capul pe umeri.

— Şi înseamnă că dacă eşti echilibrat eşti insensibil?

— Nu, deloc, deloc. Ştii ce vreau să spun.

— Harvey a simţit ceva, părinte. Nu ştia ce. Dar nu venise de mult timp în casă, când a spus: „Nu pot crede că s-a dus. Am senzaţia că e încă sus, şi nu în felul obişnuit. Pur şi simplu nil ştiu”.

— Ei, cei din mediul lui sunt mai aproape de pământ decât noi.

— Sau mai aproape de zei.

— Oh, Joe, nu mă mai pisa cu teologia la ora asta din noapte şi în halul în care sunt. Totuşi, ştiu ce vrei să spui, şi, deşi mă îndoiesc de opinia tuturor, lasă-mă să-ţi spun că şi eu ştiu că ea este aici. Sunt mai multe lucruri în cer şi pe pământ decât visurile lumii acesteia. Încă un lucru, şi trebuie să plec. Cât de curând se întoarce Annette? deoarece vrea să-şi vadă copilul, şi e firesc să fie aşa.

— Mi-e teamă, părinte, că va mai dura câteva zile.

— Oh, bine, neîndoielnic, el va rezista pe cât posibil.

Voi trece mâine dimineaţă la ora opt pentru sfânta împărtăşanie. Şi nici ţie nil ţi-ar strica s-o iei. Două în acelaşi preţ.

— O iau, părinte. Noapte bună.

— Noapte bună, Joe.

Capitolul X

Don luă sfânta împărtăşanie în dimineaţa următoare, dar mama lui rămase cu el.

O îngropară miercuri, şi era vizibil cât de puţini dintre prietenii ei luară parte la funeralii, deoarece nu fusese ea nebună şi încercase să-şi omoare soţul şi alţi membri ai familiei? în afară de Joe, Flo şi Harvey, ai fi putut număra încă douăzeci de oameni, jumătate din ei

fiind muncitorii lui Daniel. Niciunul dintre aceştia, alţii decât Joe, Harvey şi Flo, nu veniră acasă după ceremonie.

Din cele ce se vorbeau în jurul lui, Stephen ştiuse că mama lui va fi îngropată în acea zi, dar nu-şi exprimase dorinţa de a participa la funeralii; de fapt, rămăsese în camera lui până când Joe se dusese la el.

— Foarte bine, îi spusese Joe, pentru că vreau să rămâi ca să ai grijă de Don până ce ne întoarcem noi.

Iar Stephen sporovăise uşurat:

— Da, da, Joe, voi avea. Voi avea grijă de Don. Lui Don îi place să-l îngrijesc. Da. Voi avea grijă de el.

Cum se întoarse, Joe se duse imediat în camera lui Don, înăuntru, nu se apropie de pat, dar, privind spre soră, spuse:

— Domnul şi doamna Rochester vor servi câte ceva; nu vrei să mănânci cu ei?

Înţelegând aluzia vădită, sora zâmbi, părăsi camera, iar Joe, apropiindu-se de pat, privi în jos spre Don dar găsi dificil să-i vorbească pentru moment. Don părea mai calm şi spuse:

— Ei, s-a sfârşit?

— Da, da, s-a terminat.

— Acum vom vedea. Dar… pe undeva nu mai are importanţă. Nu-mi mai e frică de ea. Nu mi-a mai fost în ultimele zile. Cred că, după ce m-am împărtăşit, m-am liniştit interior. A fost ca maslul. Încă nu a adus vorba despre asta? El zâmbi vag. Părintele Ramshaw, vreau să spun. Are obiceiul să îl amâne până în ultima clipă, întotdeauna am crezut că maslul trebuie să fie ca şi când ţi-ai semna sentinţa la moarte. Of, Joe. Îşi ridică mâna încet şi-l cuprinse pe Joe de încheietură. Nu privi aşa, omule. Nu crezi că zic bine? Ştii, sunt oameni cărora le este frică să menţioneze numele oricărei persoane care de-abia a murit. Mereu mă gândesc că-i o prostie; e ca şi când

i-ai înlătura. Eu nu vreau să fiu înlăturat, Joe. Vreau ca tu să vorbeşti despre mine deschis când nu voi mai fi. Râse un moment.

— Oh! pentru numele lui Dumnezeu, Don! Joe îşi retrase mâna din strânsoarea slabă. Ştii ceva? Uneori îmi sfâşii inima.

— Oh, Joe, îmi pare rău. Uită-te la mine. Haide. Ştii ce-a zis doctorul azi de dimineaţă? A zis că inima mea este mai rezistentă ca oricând. De ce asta? Şi i-am spus: „Mă voi face bine; m-am săturat să-ţi achit notele de plată”. Hai, Joe. Te rog.

Joe nu se întoarse, ci murmură:

— Voi… mă voi întoarce într-o clipă.

Se duse în camera de zi, şi fu cât pe ce să sune clopoţelul care putea fi auzit în sufragerie şi bucătărie, şi care chema pe cineva aici, când auzi uşa de la camera lui Don deschizându-se şi vocea lui Stephen:

— Oh, credeam că Joe este aici. Spunea că putem juca biliard.

— Vino şi stai puţin lângă mine. Vocea lui Don veni ca de undeva de departe. Joe se va întoarce într-o clipă; a dus un comision pentru mine.

Joe trecu prin seră, şi o luă de-a lungul coridorului, spre apartamentul lui. Acolo se aşeză şi-şi cuprinse capul în mână. Nu mai putea suporta; neliniştea din el îl sfâşia în două. Îşi dori din nou să fie la mile depărtare de casă. Odată iubise casa asta pentru ea însăşi, acum însă o ura. Şi era sigur că, deşi trupul ei o fi fiind în mormânt, sufletul îi era încă acolo.

După un timp se ridică în picioare şi privi pe fereastră, în grădină. Soarele strălucea. Weekend-ul friguros se isprăvise; era aproape cald. Stratul de şofran chiar de sub fereastră, vestitor negreşit al primăverii, ieşea la iveală, ca şi stratul de narcise ale căror muguri

dădeau în sus de cealaltă parte a potecii. Grădina începea să zâmbească. Respiră adânc.

Dar reveni la realitate; într-o oră se va duce de la unul la altul la spital. Şi totuşi, era nevoie? Ştiau cu toţii că ea fusese înmormântată azi.

Lui Annette trebuise să i se spună că socrul ei şi Maggie erau internaţi chiar lângă ea. Când îi povestise ce se întâmplase, spusese înfricoşată:

— Va veni aici şi va încerca să ia copilul. Şi astfel, ca să o calmeze, fusese nevoit să-i spună că soacra ei era deja moartă.

Tot pe el căzuse sarcina să-i dea vestea lui Daniel, şi asta se întâmplase de-abia ieri. Doctorul îl sfătuise să nu-i spună, iar când primise sfatul, voise să zică „Nu va fi şocat. Va fi bucuros să audă aşa ceva”.

Tatăl lui îi vorbise în urmă cu două zile:

— Nu s-a lăsat până la urmă, Joe.

Maggie zisese:

— Cred că aş fi făcut la fel în locul ei.

Ei bine, îşi spuse Joe pe când privea florile de primăvară, se va termina totul când se va duce şi Don.

Apoi?

Ei da, va aştepta şi va vedea. Dar voia să aştepte şi să vadă? Se schimbă ceva în el; era ca şi când fusese prea zdrobit şi insensibilizat, pentru că îi veni în minte că, odată Don mort, va fi liber, şi, liber fiind, va şti ce va avea de făcut.

Capitolul XI

La spital se despărţiră, Flo şi Harvey o vizitară pe Annette, în timp ce Joe se duse direct la tatăl său. Daniel stătea în pat. Era ca şi când l-ar fi aşteptat.

— Ei, Joe? zise el.

— Cum te simţi?

— Uşurat, într-un fel. Aparent sunt bine pe

dinăuntru, aşa spun radiografiile. M-au cusut pe ici, pe colo… ea a fost întotdeauna meticuloasă, n-a făcut niciodată lucruri de mântuială. Ce s-a întâmplat în dimineaţa asta?

— Ce se putea întâmpla, tată? Am înmormântat-o.

— Ei, nu te uita aşa la mine, aşteptându-te să spun că îmi pare rău sau că simt vreo vină sau că sunt golit sufleteşte sau orice altceva de genul ăsta. Ceea ce simt de ani de zile e o amărăciune adâncă şi regretul că am irosit ani până să o rup cu ea. Iartă şi uită, zic unii. Lasă-i să încerce după ce şi-ar petrece jumătate din viaţă cu una ca ea.

— E moartă, tată. Şi trecutul e mort odată cu ea. Trebuie să iei lucrurile aşa.

Daniel nu replică la asta, doar îi aruncă o privire lungă înainte de a întreba:

— Cum e Don?

— Aproape la fel. Dar cred că Annette va încerca să vină acasă cât de curând posibil. Voi vorbi cu doctorul înainte să plec.

— Maggie va fi acasă mâine. A fost mai devreme pe aici… mă voi căsători cu ea, Joe.

— Da, da. Fireşte, înţeleg că te vei căsători cu ea.

— Dar nu vom locui acolo. Asta-i sigur. Ea nu vrea şi desigur nici eu.

— Pot înţelege asta. Dar Stephen? Unde se duce?

— Va veni cu noi. La urma urmei, e responsabilitatea mea.

Joe simţi îndemnul să dea glas gândurilor, zicând: „Mă bucur că vezi lucrurile astfel; l-ai lăsat pe seama mea în toţi aceşti ani”. Ce era cu el? Era obosit. Trebuia să fie atent la ce vorbea. Totuşi în momentul următor spuse:

— Te-ai gândit ce se va întâmpla cu Annette şi cu copilul?

— De ce foloseşti tonul aceasta cu mine, Joe? Asta nu duce la nimic. Odată ce… rămâne singură – el se opri – se va duce la casa care le era destinată lor. Doar tu o să rămâi aici. Ce intenţionezi să faci? Ţi-ar plăcea să stai aici? Vreau să spun, îţi pot ceda locul.

— Mulţumesc foarte mult. Să stau în casa aia! Eu? Singur?

— Ei da, tu întotdeauna spuneai că îţi place locul, chiar că-l iubeşti. În afară de… că care a vrut-o în primul rând, tu ai considerat-o cea mi bună casă din oraş, nu numai din punct de vedere al arhitecturii ci şi pentru ea însăşi.

— Lucrurile se schimbă. Oamenii se schimbă. Nu vreau casa. De îndată ce te pui pe picioare, plec.

— Pleci? Unde?

— Nu contează prea mult unde. Făcu un pas spre pat; apoi se întoarse şi spuse: Probabil că voi încerca să-i găsesc pe ai mei… părinţii mei, ştii. Se îndreptă spre uşă când Daniel îl chemă:

— Joe! Joe!

Dar el nu luă aminte. Observă că era transpirat. Scoase o batistă şi îşi şterse faţa mustrându-se: Daniel se simţea încă rău şi el se purtase cu el aşa. Ei bine, se poate ca trupul lui Daniel să fi fost rănit peste tot, dar mintea îi era nevătămată. Şi în acest moment îl vedea ca pe un bărbat care o pornise pe propriul drum în viaţă. Probabil se supusese o dată sau de două ori datoriei de a sta cu soţia sa, dar în rest îşi văzuse de viaţa lui, în timp ce el nu gustase acest fel de viaţă. Dorise o fată anume, o femeie, de când o luase prima dată de mână şi o traversase strada. Şi ar fi avut-o, era sigur de asta, dacă acel om, care îi fusese ca un tată şi la care se gândise cu drag ani de zile, nu ar fi avut ideea să se răzbune pe soţia sa într-un fel. Şi astfel, făcuse planuri, iar fiul său, fără să bănuie nimic, le

îndeplinise.

Da, iată-l la douăzeci şi şase de ani ar fi putut fi virginul pe care mama lui adoptivă şi-l dorise în fiul ei bun, pentru că până acum. Nu cunoscuse nicio femeie. Nu că nu voise. Doamne! Da, voise. Atunci de ce nu? Nu-şi spusese că, odată ce Don şi Annette vor fi căsătoriţi, asta va fi? Şi apoi, chiar, dacă el nu s-ar fi însurat niciodată, cu siguranţă că tot ar fi gustat din acest fruct. Dar ce se întâmplase? Ei bine, rezultatul a ceea ce se întâmplase ţinea de el. Şi acum aştepta moartea fratelui său.

Nu, nu o aştepta.

Din nou gândurile îl mânau, de-a lungul coridorului şi în noul salon în care Maggie fusese mutată.

Când el intră, ea stătea într-un fotoliu lângă fereastră şi se întoarse spre el, cu chipul şi vocea nerăbdătoare pe când spuse:

— Oh, bună Joe. Îmi pare bine să te văd. Mâine vin acasă.

— Am aflat.

Se aşeză în faţa ei şi, privindu-l o clipă, spuse:

— O numesc casă, dar ştii, mi-e frică să intru pe uşa aceea. Vreau să ies de acolo cât de repede pot. Înţelegi asta, Joe?

— Da, Maggie, înţeleg.

Ea îşi dădu capul înapoi privindu-l insistent o clipă; apoi spuse:

— Tu înţelegi mai toate lucrurile, Joe. Cumva ai fost forţat să înţelegi. Uneori m-am gândit că a fost bine pentru familie că ai intrat în ea, dar rău pentru tine.

— Asta-i viaţa, Maggie. Şi nu-i asta cea mai răsuflată expresie din limba engleză? Totuşi e adevărată, ca multe altele. Şi n-am avut niciun cuvânt de spus, nu-i aşa, oricare ar fi fost forţa care mi-a predestinat viaţa, şi mă gândesc adesea că sunt mai multe, în acea comisie de sus, iar unele

sunt oarbe iar altele cinice.

— Nu fi aşa blazat, Joe. Nu-i felul tău. Care-i problema?

— Of, Maggie. El flutură mâna spre ea şi apoi râse. Tocmai tu să spui asta: care-i problema?

— Ei bine, vreau să spun – ea se înfrână puţin – ştiu prea bine ce s-a întâmplat. Oh, Doamne! Ştiu ce s-a întâmplat. Dar de când te ştiu eu nu ai fost niciodată sarcastic.

— Asta pentru că mi-am stăpânit gândurile înainte de a le spune.

Ea dădu acum din cap cu tristeţe:

— S-a… s-a întâmplat ceva despre care eu nu ştiu încă?

— Nu, Maggie, cred că ştii totul, în afară de faptul că tata mi-a sugerat să preiau casa când pleacă el. Cred că asta m-a oprit să-mi mai înfrânez gândurile.

— Oh, oh. Ea încuviinţă acum din cap, înainte de a spune: – A fost un lucru prostesc să spună aşa ceva.

— Ei bine, presupun, după cum spunea el, că întotdeauna am dat impresia că-mi place casă, când toată lumea încerca să scape de ea. Dar în condiţiile astea, eu acolo… şi cine altcineva! Eh? Cine altcineva? Oh, îmi pare rău. O apucă de mână spunând: – Nu fi aşa de necăjită.

— Ai avut vreun schimb de cuvinte cu el?

— Nu, nu; cuvinte, nu. Ei, nu chiar. Oricum, sunt bucuros că te întorci mâine acasă, pentru oricât de lung sau de scurt timp.

— Trebuie să stau până se duce Don.

— Da, da. El se ridică în picioare şi oftă. Ei bine, trebuie să stăm cu toţii până când se duce Don. Ne rugăm să nu moară, dar cu toţii aşteptăm să se ducă.

Eşti supărat, nu, Joe?

— Poate. Oricum, pe mâine Maggie. La revedere.

— La revedere, Joe. Joe.

Tocmai deschidea uşa când el se întoarse, fiindcă ea spunea:

— Dacă nu aş fi fost îndrăgostită de tatăl tău, m-aş fi îndrăgostit cu siguranţă de tine şi mi-aş fi spus că vârsta nu contează.

El îşi împinse bărbia înainte şi râse:

— Mulţumesc, Maggie. Mă bucur să aflu asta. Şi aş fi fost onorat să te am.

Când ajunse la secţia Maternitate şi în camera lui Annette, Flo îl întâmpină cu:

— Era şi timpul să vii să vorbeşti cu ea şi s-o mai potoleşti; vrea să plece fără să ţină seama de recomandările doctorului.

— A, da?

El se aşeză lângă Harvey, o privi pe Annette, şi spuse:

— Ei, după cum arată pare să fie destul de întremată.

Te simţi întremată, doamnă Coulson?

— Da, domnule Coulson, sunt bine. Şi copilaşul e bine. Vrem să venim acasă.

— Ei, cred că mai bine am consulta doctorul, nu-i aşa, şi am lăsat decizia pe seama lui.

— Poate vorbi şi un om al legii?

Se uitară la Harvey, care zâmbea larg, iar Flo îi răspunse:

— N-ar duce la nimic să încercăm să te oprim, nu-i aşa, domnule?

— Ei bine, după câte înţeleg, cred că persoana în cauză ar trebui privită ca fiind propriul ei doctor. Pune persoana respectivă pe un scaun cu rotile, transfer-o în maşină, du-o pe ea şi pe copilul respectiv în casă şi aşază-i direct în pat. Ce-ar putea fi mai simplu:

Annette îi zâmbi lui Harvey:

— Asta sună inteligent. Ei, tu ce spui, Joe?

— Eu spun să o lăsăm pe seama doctorului. Oricum, mă duc să vorbesc cu cineva competent şi mă întorc.

După ce părăsise camera, Flo şi Harvey schimbară priviri, se uitară la Annette, apoi ea spuse:

— Niciodată nu l-am văzut pe Joe necăjit. Dar… dar tu ce crezi? E supărat, nu?

— E ceva. Flo îşi ţuguie buzele şi se întoarse spre Harvey:

— Tu nu crezi la fel?

— Ei bine, doamnelor, dacă vreţi să ştiţi ce cred eu, cred că toată lumea, vreau să spun cu toţii, lasă totul pe seama lui Joe. După câte ştiu, el a fost lada de gunoi pentru suferinţele celorlalţi, cel care le alina necazurile. Joe încolo, Joe încoace. Şi trebuie să se fi întâmplat ceva ce l-a făcut pe Joe să se gândească la faptul că s-a săturat să mai fie o ladă de gunoi. S-ar putea să greşesc; s-ar putea să fie altceva. Nu ştiu. Dar, în puţinul timp de când ne cunoaştem, Joe de acum, nu seamănă cu Joe pe care-l cunoscusem.

Ridicându-se de pe marginea patului unde stătea, Flo spuse:

— Aş vrea să nu plec, să nu plecăm.

Privi către soţul ei:

— Ei bine, am luat o decizie.

— Oh… oh, da, da, ştiu, şi o aştept cu nerăbdare, dar, dacă am spus că nu vreau să plec, am spus-o doar pentru că vreau să o văd pe Annette la casa ei. Întinse mâna şi-o mângâie pe Annette pe frunte, dându-i părul pe spate; apoi adăugă: – Odată ce vei fi în casa ta, poţi începe o viaţă nouă. Vocea ei se pierdu; apoi, ridicându-se brusc de pe pat, spuse:

— Oh, Doamne! ce lucruri spun.

— Flo, nu sunt supărată. Lucruri ca astea nu mă supără. Le-am înfruntat cu mult timp în urmă. Don nu o

mai duce mult. De-asta vreau să mă întorc. Şi voi trebuie să plecaţi şi să începeţi o viaţă nouă, fericită. Şi cine nu ar fi fericită cu acest bărbat bine, aici de faţă. Întinse mâna şi Harvey i-o strânse. Să-mi scrii în fiecare săptămână, da? Şi poate peste puţin timp aş... aş putea veni în vizită cu micuţa Flo.

Amândoi stăteau acum tăcuţi, aplecaţi deasupra ei, până când ea ridică braţele şi-i luă de gât, iar lacrimile lui Flo se uniră cu ale ei şi-şi luară rămas bun cu inima frântă. Ultimele cuvinte pe care i le spuse Harvey înainte să plece, fură:

— Întotdeauna am să-ţi fiu recunoscător Annette că erai gata să-i dai copilului tău, dacă ar fi fost băiat, numele meu. Nici nu ştii ce mult înseamnă asta pentru mine.

Rămase singură, Annette înghiţi nodul din gât spunându-şi că trebuia să se ţină tare deoarece, dacă se lăsa pradă durerii asta o va opri să meargă acasă. Şi totuşi, pe de altă parte, se îngrozea să se întoarcă în casa aceea, chiar dacă Don era acolo. Dar nu va fi în stare să o părăsească până când nu o părăsea şi el. Şi Joe. Ce era cu Joe? Niciodată nu-l mai văzuse aşa cum fusese cu câteva minute în urmă, distant. Nu era Joe cel pe care te puteai baza, Joe cel dintotdeauna. Ce-ar fi fost dacă şi el voia să plece? Totul se schimba Era normal, presupuse ea, totuşi crezuse că Joe era genul de om care nu se schimbă vreodată: era acolo, stabil, cineva pe care te puteai bizui. Îşi reaminti că, în urmă cu câteva săptămâni, îl văzuse în oraş stând de vorbă cu Mary Carter. Era o fată foarte isteaţă, aproape de vârsta lui. Chiar dacă era protestantă. Dar ea nu credea ca religia să stea în calea lui Joe, dacă el o dorea cu adevărat. Apoi era Irene Shilton. Îl urmărise ani de zile, şi era catolică. Era foarte drăguţă, mai mică decât el. Ciudat, nu o plăcuse niciodată.

Uşa se deschise şi sora intră cu copilul, şi, când îl

puse în braţe, spuse:

— Creşte în greutate în fiecare zi. Nu e drăguţă?

Iar ea, uitându-se în sus la soră, spuse:

— Aş vrea să vorbesc cu sora şefă cât de curând, te rog. Eu…

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, soră; nu s-a întâmplat nimic. Şi aţi fost atât de buni. Dar vreau să plec acasă. Ştii, soţul meu e foarte bolnav. Aş vrea ca el să vadă copilul.

— Da, da, desigur. Îi voi spune surorii şefe.

Capitolul XII

Era ora opt în dimineaţa următoare. Flo şi Harvey erau gata de plecare; îşi luaseră rămas bun de la Don şi de la personalul casei, iar acum stăteau lângă maşină, Joe şi Harvey strângându-şi mâinile:

— O să vii să ne vezi, Joe? Ai promis. Vei veni?

— Vin. Vin. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Apoi râse, adăugând: – Mi-aş face bagajul imediat şi aş veni cu voi, numai că, de data asta, un al treilea ar fi în plus.

Flo nu râse, ci, punându-şi braţul în jurul gâtului lui Joe, îl sărută, şi, privindu-l în faţă, zise încet:

— Toate i se îndeplinesc celui care aşteaptă, Joe. Şi îşi săltă capul spre locul unde stătea Harvey ţinând de uşa maşinii. Uite ce mi s-a întâmplat mie. Îl sărută din nou, şi el o sărută la rândul lui.

Privi maşina alunecând de-a lungul drumului; braţul lui Flo fluturând pe o fereastră şi, pentru un moment, pe cel al lui Harvey pe cealaltă. Plecară, iar el se îndoi că-i va mai vedea vreodată.

Încet, se întoarse în casă. Toate i se îndeplinesc celui care aşteaptă.

Aşteaptă ce?

Când intră în camera lui Don, sora tocmai terminase de spălat pacientul, şi, netezindu-i un ciuf de pe frunte,

zise:

— Cine e băiat frumos?

Sunetul zgârie urechile lui Joe. Nu se văzu ce efect avu asupra lui Don, dar el, uitându-se la Joe, spuse:

— Au plecat, deci?

— Da, au plecat.

— Ea nu ştie – el răsuflă adânc – dar nu va fi uşor acolo. Altă respiraţie. Eu… nu m-aş mira să-i văd înapoi… curând.

— Oh, cred că ştiu ce-i aşteaptă. Au trecut prin asta aici, aşa că vor reuşi.

— Te-ai… te-ai îmbrăcat ca să ieşi?

— Da, trebuie să lucrez uneori – zâmbi Joe – chiar şi numai pentru aparenţe.

— Sora a spus că… aveai lumina aprinsă la ora două şi jumătate azi-noapte.

— Îşi bagă nasul peste tot, ca toate surorile. Privi spre sora Porter, şi ea se întoarse spre el zâmbind:

— O să-i spun diseară ce-ai zis. E o femeie robustă, ţi-ai găsit naşul cu ea.

— Ar fi drăguţă. El îi întoarse zâmbetul; apoi, privind din nou spre Don, spuse: – Ei bine, am plecat. Mă voi întoarce la prânz. Poartă-te ca lumea. Auzi?

— Joe. Vocea lui Don era şoptită acum. Când… când vine ea? Vreau să spun…

— Din clipă în clipă. Mă duc la ea după-amiază; probabil că o voi aduce cu mine atunci.

— Da. Hai, te rog, Joe.

— Bine. El lovi uşurel umărul costeliv. Nu-ţi face griji, fii cuminte. Cu aceste cuvinte, se întoarse şi merse de-a lungul coridorului spre cabana lui.

Aruncând nişte acte în geantă, stătu o clipă privind-o, şi repetă pentru sine cu înverşunare. „Totul i se îndeplineşte celui care aşteaptă”. Doamne! Flo trebuie să

se fi gândit că se va agăţa de asta… Ei da, nu era aşa?

Nu, nu, nu trebuia să-şi spună asta.

Intră în hol la ora cinei şi văzu pe Maggie coborând uşurel scările. Ea se opri, iar el stătu la piciorul scărilor zâmbind.

— Ai reuşit, deci?

— Da, am reuşit. Dar nu realizasem cât mi-a trebuit până când nu am păşit afară din spital. Te previn, înainte să te duci acolo – arătă spre camera bolnavului – sunt vizitatori.

El privi în direcţia indicată de ea, apoi spuse:

— Ce vrei să spui? Annette?

— Da, Annette.

— Dar cum?

— Oh, foarte simplu, l-a telefonat lui Lily. Lily a adus hainele ei şi pe ale mele într-un taxi şi iată-ne aici. Hai, hai, nu te uita astfel; e bine.

— Şi copilul?

— Da, şi cea mică e bine. A luat jumătate de kilogram sau mai mult într-o săptămână.

Maggie coborî restul scărilor şi veni în faţa lui, spunând calm:

— Oh, trebuia să-i fi văzut faţa când a luat copilul în braţe. Ştii, parcă i-a insuflat noi forţe de a trăi. N-aş fi mirată să…

— Ea îşi scutură capul ca pentru a-şi nega gândurile. Oricum, i-a mai amânat sfârşitul, ştii asta.

El nu comentă, ci se întoarse şi se îndreptă spre camera lui Don. Nu merse nici încet, nici repede, ci se pregăti pentru privelişte înainte de a deschide uşa. Şi iată: tata, mama şi copilul împreună.

Annette fu cea care vorbi prima. Ridicându-se în picioare, spuse:

— Nu fi supărat pe mine, Joe; nu mai puteam suporta

un minut camera aceea. Şi mă simt bine. Amândouă suntem bine. Uită-te la ea. Ea arătă spre locul unde copilul stătea cufundat în braţele lui Don, un degeţel al lui atingând zulufii de păr. Don se uită la ea spunând:

— Aceasta este… cea mai fericită zi a vieţii mele, Joe… nu e frumoasă?

— Da, este frumoasă. El se aplecă asupra ei şi, când întinse mâna spre mânuţa care bâjbâia prin aer şi care se prinse de degetul mare, simţi un nod în gât şi o apăsare pe piept, făcându-i respiraţia dificilă pentru o clipă.

Sora fu cea care risipi tensiunea:

— Nu toţi copiii fac aşa, dar iată, te-a recunoscut imediat. Aşa că ai grijă! Dacă va ţipa noaptea, ştii la ce să te aştepţi.

— Nu ţipă noaptea, zise Annette. Mi-au spus că doarme liniştită.

— Şi asta va face şi acum, zise sora. Aşa că, hai. Dă-mi-o mie. Şi tu – arătă spre Annette – du-te şi mănâncă ceva, apoi treci la culcare toată după-amiaza asta. Acum fă ce ţi-am spus. Am primit ordine şi le transmit.

Când sora luă copilul din braţele lui Don, Annette se aplecă peste el şi, după ce-l privi în faţă o clipă, îl sărută. Iar el o cuprinse cu braţele şi o apropie de el. După aceea, căzu înapoi, lacrimile curgându-i uşor de sub pleoape.

Joe, prinzând-o pe Annette de braţ, o trase afară de lângă pat şi din cameră. Nu-şi vorbiră până când nu ajunseră în sufragerie; şi acolo, ea se aşeză, se uită la el şi zise:

— Eşti supărat pe mine?

— Nu. Ce te face să crezi asta?

— Fiindcă am venit acasă de una singură şi nu am mai aşteptat două sau trei zile, aşa cum am promis. Dar mă simt bine şi simţeam că trebuie să fiu lângă el. Înţelegi?

— Sigur că înţeleg. Se aşează lângă ea. Voiam să fac ceea ce doctorul zicea că e mai bine pentru tine; dar, dacă ar fi fost vreo schimbare notabilă a Stării lui Don, te-aş fi adus acasă imediat.

— Arată groaznic, Joe.

— Crezi? Credeam… credeam că arăta chiar mai bine, minţi el cu convingere.

— Nu, nu. Şi asta nu doar fiindcă nu l-am văzut de-o săptămână şi ceva. Dar acum, văzând copilul, probabil că va prinde forţe noi. Ce crezi?

— Şi eu cred că-şi va reveni, va merge înainte.

Ea îşi scutură capul în timp ce-şi luă privirea de la el.

— Nu crezi asta. Nici eu. Am intrat la tata socru… sau Dan, cum insistă să-i spun. Zice că vine şi el acasă, dar încă arată groaznic. El… mi-a spus că o să vândă casa; deja i-a spus secretarei lui să o scoată la vânzare. Mă bucură asta. Urăsc locul acesta; aş vrea să-i pot lua pe Don şi pe copil direct la vilă. Oh, nu-i nimic, nu-i nimic. Ea închise ochii şi întinse mâna spre el. Ştiu că nu pot… dar cred că tata ar fi trebuit să aştepte până când… ei.

— Îşi scutură capul. Apoi, privindu-l din nou, spuse: – Tu ce vei face?

— Oh, nu-ţi face griji în privinţa mea; o să mă descurc eu.

— Vei pleca din oraş? Era o notă de nelinişte în glasul ei, iar el răspunse:

— Nu. Nu, bineînţeles că nu; lucrez aici.

— Ţi-ai putea transfera serviciul oriunde. De exemplu la Newcastle, Durham, oriunde… sau chiar în Canada.

Murmură cu capul în piept:

— Mă simt aşa de pierdută aici, Joe. Eu… credeam că poate mama ar putea veni să mă vadă. Ştiu că tata nu ar veni vreodată dar… dar cumva… Dar nu, nu a venit. Când ziarele au scris despre asta, săptămâna trecută, una dintre

surori mi-a spus: „Bună treabă că părinţii tăi nu au fost în aceeaşi casă când soacra ta a fugit. Pariez că au fost uşuraţi că erai aici atunci”. Iar când am izbucnit în plâns, m-a mângâiat zicând: „Vor fi aici curând. Stai liniştită, nu-ţi face griji”.

Faţa i se umplu de lacrimi şi el îşi înfrână pornirea de a o trage lângă el, dar îi luă mâna şi, bătând-o uşurel, spuse:

— Gata. Gata. Nu plânge, te rog… Dacă te vede necăjită îi va face şi mai rău. Şi… şi trebuie să te gândeşti la copil.

— Apropo, zise ea, ştergându-şi lacrimile, unde-i Stephen? Nu l-am văzut.

— Oh, zilele astea a stat în pat. Are iarăşi vechile lui probleme. Cred că Te-a auzit pe Lily şi pe Peggie vorbind despre posibilitatea ca acest loc să fie vândut, şi a început vechea teamă de a nu fi dus la cămin. A fost de-atâtea ori ameninţat cu asta. Am încercat să-i spun că oriunde se duc tata şi Maggie îl vor lua cu ei. Tu îi înţelegi, Annette, nu?

— Ei bine, acum da, Joe, chiar dacă la început nu am înţeles. Recunosc că am fost puţin surprinsă, dar nu-i condamn pe niciunul dintre ei. Oh, nu, nu-i învinuiesc, Joe. Ea îi strânse mâna şi făcu o pauză înainte de a spune: – Crezi… că şi mintea lui Don se va tulbura?

— Mintea lui. Ce te face să crezi asta?

— Ei bine, s-a întâmplat când i-am pus copilul în braţe că… l-a ridicat de parcă l-ar fi arătat cuiva şi uitându-se spre piciorul patului a spus: „Ăsta-i rezultatul”. Era… era de parcă vedea pe cineva. Nu crezi că…?

Acum el îi luă mâna, o strânse între mâinile lui mari şi le scutură uşor pe când spuse:

— Nu o ia razna, dragă; doar îşi imaginează că mama lui s-a întors. Şi e numai închipuire, ştii, pentru că uneori şi eu simt că ea este aici. Acum nu… nu. Te rog… te rog nu

tremura aşa. Nu ai de ce te mai teme. Ea s-a dus. E moartă. Dar ştii ce simţea pentru el şi aceste lucruri se întâmplă, fie că ne place să credem sau nu. N-aş fi crezut acum câteva luni. De fapt, n-aş fi crezut nimic din toate astea. Vocea lui era aspră. Dar ştiu la fel de bine ca şi el că ea este în camera aceea. Şi asta îl frământă şi pe bietul Stephen. Am încercat să o punem pe seama faptului că el nu ştie ce o să se întâmple cu el, dar dacă mai înainte nu voia cu niciun chip să plece de lângă Don, acum pare să-i fie frică să intre acolo. Ultima dată când a fost la el chiar că s-a scăpat în pantaloni. Până atunci nu se mai întâmplase una ca asta. Ai simţit ceva ciudat când ai intrat?

— Nu. Nu, n-am simţit. Probabil că nu am stat destul de mult în cameră. Am fost atât de bucuroasă să-l văd.

— Ei bine, dacă-ţi spune ceva despre asta, nu-l lăsa să vadă că ţi-e frică. Spune-i doar că ea nu-i poate face niciun rău. Şi ştii, e ciudat, dar sunt sigur că ea nu vrea să-i facă niciun rău; îl vrea doar pe el. Cu toate astea, există un lucru pe care îl ştiu şi pe care trebuie să-l spun, anume că, odată ce el va muri, se va duce şi ea, pentru că totul e în imaginaţia lui.

— Dar dacă totul e în închipuirea lui, cum poţi simţi şi tu că e aici?

— Pentru că există şi în închipuirea mea, presupun. Dragostea şi ura pot crea un fel de corp eteric. Cel puţin aşa îmi explic în ceea ce mă priveşte: suntem trei, trei bărbaţi. Dragostea lui Don, sau orice sentiment avea pentru ea, s-a transformat în ură din cauza obsesiei ei anormale pentru el. În ce mă priveşte, atitudinea ei faţă de mine de-a lungul anilor a creat un fel de repulsie. Şi asta ar fi putut deveni de asemenea ură. Dar în cazul lui Stephen e frică: pentru el frica este ea. Ei bine – oftă el – asta e singura explicaţie pe care o pot da. Dar ceea ce ştim

toţi trei e că prezenţa ei se face simţită încă în camera aceea. Dar sentimentul cel mai puternic este între ea şi Don, şi astfel, el aproape că că vede, dacă nu cumva chiar o vede de-adevăratelea. Dar cum am spus, odată ce el se va duce… şi se va duce în pace, ea nu va mai fi acolo. Şi nici nu va mai putea să-l urmărească, îmi imaginez eu, pentru că nu vor mai fi împreună.

— Spui un lucru ciudat, Joe. Vocea ei era calmă. Este împotriva tuturor dogmelor religiei noastre, nu-i aşa? Unirea, întâlnirile cu cei dragi, iertarea păcatelor, viaţa veşnică, Casa Domnului. Ce spui despre toate astea?

— E mai mult legendă. Nu te mira. Da. Ştiu, iau parte la slujbă, mă duc la confesiune, spun Rozariul. Dar protestez tot timpul. Am discutat cu părintele Ramshaw despre asta, şi el mi-a spus în felul lui bun şi părintesc că îndoielile vor trece. Fiecare creştin adevărat trece prin încercarea asta. Ei trec de câtva timp prin ea şi tot ceea ce s-a întâmplat a fost că îndoielile au devenit certitudini. Totuşi, îţi trebuie puterea să te împotriveşti lui Dumnezeu, să te desprinzi de El cu totul şi mă îndoiesc că sunt atât de puternic. Dar nu te uita aşa de îngrijorată.

— Nu sunt îngrijorată, Joe. Sunt doar surprinsă pentru că tu exprimi sentimentele pe care le-am avut la mănăstire. Unele călugăriţe erau ca nişte îngeri, altele ca nişte diavoli. Şi dacă nu ar fi fost părintele Ramshaw, m-aş fi revoltat în mod deschis acum câtva timp; în special după o remarcă a părintelui Cody. Şi ştii, omul ăsta s-a legat de păcatele mele, de cele făcute cu Don, şi mi-a spus că ar trebui să fac penitenţă lungă şi să-mi umilesc trupul.

— Nu se poate. Ar fi trebuit să-i spui părintelui Ramshaw despre el.

— Oh, nu cred că părintele Ramshaw are nevoie să i se spună despre el. Ciudat, nu? Ea zâmbi. Ştiu că ăştia doi se urăsc de moarte. Discipoli ai lui Dumnezeu, trăiesc în

aceeaşi casă şi nu se suferă unul pe celălalt. Oh, dar ce contează? De fapt, n-are nicio legătură cu ce vorbim noi.

— Da, draga mea. Acum, hai, mănâncă şi tu ceva, cum a spus sora, apoi du-te înapoi şi hrăneşte-o pe Flo… Au plecat azi de dimineaţă, ştii.

— Da, ştiu. Au trecut din nou pe la spital.

— Nu se poate!

— Ba da. Au trecut.

— Drăguţ din partea lor. Credeam că pleacă direct. Oricum, trebuie să te odihneşti, dar nu în camera aceea. O să te duci sus. Peggie pregătise deja o cameră de oaspeţi cu o anexă, iar acum a făcut-o un fel de cameră a copilului. Aşa că totul este pregătit pentru tine.

— Oh, asta-i drăguţ. Se ridică şi se duse spre masă, apoi întrebă încet: – Ai mai fost în ultimul la cabană, Joe?

— Da, am trecut pe acolo cel puţin din două în două zile. Am avut nişte afaceri cu un client din zona aceea, aşa că mi-a fost uşor. Şi nu ştiu de ce i se spune cabană, cu nouă camere dispuse pe un acru şi jumătate de pământ. E ca un fel de conac în miniatură. Vei fi fericită acolo.

Ea îl privi îndelungat, dar nu spuse nimic; nici el, căci simţea că făcuse o gafă: fericită într-o casă cu nouă camere de una singură şi cu un copil.

Capitolul XIII

Din momentul în care Annette şi copilul se întorseseră acasă, Don păru să înflorească atât de mult, încât respiraţia i se uşură. Se plânse mai puţin de dureri; doctorul părea mulţumit de el şi schimbă glume cu părintele Ramshaw. La două săptămâni după sosirea lui Annette acasă, tatăl lui păşi în cameră şi întinse ambele braţe spre el, iar el îi răspunse la îmbrăţişare.

Faţa lui Daniel era încă pe jumătate învineţită, mergea uşor şchiopătat şi era evident că pierduse ceva în greutate. Vorbiră toate nimicurile până când se întunecă şi

veni timpul să-şi spună noapte bună; apoi, fără nicio legătură cu ceea ce vorbiseră înainte, Daniel, de acolo de pe marginea patului unde se afla, îşi sprijini coatele pe plapumă, apucă mâna fiului său şi zise:

— Ea nu-i aici. Bagă-ţi în cap, băiete, ea nu este aici. A plecat pentru totdeauna.

— Tu o simţi, tată?

— Nu… nu o simt; în afară de locurile vinete de pe tot corpul. Acolo o simt. Dar nicăieri în altă parte.

— E aici, tată. A fost aici din clipa în care a murit.

— Hai, Don.

— N-are rost să vorbim, tată. Şi nu sunt singurul. De ce crezi că Stephen nu e aici ca să stăm de vorbă? N-a mai fost în cameră de zile întregi. E în pat, probabil răcit. El a ştiut că ea era aici; şi Joe la fel.

— Oh, nu Joe. Joe e prea echilibrat.

— Joe nu e prea echilibrat, tată. O simte aproape ca şi mine. Şi un lucru e sigur: nu va pleca până ce nu mor. Dar vreau să spun că nu mi-e frică de ea. A început să-mi pară rău pentru ea. Dar ea ştie că nu mă poate prinde, l-am spus şi o ştie. Este ca şi când ar vrea să mă vadă până în ultima clipă a vieţii.

— Nu vorbi aşa băiete.

— Tată… tu începuseşi să o urăşti. O urai de mult timp şi din ce o urai d-aia mă iubea mai mult pe mine. Şi, în final, ştii, am început să cred că dragostea e mai puternică decât ura, fiindcă dragostea, aşa cum vrei să-i spui, e ceea ce o ţine aici. Acum nu o bag în seamă. La început eram înlemnit, bolnav, la gândul că ea este aici, dar acum nu mai sunt. Chiar şi apariţia ei nu mai este aceeaşi. E patetică, într-un fel. Îmi pare rău pentru ea. Şi nu te uita aşa, tată, de parcă ai fi speriat; mintea nu mi-e vătămată, e singurul loc rămas întreg. Ştiu că e întreagă.

— Ai vorbit cu părintele Ramshaw despre asta?

— Da. Da, am discutat deschis şi des. El înţelege. După cum spune, sunt mult mai multe lucruri în cer şi pe pământ decât îşi închipuie lumea asta, şi are dreptate. Ai avut vreun client pentru casă până acum?

— Da… da. Înţeleg că sunt clienţi.

— Ei, trebuie să mai aştepte un timp, nu?

— Sper să aibă de aşteptat ani, băiete.

— Oh, nu, nu aşa de mult, tată, nu aşa de mult. E ciudat ca această casă să se destrame; părea atât de solidă odată. Tată…?

— Da, fiule?

— Tu şi Maggie veţi fi împreună, ştiu asta, iar Stephen va veni cu voi. Ei bine, lasă-i pe ceilalţi aici, nu te amesteca în niciun fel, da? N-o să te bagi?

— Cum adică, să mă amestec?

— Uite aşa. Lasă… lasă-i pe ceilalţi să-şi orânduiască vieţile.

— Ceilalţi? Ce vrei să spui? Rămân numai Joe şi Annette.

— Da… bine, ştiu, sunt doar Joe şi Annette. Dar orice s-ar întâmpla, tată, lasă lucrurile să curgă în voia lor.

Daniel se ridică în picioare şi privind în jos spre fiul său, spuse trist:

— Nu-mi place asta, Don, nu-mi place felul în care o spui. Orice am făcut în trecut a fost spre binele tău.

— Da, da, ştiu, tată, dar aşa spune mai toată lumea; am făcut-o pentru… pentru binele cuiva.

Daniel îşi îngustă ochii în timp ce privea în jos spre faţa subţire şi palidă cu ochii înfundaţi în cap, faţă care cu un an în urmă arătase ca a unui băieţel… ei bine, aproape ca a unui tânăr gata să împlinească douăzeci de ani. Dar ochii, aşa cum priveau înapoi spre el din orbitele adânci, ar fi putut fi cei ai unui bătrân care trăise o viaţă şi trecuse prin multe. El spuse calm:

— Noapte bună, fiule. Somn uşor.

— Noapte bună, tată. Somn uşor şi ţie.

Două săptămâni mai târziu, cam în jurul orei şapte seara, părintele Ramshaw stătea în bibliotecă împreună cu Joe. Fiecare bea câte o ceaşcă de cafea, iar preotul spunea:

— Îmi pare rău că nu l-am prins pe Daniel, voiam să discut cu el. Spui că a plecat să vadă vechea casă de la poalele lui Brampton Hill?

— Da, e ciudat, nu-i aşa, cum s-a întâmplat să se elibereze, tocmai acum? El, de fapt, nu a vrut niciodată să plece din casa aceea. Era una dintre cele mai mici de pe deal şi una dintre cele mai vechi. Cred că a fost prima construită înainte ca elita oraşului să-nceapă cu conacele lor.

— Da, aşa am auzit şi eu. Şi are de gând să se stabilească acolo cu Maggie şi Stephen? Ei bine, măcar partea asta a familiei va fi la casa ei. Dar în ceea ce te priveşte?

— Oh, şi eu sunt la casa mea.

— Ce vrei să spui? Ai un apartament?

— Da, un fel de apartament. Totul va fi aranjat curând.

— Ei, nu cred că mai ai mult de aşteptat. El nu mai are mult, simt că ar trebui să i se facă mâine ultima împărtăşanie.

— Dar… dar pare înfloritor, părinte. Credeam că încă o mai poate duce pentru câtva timp.

— E o înflorire forţată, Joe. Cred că ai văzut asta. El ştie că timpul i se duce şi se duce repede. Doctorul a spus mai zilele trecute, când am avut o discuţie, că este uimitor cât de mult a rezistat. Annette şi copilul l-au făcut să reziste. E ciudat, dar el e fericit şi gata de plecare. Dacă aş fi în locul tău. Aş sta cu el, în următoarele nopţi, cât mai mult posibil. Apropo, ce se va întâmpla cu personalul, cu

John, Bill, Lily şi Peggie?

— Ei bine, Peggie va sta cu Annette şi John se va duce cu tata. Bill şi Lily vor rămâne în cabană şi, dacă noii proprietari ai casei vor dori să-i păstreze, bine, dacă nu, tata se va îngriji de ei într-un fel.

— Ei, asta-i o veste bună. Şi tu ai de gând să locuieşti de unul singur în apartamentul ăsta al tău?

— Ei bine, ce sfat îmi dai, părinte? Joe îşi ţuguie buzele în timp ce aştepta un răspuns. Dar preotul, ridicându-şi sprâncenele, spuse:

— Ei da, din câte aud nu trebuie să-ţi cauţi o parteneră prea departe. Sunt două pe care le cunosc de la biserică şi una din afară.

— De unde ştii despre domnişoara Carter?

— Oh, ştiu o grămadă de lucruri, băiete. E uimitor câte şi de unde aflu. Ei, ai de gând să alegi pe una dintre ele?

— S-ar putea.

— Deci te-ai gândit la asta?

— Da, părinte, m-am gândit foarte mult; de fapt, deja am făcut o alegere. Am făcut-o acum câtva timp.

Părintele Ramshaw făcu ochii mari:

— L-auzi! Asta-i ceva nou. Nicio indicaţie despre cine e?

— Deocamdată nu, părinte. Îţi voi spune la vremea potrivită.

— O să urmăresc lucrul ăsta. Acum trebuie să-mi văd de drum. Mi-a plăcut masa. Întotdeauna casa asta a fost o casă primitoare. Şi e trist, nu. Se ridică şi se uită în jur. E o casă frumoasă, în special camera asta cu toate cărţile din ea. Ce vei face cu ele? Le scoţi la licitaţie?

— Unele, dar le voi păstra pe cele mai multe.

— Pentru apartamentul tău?

— Pentru apartamentul meu care ar putea fi o casă.

— Oh, aşa mai merge. Apartamentul care ar putea fi o casă. Măi să fie! Tu mă cunoşti, Joe, nu mă las eu, aşa, cu una cu două. Dar va fi o surpriză pentru mine. Ştiu asta, deoarece credeam că te cunosc ca pe buzunarele mele.

— Există totdeauna un loc tainic, părinte, în fiecare dintre noi, în care numai noi înşine putem intra.

— Da, da, ai dreptate, Joe, ai dreptate în privinţa asta. Totuşi... Chicoti şi dădu din cap, se întoarse şi străbătu camera, ieşi în hol, apoi ajunse la uşa din faţă. Acolo se opri şi privi înapoi spre trepte: – Dacă tatăl tău nu vinde locul ăsta unuia din familie, atunci vizitele mele se vor scurta cât de curând. Noapte bună, Joe.

— Noapte bună, părinte. Şi, părinte, tu crezi în eficacitatea rugăciunii, aşa că ar trebui să vezi dacă nu poţi să aranjezi ceva în privinţa noilor locatari.

Preotul îşi dădu capul pe spate râzând:

— Bun sfat, Joe. Da, aşa voi face. Da, asta voi face.

La ora zece Annette îi spuse noapte bună lui Don şi, când el îi luă faţa între mâini şi spuse: „Te iubesc”, ea răspunse cu o voce frântă:

— Şi eu pe tine, Don. Oh, da, şi eu pe tine.

Când el adăugă: „Să fii fericită”, ea se îndepărtă, se duse spre soră care era la celălalt capăt al camerei, şi spuse:

— Cred... cred că voi dormi aici în noaptea asta.

— Nu-i nevoie, doamnă Coulson. Dacă ar fi vreo schimbare, v-aş chema imediat.

— Aş vrea asta.

— Annette.

Din pat, Don spuse:

— Du-te la culcare sus, te rog. Vreau să dorm. Mă simt bine, cu adevărat bine.

Ea se duse înapoi spre pat:

— Aş dori Don, dacă tu...

El îi luă mâna.

— Fă cum ţi s-a spus, doamnă Coulson. Du-te la culcare. Dacă vei sta pe salteaua aceea tare voi fi conştient de asta toată noaptea şi nu mă voi odihni. Mai mult, vreau să ai grijă de fiica mea. El continuă să o privească lung şi aspru, apoi spuse: „Te rog”.

Ca să-şi ascundă emoţiile, ea se întoarse, grăbindu-se să iasă din cameră. Dar, în loc să se ducă spre camera ei, se duse în apartamentul lui Joe. Cum nu auzi niciun răspuns, intră şi spuse încet:

— Joe. Şi cum nu primi nici de data asta un răspuns, se întoarse şi o luă grăbită de-a lungul coridorului, prin hol şi spre bucătărie. Probabil că era acolo, de vorbă cu Maggie. Ciudat, gândi ea, că Maggie încă îşi făcea datoria în bucătărie şi dormea în camera ei, în timp ce Daniel dormea sus: convenienţele nu trebuiau numai respectate, ci trebuia să se şi vadă că sunt respectate. Şi, după toate prin câte trecuseră, i se părea ceva prostesc.

Oricum, Maggie nu era în bucătărie. Peggie spuse că era în camera ei şi că îl văzuse ultima dată pe domnul Joe în bibliotecă.

Îl găsi pe Joe în bibliotecă. Stătea la masă răsfoind nişte cărţi şi, la vederea ei, ridică privirea şi se sculă spunând:

— Ce este?

— Nu ştiu. Ea dădu uşor din cap. El pare să fie în regulă, dar… dar este vorba de felul în care a reacţionat. Voiam să dorm acolo, dar nu a vrut să mă lase.

— Ei, eu o să stau treaz şi, dacă intervine vreo schimbare, voi veni după tine.

— Da, da, bine. Dar el părea diferit, într-un fel foarte calm, şi, în mod straniu, fericit. Era… era enigmatic, chiar nefiresc.

— Ei, asta-i acum. E slăbit şi tinde să reacţioneze aşa

din când în când. Hai, bagă-te în pat. Îţi promit că la cea mai mică schimbare voi veni şi te voi aduce fulger.

— Promiţi?

— Aşa am spus, nu?

Întorcându-se brusc, ea se îndreptă spre uşă; dar acolo se opri şi privind înapoi spre el, zise:

— Ciudat, nu, că tata se întoarce în casa în care a locuit prima dată? Se pare că lucrurile se aranjează cumva pentru toată lumea, chiar şi pentru tine; l-am auzit pe tata spunând că ai un loc, un fel de casă. E adevărat?

— Da, da, e adevărat, Annette.

— Ai de gând să o mobilezi cu mobilă de aici?

— Nu, nu. Singurul lucru pe care îl voi lua de aici sunt cărţile mele şi actele, pentru că, de fapt, nimic din ce este aici nu-mi aparţine.

— Atunci totul e stabilit.

— Da, totul e stabilit. Pentru prima dată în viaţa mea o să-mi fac şi eu pe plac şi am să fac ceva ce ar fi trebuit de mult.

— Da, da, înţeleg, 4 pe. Niciodată nu ai fost în stare să te mulţumeşti pe tine însuţi. Aşa cum ai spus noaptea trecută, erai la cheremul tuturor, chiar şi la al meu, în ultimul timp. Ei bine, mă bucur pentru tine. Noapte bună. Şi… mă vei chema?

— Da, da, te voi chema. Noapte bună.

El se întoarse spre birou, îşi strânse actele, puse cărţile la locurile lor pe raft, apoi părăsi camera şi se îndreptă spre camera lui. Acolo făcu repede un duş, îşi puse papucii şi halatul, apoi merse spre camera de suferinţă.

Nici nu închisese bine uşa, când sora îl întâmpină cu:

— Avem un băiat neascultător aici; refuză să-şi ia pastilele. Ce ne facem cu el, domnule Coulson?

— Ţine-l de nas. Cred că ăsta-i singurul mod.

— N-o să-i placă asta.

Ea se uită spre pat şi zâmbi.

Joe spuse:

— În viaţă avem de făcut o grămadă de lucruri care nu ne plac.

Joe îşi luă locul lângă pat şi Don privi spre el, spunând:

— Foarte bine, atunci, hai să le luăm. Arăţi foarte proaspăt şi arătos în seara asta.

— Arătos nu ştiu, dar proaspăt da, pentru că de-abia am făcut un duş.

— Da, părul ţi-e încă ud. Caraghios, eu niciodată nu am putut suporta părul ud; întotdeauna trebuia să-l usuc cu uscătorul. Îţi aminteşti?

— Da, îmi amintesc.

— Cum e vremea?

— Oh, e o noapte foarte plăcută: calmă, nici măcar o adiere, şi chiar călduroasă.

— Asta e plăcut. Mă simt foarte calm, Joe, foarte calm. Soră! Privi acum spre soră. Crezi că aş putea bea o ceaşcă de ciocolată fierbinte?

— O ceaşcă de ciocolată fierbinte? Da, desigur. Dar niciodată nu ai cerut la ora asta ciocolată caldă.

— Asta e ceea ce aş dori, soră.

— Ei bine, asta vei avea.

Ea ieşi zâmbind.

— Ciocolată fierbinte? Joe chicoti uşor. Ce înseamnă asta, ciocolată fierbinte?

— Voiam să-ţi spun ceva, Joe. Mi-a sosit timpul. Ea a plecat. Ţi-am spus că va sta până ce voi fi gata de ducă. Oh… oh, dragă băiete, prietenul meu drag, şi da, dragul meu frate, nu te uita aşa, fii bucuros că plec în felul ăsta. Ştii, nu am nicio suferinţă sau durere în corp: de fapt, ai putea crede că nu am corp. Nu ţi-am spus nimic despre

asta, dar nu am mai avut dureri de vreo două trei zile. Se pare că devin din ce în ce mai uşor. Şi nu am nicio teamă de mama, sau de moarte, sau de ce va fi. Totul pare stabilit. Oh, te rog, Joe, fii fericit pentru mine. Fii fericit că mă duc astfel. Vreau să stai cu mine în seara asta. Stai acolo unde eşti.

Vocea lui Joe se frânse în timp ce spuse:

— Ar trebui să o aduc jos pe Annette.

— Nu, nu. Mi-am luat rămas bun de la ea. Ea o ştie şi nu aş putea suporta să o văd plângând. Nu aş mai putea muri uşor, atunci. Dar cu tine, Joe, e altfel. Tu eşti singurul cu care am putut vorbi ca lumea, căruia i-am putut spune ce cred. Acum o să închid ochii, iar când sora se va întoarce să-i spui că am adormit. În scurt timp va sta acolo în scaun şi va adormi. Aş face în fiecare noapte.

— Da… dar credeam că ţi-ai luat pastilele.

— Am devenit foarte deştept în privinţa asta. Joe, ştii, poţi ţine lucruri sub limbă mult timp.

— Oh, Don. Don.

— Ştii, îmi vine să râd când te aud pronunţându-mi numele astfel. Exact ca părintele Ramshaw. Ţi se potriveşte. Şi el ştie că nu prea îmi iau pastilele noaptea… cele de dormit. Pe celelalte şi… lichidul maro… oh, da, da; trebuie să le mai iau uneori. Dar, după cum ţi-am spus, în ultimele trei sau patru zile nu am mai avut nevoie de ele. Ştii Joe, prima dată când am fost pus în patul ăsta eram amărât. Oh, Doamne, eram supărat şi când mă lăsau fără somnifere îmi venea să urlu. Nu pot privi înapoi şi nu-ţi pot spune când s-a schimbat asta. Ştii, Joe, am trăit o viaţă mai lungă în aceste câteva luni decât în toţi anii trăiţi până acum. Şi ştiu că dacă aş fi trăit până la nouăzeci sau o sută de ani, nu aş fi înţeles nici pe jumătate din cât am înţeles în aceste zile. Am învăţat atât de mult zăcând aici, încât nu-mi pare rău că s-a întâmplat totul. Ciudat, nu? tocmai

eu să spun că nu-mi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. Şi las aici o tânără frumoasă şi un copil. Dar nu-mi fac griji în privinţa lor. E-n regulă, Joe, e-n regulă, nu vreau să mai continui. Fie ce-o fi. Nu te leg de nimic; tu trebuie să îţi trăieşti viaţa. Părintele Ramshaw s-a scăpat seara trecută cum că ai fi pus ochii pe cineva. Mă descosea ca să afle care dintre ele este, dar nu i-am putut spune, şi nici pe tine nu te întreb acum, Joe. Fiecare om are dreptul să se răzgândească, iar Annette şi copilul sunt în mâinile Domnului. El va avea grijă de ele. Nu privi atât de îngrijorat, Joe, şi nu spune nimic. Te rog, nu mai spune nimic. Înţeleg totul.

— Nu, nu înţelegi. Cine crezi că eşti, Dumnezeu?

— Oh, Joe, Joe, nu mă face să râd. E caraghios, ştii. Mă doare când râd. Iat-o vine. Are pasul greoi. Aceea; calcă greoi pe covor, ia-mă de mână, Joe, şi nu-mi da drumul, vrei?

Joe luă mâna întinsă spre el, iar când uşa se deschise, tot ce putu să facă fu să se întoarcă şi să se uite la soră care intra cu o ceaşcă de ciocolată aburită pe tavă. Nu-i putu vorbi, dar îi făcu semn că pacientul a adormit; ea dădu din umeri zâmbind, puse ciocolata pe noptieră, apoi se aşeză într-un fotoliu.

Joe nu ştiu când muri Don. Stătuse cu ochii larg deschişi o bună perioadă de timp, cu mâna palidă în mâna lui. O dată privi spre ceasul care arăta ora unu şi un sfert. Şi cam pe atunci sora se ridică şi spuse scuzându-se:

— Trebuie că am adormit. Doarme liniştit?

El încuviinţă din cap. Ea nu se îndreptă spre pat ci, pentru un timp îşi făcu de lucru la o masă; apoi se aşeză din nou, notă ceva într-un caiet, şi peste puţin timp, chiar dacă nu sforăie, emitea sunete nazale destul de puternice.

Braţul şi încheietura îi amorţiseră, dar el nu se mişca încă. Încercă să-şi tragă scaunul puţin mai aproape de

marginea patului pentru a slăbi încordarea din umăr. Trecu ceva timp până să închidă ochii şi încă ceva timp înainte ca o voce să spună:

— Oh! Domnule Coulson! Domnule Coulson! Ochii lui se deschiseră larg şi privi lung de cealaltă parte a patului spre sora care ţinea încheietura lui Don între degete.

— Mi-e teamă… mi-e teamă, domnule Coulson.

El privi faţa de pe pernă. Părea caldă şi plină de viaţă, totuşi rigidă de parcă ar fi fost o mască. Putea fi o faţă adormită, dar nu era

— S-a… s-a dus, domnule Coulson.

— Da, da, ştiu.

Încet, el ridică mâna subţire şi albă, şi îi îndreptă degetele, apoi, la fel de uşor, îşi trase braţul amorţit de pe pat.

— Mai bine… mai bine aş chema doctorul.

— Da, da, soră.

— Şi… şi chemaţi-i pe tatăl şi soţia lui.

— Lasă asta pe mine.

De ce era atât de calm? Era ca şi când se îmbibase de sentimentul pe care Don îl exprimase cu puţin timp în urmă: nu simţea părere de rău, nici remuşcări! ci doar o linişte pe care o arăta şi chipul de pe pernă; această linişte părea să umple toată camera, pentru că, era adevărat, dispăruse şi ea. Dispăruse pentru totdeauna.

El îşi îndoi braţele şi se îndreptă spre uşă; dar îşi dădu seama că nu putea apuca clanţa cu mâna dreaptă, astfel că o deschise cu stânga. În loc să se îndrepte spre hol şi sus pe scări ca să-i vestească pe Annette şi pe tatăl său, se întoarse şi o luă spre camera sa. Din camera lui de zi deschise uşa spre seră; apoi deschise uşa serei, şi păşi afară în noaptea scăldată în lumina lunii; luna plină era agăţată ca o enormă roată de caşcaval pe un cer de un albastru pal. Aerul era răcoros şi adia doar o briză slabă. O

simţi prin umezeala de pe frunte. Îşi dădu capul pe spate şi cuprinse cu privirea uriaşa întindere de neant în care plutea numai luna şi licăreau stelele, şi în care plecaseră Don şi mama lui, fiecare pe calea lui.

Capitolul XIV

În şapte săptămâni casa fusese vândută şi aproape golită de mobilier. Daniel îşi mobilă noua lui casă cu piesele mai bunicele, iar Maggie şi Stephen erau deja instalaţi acolo.

Noii locatari ai casei fură de acord să-i păstreze pe Bill şi pe Lily în cabană. Tot ceea ce rămânea de făcut era ca Annette, copilul şi Peggie să fie mutate la vilă. Şi era ciudat că, deşi trecuseră săptămâni de când Don fusese înmormântat, Annette părea încă să ezite să se mute de tot acolo. Făcuse drumuri cu maşina la vilă aproape în fiecare zi, întorcându-se noaptea la culcare. Oricum, azi era ultima ei zi aici; ca şi a lui Joe. Dar unde se ducea Joe?

Doar în dimineaţa aceasta îşi umpluse maşina cu valizele cu haine şi lăzile cu cărţi şi le dusese la noua lui casă. Unde era asta? Deocamdată nimeni nu ştia şi Daniel îl întrebă. Stăteau în sufrageria goală şi, când Joe îi spuse lui Daniel unde avea să trăiască, Daniel nu zise nimic, vreme de o clipă; apoi spuse

— Nu poţi face asta, omule.

— De ce nu?

— Ei, îţi vor ieşi vorbe.

— Doamne! tată, să-mi spui tu mie una ca asta!

— Oh, ştiu, ştiu, dar viaţa mea e a mea şi trebuie să suport consecinţele, aşa cum am făcut întotdeauna. Dar cu tine e altfel. Ai douăzeci şi şase de ani şi nimeni nu te poate atinge cu un deget.

— Doamne Dumnezeule! Chiar nu pot crede.

— Îţi vorbesc spre binele tău. Vor fi discuţii.

— Da, vor fi discuţii. Şi ce dracu’ îmi pasă mie de cine

va bârfi? Ceea ce mă uimeşte în acest moment este modul în care vorbeşti tu.

— Bine, bine. Nu vreau să mă cert cu tine, Joe. Nu mă mai cert de mult cu nimeni.

— N-aş crede.

— Mă gândesc numai la tine.

— Te gândeşti numai la mine? Dar părintele Cody? Dar părintele Ramshaw? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun, poţi să renunţi la părintele Ramshaw.

— Mă îndoiesc, în cazul ăsta.

— Ei bine, vom trăi şi vom vedea, nu?

Pe când Joe se întoarse, Daniel spuse:

— Joe, Joe, să nu ne certăm. E ca şi cum ne-ar fi lovit o bombă, o bombă cu efect întârziat lăsată după război şi ne face zob. Tu şi cu mine, nu vrem să ne despărţim

Astfel. Eşti singurul fiu pe care-l mai am şi din cauza asta am spus tot ce-am de spus.

— Ei, încă mai ai un fiu, tată, dacă vrei unul, dar trebuie să-şi trăiască viaţa lui aşa cum tu ţi-ai trăit-o pe a ta. Şi nu uita, ţi-ai trăit-o şi din plin. Eu n-am gustat-o încă pe a mea, dar am de gând să o fac. Dar nu fi îngrijorat, voi trece să te văd mai târziu, poate diseară sau mâine. Aşa că, la revedere.

În hol, Annette stătea cu copilul în braţe şi el îi spuse:

— Eşti gata?

— Da, Joe. Dar… nu e nevoie să mă laşi acolo; Peggie va veni înapoi cu maşina dintr-un moment într-altul. A dat o fugă în oraş să o vadă pe mama ei. Pot să aştept.

— Ei bine, tot n-am ce face pentru moment.

— Ţi-ai aranjat casa?

Vocea ei era încordată când întrebă, iar el spuse:

— Da. Da, totul e aranjat şi foarte drăguţ.

— Ai fost foarte enigmatic în privinţa casei; de ce?

— Oh, vei afla motivul curând. Totul va ieşi la iveală curând.

Ea îi aruncă o privire lungă, apoi se îndreptă spre uşa din faţă. Dar acolo se întoarse, privi de jur-împrejurul holului şi înspre trepte şi spuse pe un ton aspru:

— Dacă vreodată a existat vreo casă cu ghinion, atunci asta a fost. Mă rog lui Dumnezeu să nu mai cunosc una la fel.

— Roagă-te.

E! deschise uşa din spate pentru ea, şi-i aşează copilul pe genunchi: apoi se aşează la volan. Parcurseseră o bună bucată de drum când ea spuse:

— Oriunde este locul ăsta al tău, va fi îndeajuns de aproape ca să treci pe la mine din când în când?

— Oh, da, da, cu siguranţă.

— Joe.

— Da. Annette?

— Nu poţi să-mi spui? De ce ţii casa asta secretă?

— Ei bine, Annette – el se opri, pentru că se apropia de un colţ de stradă – credeam că-i cea mai bună politică. Şi vezi, mai e la mijloc şi această micuţă; simt că am tărăgănat lucrurile destul. Voiam să pun toate lucrurile în ordine, fără alte menajamente.

— Nu te înţeleg, Joe, cel puţin în ultimul timp.

— Ei bine, Annette nici eu nu m-am înţeles mult timp, dar acum mă cunosc şi ştiu ce vreau să fac.

— Da, asta-i tot ce contează, nu-i aşa?

— Da, Annette, asta e tot ce contează.

Nu mai avură nimic să-şi spună iar maşina străbătu în viteză restul drumului prin peisajul de ţară plăcut. Şi iată-i gonind pe alee şi oprindu-se în faţa casei lungi, cu două etaje, din piatră gri.

El deschise uşa din faţă care dădea într-un vestibul mic iar ea trecu înaintea lui, apoi se opri brusc şi se uită în

jos la cele patru valize aliniate lângă măsuţa de telefon, întorcându-se îl privi, iar el spuse:

— Da, da, sunt ale mele. Sunt şi nişte lăzi, cărţi, ştii, dar le-am pus în pod.

Ea se dădu înapoi trei trepte, iar el spuse:

— Fii atentă! o să cazi peste scaun. Vino şi stai jos.

El împinse uşa de la camera. De zi, apoi luă copilul din braţele ei şi, intrând în cameră, îl puse într-un fotoliu adânc.

Ea nu-l urmă, ci stătea încă la uşă, aşa că el se întoarse, o luă de mână şi o duse la canapea. Acolo o aşează, luă loc lângă ea, şi spuse:

— Acesta este noul meu apartament; locuiesc aici. Deja mi-am ales camerele de sus, din fundul coridorului. E destul pentru moment, ce crezi? El întinse mâna, arătând camera cu un gest larg. E chiar un loc drăguţ, nu?

— Termină! Joe. Termina!

— Nu, nu am de gând să termin. Vocea i se schimbă acum, toată persiflarea dispăruse. Fac ceea ce ar fi trebuit să fac cu mulţi ani în urmă. N-ar fi trebuit să fiu dat la o parte. Şi tu o ştii, şi eu o ştiu. Şi Don o ştia. Oh, da, Don o ştia. Ai fost a mea cu mult timp înainte să fii a lui. Amândoi ştiam asta. Nu ştiu ce rol ai jucat în asta, dar ştiu că, dacă aş fi vorbit înainte ca tata să facă manevrele, acum aş fi avut o soţie şi o familie. Începuseşi să-l iubeşti pe Don. Nu voi nega asta. Şi el te iubea. Oh, da, te iubea. Vă iubeaţi unul pe altul. Dar a fost un interludiu. După cum văd acum, asta a fost, un interludiu. Dacă mă uit înapoi, mi-ai aparţinut de la bun început. Îţi poţi imagina ce-am simţit când am fost forţat să joc rolul fratelui mai mare? îţi dai seama. Oh, nu plânge, draga mea. Nu plânge. Vreau să vorbesc cu tine. Vreau să-ţi mai spun ceva: am aşteptat aşa de mult, încât acum pot să te aştept până când vei fi pregătită, dar trebuie să fiu lângă tine, şi trebuie să ştiu că

eşti a mea şi că într-o bună zi ne vom căsători şi, nu mă pot opri să adaug, sper că va fi curând. Vrei să ştii ceva? Tata m-a avertizat când am părăsit casa că vor ieşi vorbe. S-a supărat când i-am spus ce aveam de gând să fac. Şi, dintre toţi, tocmai el să-mi spună că o să iasă vorbe. Îţi poţi imagina? Acum, Annette, problema este următoarea. Bârfa ar putea avea sau nu temei. Las toate astea în seama ta. Să ştii doar un lucru. Te iubesc… te-am iubit întotdeauna, şi te voi iubi întotdeauna. Şi pentru că eu te iubesc atât de mult, simt că ar fi imposibil să nu mă fi iubit şi tu într-un fel, cândva.

— Joe, Joe. Ţinea ochii strâns închişi. Îşi înclină capul într-o parte odihnindu-l pe umărul lui, pe când murmură:

— Te iubesc. Acum te iubesc. Am simţit vinovăţia sentimentului. L-am iubit pe Don. Da, l-am iubit. Dar te iubeam şi pe tine. Tot timpul am ştiut că te iubeam. Şi nu ca pe un frate. Oh, Joe, Joe.

El îşi sprijini bărbia în creştetul capului ei, închise ochii strâns şi îşi muşcă buza de jos. Apoi, ridicându-i faţa de pe umărul lui, o sărută uşor. Şi când ea se agăţă de el, îi veniră în minte cuvintele lui Flo „Totul i se îndeplineşte celui care aşteaptă”. Apoi clipind din ochi spuse calm:

— Ştii că va fi o zi de pomină. Eşti pregătită pentru asta?

— Da, Joe. Cu faţa încă udă, cu lacrimile şiroindu-i ea repetă: – Da, Joe. Ne râd şi curcile.

— Părintele Cody o să ne atace.

Se îmbrăţişară încă o dată şi Joe adăugă:

— Pe Dumnezeu! O va face. Şi chiar dacă nu facem mai mult de atât – o sărută pe vârful nasului –, nu ne poate mustra decât cu vorba.

Ea îl privi ferm, şi spuse:

— Ei bine, avem pentru ce să fim mustraţi, nu-i aşa, Joe?

— Oh, draga mea, draga mea.

Se luară în braţe tandru şi se lăsară pe canapea. Dar când un strigăt uşor veni dinspre scaun, îşi deschiseră larg gurile într-un râs zgomotos. Apoi, sărind în picioare, Joe luă copilul şi legănându-l larg dintr-o parte în alta, strigă:

— Ascultă la mine, Flo Coulson, mama ta mă iubeşte. Auzi asta? Mama ta mă iubeşte. Totul i se îndeplineşte celui care aşteaptă. Mama ta mă iubeşte.

Sfârşit

BESTSELLER

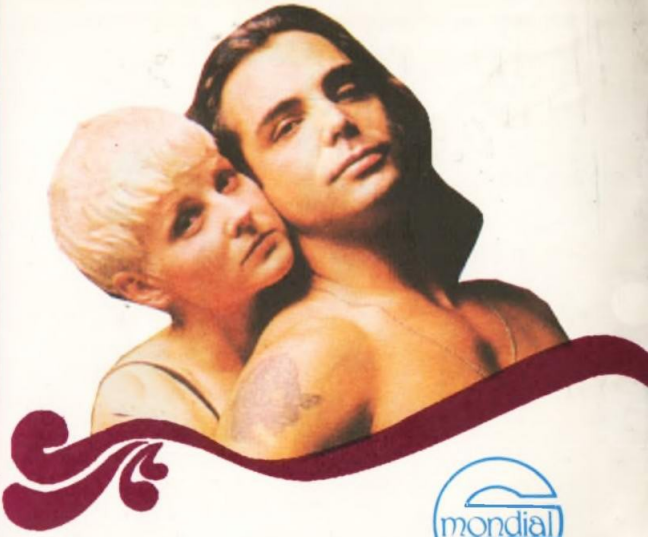

mondial

Ceva, ca o amenințare, plutea deasupra familiei Coulson și când această amenințare s-a materializat a fost ca o explozie care a devastat totul, chiar și festivitatea de nuntă. Ecourile dezastrului au condus la o confruntare între bine și rău, evidențiind adevăratele dimensiuni ale dragostei și urii.

ANUL VIRGINILOR

CATHERINE COOKSON

ISBN 973-96258-6-x

Lei 1900